Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	B.S. Ingemann.
Titel | Title:	Prinds Otto af Danmark og hans Samtid : en historisk Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1835
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130016210103

Prinds Otto af Danmark

og

hans Samtid.

En hiſtoriſk Roman

af

B. S. Ingemann.

Første Deel.

Kjöbenhavn 1835.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Idet jeg overleverer mine Læsere denne historiske Roman, som efter min Plan bliver min sidste Bearbeidelse i Romanform af de historiske Minder fra vor Middelalder, har jeg ikke troet det overflødigt, ved nogle forudskikkede Bemærkninger at antyde det Formaal, jeg saavel ved denne som ved mine foregaaende Skildringer af hiin Tidsalder har havt for Øie. Ved samme Leilighed tillade man mig nogle Yttringer om denne Fremstillingsart i det Hele!

Den historiske Roman anseer jeg for ligesaa gammel i Norden, som Sagadigtningen og de saa=

kaldte Almue-Krøniker, og det har viist sig, at den frit udmalende Fortælling om historiske Personer og Begivenheder har i den forskjelligste Behandling til de forskjelligste Tider fundet en livlig Modtagelse hos enhver historisk-poetisk Nation. Den overordentlige Deeltagelse, den historiske Roman, ved neiere at slutte sig til Naturen og Livet og grundet paa den humane Interesse for det Characteristiske i ethvert Folkeliv, har vakt i vor Tid baade i den gamle og nye Verden, har gjort den til et ikke uvigtigt Phoenomeen i de fleste Nationers nyere Litteratur.

I tro Forbindelse med den nationalhistoriske Aand, maatte, efter min Synsmaade, denne Litteraturgreen hos et Folk, der har en stor historisk Fortid og rige Minder at knytte sit Liv til, ei være uden Virkning paa Nationalitet og Folkeliv; men saa maatte man, uden at opoffre den poetiske Frihed, kunne lade de forgangne Tiders Characteer udspringe af deres Hovedbegivenheder og lade hver

Tidsalders Helte og virkelige Folke-Repræsentanter fremtræde som saadanne, uden at behøve at underordne det factisk Sande og Vigtige, for at fremhæve en vilkaarlig opfunden Helt, som Hovedfigur paa et Malerie med historisk Baggrund.

Paa sidstnævnte Maade havde Walter Scott vel mesterlig viist, at den historiske Roman kunde være af stor poetisk Virkning og vække en meer, end europæisk Deeltagelse; men jeg tilsigtede en national; jeg ønskede desuden at gaae min egen Vei, og jeg valgte den, jeg her har betegnet. Jeg tog historiske Hovedbegivenheder og Hovedpersoner til Forgrund, ligesom jeg i det Hele søgte at danne baade Characterer og Composition i Forhold til den historiske Betydning og i Overeensstemmelse med de overleverede Træk af Begivenhedernes virkelige Deeltagere efter Annaler, Krøniker, Sagn og de gamle Folkesange.

At en Række af Begivenheder og Characterer i det Væsentlige er factisk sand, gjør den nemlig, efter min Mening, ingenlunde upoetisk, saavist som Historien og Menneskelivet selv indeslutter poetisk Rigdom og Ideefylde. Formaaer det poetiske Øie ikke blot at vende sig indad mod Sjælens eget Væsen og dets Phoenomener, men ogsaa med Ideelivets Klarhed udad mod den store mangfoldige Verden, maa Menneskelivet gjennem alle Tider deri afspeile sig i sin historiske Sammenhæng, som et sig stedse udviklende Epos og som en langt sandere Poesie, end nogen Tidsalder selv erkjender i sit Liv. Hvad der kun isoleret og for den prosaiske Beskuer synes prosaisk, plat og betydningsløst, maa, seet i sin Sammenhæng og i Glandsen af den Menneskelivets Idee, der stykkeviis antydes i hvert enkelt Menneske, være poetisk. Enhver Tidsalder, selv den mørkeste og elendigste, mener jeg derfor maa kunne sees med hele sit Mørke og al sin Elendighed, i

et poetisk Lys, som forsoner os med dens Skygge. Hvor der er Handling, Characteer og Menneskeliv, er der ogsaa Poesie, ligesom enhver Natur, selv Ørkenen og Heden, har sin eiendommelige Skjønhed, som man kun i en eensidig Stemning kan være blind for.

At opfatte og gjengive hiin Glands af Folkelivets Idee, som giver enhver Tidsalder med dens Begivenheder og Repræsentanter Liv og Betydning, anseer jeg for den nationalhistoriske Digtnings Opgave. Her maa poetisk Frihed i Opfindelse og Udmaling finde Sted; men derved forstaaer jeg ikke hiin vilkaarlige Idealisering, hvorved man aldeles vil omdanne — for, som man troer, at forædle — det historiske Stof og ombytte den factiske Sandhed med den æsthetiske. Ved vilkaarlig Omstøbning af det i sig selv poetiske Begivenheds-Stof taber et saadant Tidsbillede sin eiendommelige characteristiske Form og Farve; istedetfor et Gjenbillede af det Anskuede bliver det

et blot Vehikel for Digterens individuelle Forestillinger om det Mulige; men den poetiske Opfattelse af det Virkelige og denne Beskuelses frie Reproduction med Liv og Begeistring, Kjærlighed og Sandhed, mener jeg her er Hovedsagen. De ikke givne Situationer, Omstændigheder og psychologiske Motiver, hvorved den givne Hovedhandling og de derved betegnede Characterer i Digterens Sjæl annamme Liv, Farve og bestemt poetiske Skikkelser, dette Digtningens Hvorledes til Historiens Hvad, giver den historiske Digter den poetiske Frihed tilbage, og deri har han den rigeste Kilde til Opfindelse og selvstændig Digtning. Herover kan han ikke komme i Strid med den alsidige Historiker med poetisk Sands, der paa sin Vei er kommen til en modsat Beskuelse, men vel med den eensidige Historiker uden poetisk Sands, der mangler Aandsbøielighed og Modtagelighed for andre Anskuelser af det historiske Liv, end sine egne. Idealiseringen bestaaer

saaledes ikke her i at tillægge historiske Characterer den nyere Digters Yndlingsideer, som Digteren jo i heelt fingerede Personer og Begivenheder altid selv kan finde Former for, men i at opfatte og gjengive med Sandhed og Liv, om end i det Farveskjær, den individuelle Synsmaade betinger, de særegne Glimt af en forbifaret Tidsaand og det eiendommelige Billede af Folkelivets Idee i de henfarne Slægter, for hvilket de adspredte Træk af historiske Individualiteter nødvendig og naturlig maae ansees som Grundlinier.

I Overeensstemmelse med dette Princip har jeg søgt at gjengive de Billeder af vor Middelalder, som jeg selv troede levende at see, saaledes som jeg saae dem, og paa den Maade, som det faldt mig naturligst og eiendommeligst, uden at lade mig forstyrre af den ubillige Fordring, at fortælle efter Andres Anskuelser eller som Lov opstillede Methode.

I Forbindelse med mit historiske Digt: "Valdemar den Store og hans Mænd," skulde de 4 hermed sluttede Skildringer i Romanform: "Valdemar Seier," "Erik Menveds Barndom," "Kong Erik og de Fredløse," "Prinds Otto af Danmark og hans Samtid," tilligemed et endnu paatænkt Digt, maaskee i samme Form som "Valdemar den Store," danne en Cyclus af historisk-poetiske Billeder, som uden Fordring paa nogen strengere kritisk-historisk Nøiagtighed, end Sagaernes og Kæmpevisernes, skulde stræbe at virke livligt paa det danske historisk-poetiske Sind. Derved kunde Digtningen maaskee ogsaa bane Veien for en tilkommende reen-historisk Skildring af vor Middelalder *). Meest skikket

*) En saadan vigtig Gave kan Fædrenelandet nu vente af den allerede ved sin Behandling af "Danmarks Sagnhistorie" saa fortjente N. M. Petersen. Paa et saadant Foretagende arbeides ogsaa med Liv og Iver af den ved sine "genealogische

til fri romantisk Fortælling forekom mig denne Deel af vor Historie, som indbefatter en virkelig romantisk Tid og som af Mangel paa en levende historisk Fremstilling, uagtet al den priselige Flid, Lærdom og Kritik, man har anvendt derpaa, endnu dog for en stor Deel ligger død, dunkel og uanskuelig i Annaler og Archiver. Selv Suhms store fortræffelige Værk er en Annal og et rigt Magasin af historiske Materialier, som vente paa en Bygmester. Er et livligt Tilbageblik i Tiden nødvendigt for den nationale Selvbevidsthed, som

---

Tafeln" bekjendte Dr. Francke i Flensborg. Vigtige Bidrag til vor Middelalders Characteristik skylde vi Nyerup, G. L. Baden, Wedel Simonsen og Jahn skjønsom Tak for. Saavel disse Forfatteres Oplysninger om vor Middelalders Sæder og Skikke som Daugaards Klosterhistorie og Pontoppidans Annaler har jeg ved mine Skildringer benyttet; dog Hvitfeldt og Suhm og de af disse Historikere anførte Krøniker og diplomatiske Mindesmærker have tilligemed de historiske Folkesange været mine vigtigste Kilder.

kun et anskueligt Minde om Fortiden kan frem=kalde, saa maa det her tillades Phantasien at række Historien Haanden og stræbe saa godt den kan og vil, selv med lidt Egensindighed og Lune, at give de døde Slægter Livet tilbage og pege paa tilsidesatte eller halv forglemte Navne, som baade fortjene Historikerens og Folkets Opmærk=somhed. For den frie Tildigtning af Omstæn=digheder, Situationer og episodiske Opfindelser bør Digteren for Historikerens Tiltale fri at være, da Ingen er berettiget til at betragte nogen hi=storisk Roman som en historisk Lærebog.

Mange af de ypperste Hedenoldssagn med vor store mythiske Kæmpe=Barndom havde Oh=lenschåger og Grundtvig med poetisk Aand og Kraft kaldet tilbage i Nationens Erindring. De nyere Tiders Heroer staae i for stærkt histo=risk Daglys til at kunne forglemmes; men med Kæmpeviserne syntes Mindet om vor romantiske Tid at ville forstumme. Her laae en stor øde

Mark, skjult med Gruset af vore forsvundne Klostre og Ridderborge. I Fremdragelsen af det rige men dødt henliggende historiske Stof, som det var mit Ønske at bringe Liv i, har jeg, ifølge mit angivne Princip, ligesaa meget villet fremhæve hvad jeg kalder Begivenhedernes eller den factiske Sandheds Poesie, som Characterernes. At der gives en saadan Poesie, endog med et langt udholdende Liv, vidne Sagalitteraturen, Kæmpeviserne, Riimkroniken og selv vore Almuekroniker om gjennem Aarhundreder. Vil man derfor heller kalde mine historiske Romaner Kroniker, skal jeg Intet have derimod. Jeg kan ikke ønske dem noget længere og virksommere Liv, end hine Kroniker, og det skulde fornøie mig engang at see dem paa Bondens Hylde mellem Holger Danske og Carolus Magnus. Med Glæde paaskjønner jeg den Lykke, de allerede have nydt, og det Liv, hvormed de i Almindelighed ere blevne modtagne. Deri har jeg fundet tilstrækkelig Op=

muntring til med Fornøielse at fortsætte disse Arbeider, hvorpaa jeg med Kjærlighed har anvendt adskillige Aar af mit Liv.

Sorøe, den 30te November 1834.

Forfatteren.

Prinds Otto af Danmark

og

hans Samtid.

En hiſtoriſk Roman.

Det var en stille Aften i Juli Maaned, tre Dage efter St. Knud Martyrs og Konges store Fest **1333**. Ved en Vandmølle paa Grændsen af Holbek Amt stødte to Biveie fra Holbek og Kallundborg sammen med den indgrøftede Landevei, der førte til det sydlige Sjælland. Ved Korsveien stod et forfaldent Træ-Crucifix og et kronet kæmpestort St. Knuds-Billede, flet udhugget i Sandsteen og behængt med halvvisne Blaakorns-Krandse. Her knælede en mumlende Flok Krøblinger og fattige Arbeidsfolk med deres Huer og forrevne Hatte for Øinene, medens Aftenklokken ringede fra Landsbykirkerne. Mange sukkede saa dybt, som de vilde bevæge Steenhelgenen til at røre sig, og fra nogle Læber lød Bønnen til Landets Skytshelgen saa høit og heftigt, som om de troede ham døv eller langt borte. "Hellige Kong Knud! bed for os til Vorherre og den hellige Jomfru!" — bad en gammel usædvanlig smuk Bonde, med hvide glat nedhængende Haar over de magre Kinder, medens han knugede de

foldede Hænder over Huen mod sit Bryst — "Lad os ikke fare vild blandt de mange strenge Herrer!" — vedblev han — "lad os ikke blive til Fæ eller Varulve i disse onde Tider! — lad nu ikke Tydsken adskille hvad Gud Almægtigst har tilsammenføiet!" — —

"Vil Tydsken skille dig fra din Hustru? Fa'er!" — spurgte en fiin ung Herre tilhest, som holdt stille ved Helgenbilledet med Huen i Haanden, for ogsaa at vise det sin Ærbødighed.

"Nei, hun er hos Vorherre i mange Aar" — svarede den gamle Bonde og reiste sig — "hendes Øine saae, Gud skee Tak, ikke hvad vi maae see. Hun var, saamænd, kommen hid over fra Skaane" — vedblev han og viskede sig en Taare af Øiet med det graae Vadmelsærme — "der er to af vore Drenge nu gifte og hjemfarne; men, Gud hjelpe os! derfor er de nu ogsaa blevne Svenske med de andre Skaaninger; jeg vil aldrig mere see dem for mine Øine. See! den Skilsmisse var det, jeg sukkede over til Vorherre og hellig Knud; det er ikke den eneste Jammer, vi kan takke Tydsken for."

"Det maa I vel sige, Fa'er!" — svarede den unge Herre med heftig Røst og blussende Kinder — "men hvor Ulven spiller Mester og hvert Faar løber sin Vei, der er det mest Huusbondens Skyld, mener jeg; dog det er da ogsaa sandt" — tilføiede han bitter — "det Folk, der ikke bedre kan hytte sig selv,

end en Flok Faar, fortjener ikke stort bedre Herskab, end vi har." Idet han høit sagde disse Ord, saae han sig om, ligesom for at see hvad Virkning det gjorde paa de Tilstedeværende.

"Hjelp os at slaae dem ihjel tilhobe!" bad en kraftigere Stemme.

"See i Naade til Landet, hellig Knud! og lad Fanden annamme Greverne og Kongen derhos!" — bad en stærk ung Karl med vild Røst — "af ham har vi dog aldrig havt Andet, end Skam og al Landsens Ulykke."

"Tys, tys, Bent! du beder ugudeligt" — sagde den gamle Bonde — "gjorde Hellig Knud dig din Ret, gav han dig en Kindhest med sin Steennæve, saa du aldrig reiste dig meer fra den Andagt. Bad du St. Knud kyle Kongen op i Abrahams Skjød og hjelpe hans Slægt til Regimentet her, det var en anden Sag — det var en from Bøn, som Hellig Knud vel maa tilgive en dansk Mand i vor Tid. — Men vil I beholde hele Ribbeen, Børnlille! saa seer nu til, I faae læst jert Ave tilende, inden Tydskerne komme fra Ølhuset hist og lægge Amen til med deres Pindsviins-Kjøller!"

Ved denne Advarsel reiste de sig Alle fra Helgenbilledet og korsede sig, idet de tause og sukkende begave sig bort med deres Arbeidsredskaber. Den unge Reisende var bleven tilbage for at give sin Hest

en Visk Græs. Fra Holbekveien red nu en anden Reisende, klædt som en Staldkarl, ind paa den bredere Landevei; han blottede ogsaa sit Hoved for Crucifixet og Helgenbilledet, men kastede et forskende Blik til den unge Herre. De rede frem med hinanden uden at tale sammen.

Aftenen var smuk. Den vestlige Himmel havde endnu et rødligt Skjær efter Solens Nedgang; Engmoserne dampede, og Frøerne qvækkede i Vandinger og Kjær. Veien snoede sig mellem gule Kornmarker og frugtbare Græsgange, mellem Bøgeskove og sivomgroede Damme. De sidste Toner af den fredelige Aftenklokke hendøde i den stille Luft med de tre Gange tre Bønslag til den hellige Trefoldigheds Ære. I Kornet qviddrede hist og her en enkelt Lærke i sin Rede. Qvæget hvilede i det høie Enggræs, og man kunde høre dets rolige Drøvtyggen ud paa Veien. Enkelte Høstakke duftede ved Landeveien, og de dampende Enge skinnede som Søer i det Fjerne. I Landsbyen kjørte en Bonde eet af sine sidste Læs Hø i Huus, og Høstvognen var prydet med den hellige Jomfrues Billede paa Læsmeden. Flere Flokke Markarbeidere kom med deres Leer fra Engene. Over Bøgeskovenes mørkegrønne Hvælvinger susede Skyer af store Stæreflokke og nedlode sig i Trætoppene eller i Sivene ved Dambredden, med deres uendelige Qviddren og Sladdren. Ved Broen og Damsluen i Dalen brusede Vandmølle-

hjulet, halvskjult af Pilehækken ved Steengjærdet. Over det rolige Landskabsbillede laae den nordiske Sommeraftens gjennemsigtige Luftslør, hvori et fjernt Gjenskin af Daglyset sammensmeltede med det frembrydende Stjernelys og gav alle Gjenstande et magisk hemmelighedsfuldt Udseende. Den sjællandske Natur havde samme venlige fredelige Mine som i vore Dage; men i Landmandens Aasyn var der intet Liv og ingen Glæde at see; han slentrede dorsk og mismodig til sit Hjem, eller gik med ligegyldig Vane til Aftenandagten i Landsbykirken, naar han ikke nemmere og kortere kunde læse sit Ave ved eet af de smaa Graasteens-Kapeller ved Landeveien. Det tegnede til en skjøn og riig Høst; men mange Steder laae Sæden nedtrampet, og man saae hele Flokke Heste tøirede i Rugen; deres Høide og Fedme viste, at de vare af en fremmed og bedre Race, end de sjællandske. I Landsbyen lød der ingen Lyd af Munterhed. Mangensteds syntes Husene forladte, og der var neppe en Hund, der gjøede. Bøndergaardene saae forfaldne og forrevne ud. Hist og her bare Portene Spor af Sprængning og voldsom Overlast. Bondens Lader og Høstænger stode som oftest uden Luger og Gavle. Fra Ølhuset ved Vandmøllen lød der nu Lystighed og støiende Larm; men det var tydske Krigerstemmer, som larmede.

De to Reisende nærmede sig hinanden og hilsede gjensidig. De syntes ikke at kjende hinanden eller have

anden Grund til deres Følgeskab, end et tilfældigt Sammenstød; men de nikkede som de havde fundet Behag i hinandens Aasyn og vel kunde have Lyst til nærmere Bekjendtskab. Den unge Herre, der havde talt med Bønderne, var en fiintbygget Knøs paa 19 til 20 Aar i et Slags adelig Pagedragt. Den korte røde Jakke og Sølvsporerne paa hans Bukkeskinds-Halvstøvler tilkjendegave, at han endnu kun var Væbner. Hans blondlokkede Hoved var kun halvt skjult af en stadselig Springfyrs-Hue af fiint rødt Klæde. Han bar et kort Sværd ved Hoften og reed en sort balstyrig Hingst, som han styrede med udmærket Ridekonst og Lethed. Den anden var en graahaaret men stærktbygget Mand i en forslidt og lappet Herskabstjener-Kittel, med afblegede blaae og gule Striber; han bar et anløbet Vaabenskilt, med en Krone over, paa Armen. Hans store alvorlige Ansigt var gjennempløiet af dybe Rynker, og i hans stærkt fremstaaende Øine spillede der et vist drømmeagtigt Liv, som hos Mennesker, hvis Tanker mere dvæle i den forgangne eller tilkommende Tid, end i den nærværende. "Hm! her er Ugler i Mosen" — mumlede han ved sig selv, og foer med Haanden over de store graae Øienbryn. "Har unge Herren Leidebrev?" — spurgte han høit med svensk Betoning — "her gjælder det at slippe heelskindet forbi." Han pegede ned mod Vandmøllen, hvor en Flok Ryttere fore ud

af Kroladen med Sang, Skoggerlatter og vild Larm. De vare belæssede med Fjærdyner, Flæskeskinker og levende Fjærkræ; Gjæs og Høns hang skrigende ved Hestemankerne, og man saae strax, de kom fra en streng Skatte-Udpantning eller Plyndring i Landsbyen. De syntes halvt berusede og styrede deres Heste saa uordentligt, at de kom hverandre for nær med deres Stridskolber, et Slags korte jernpiggede Morgenstjerner, som hang løse ved Saddelknappen; herover bleve Hestene vilde; Rytterne loe og bandte paa Plattydsk; Nogle brummede paa en Spotvise over de Danske; Andre havde draget deres spydlange Sværd og svingede dem med vild Huien over Hovedet eller morede sig med at hugge Hovederne af de skrigende Høns og Gjæs, de havde med sig. Saasnart de bleve de to Reisende vaer, spærrede de hele Veien og lode til at ville ride dem i Grøften; men Væbneren og den gamle Tjener gave hinanden et Vink og rede midt ind paa Veien, idet de sluttede sig tæt sammen.

"Pots Sapperment! vil I ikke af Veien, I Lumpenpak!" — skreeg den Anseeligste af Rytterne paa Plattydsk og drog sit lange Sværd — "Holdt strax! eller vi hugge Jer til Plukkefisk. Hvem er I? hvor vil I hen?"

"Vi er Folk, som vil frem, det kan I vel see" — svarede den unge Væbner i hidsig Tone og tumlede sin Hingst, medens hans høire Haand foer til Sværd-

hæftet — "Siden I ikke veed hvem vi er, skulde I ikke forhaste Jer med jeres Ærestitler."

"Ho, ho! en dansk Hanekylling! og han tør gale endnu; han vil nok plukkes" — mumlede Rytternes Ordfører med svær Tunge og gav sine Kammerater et Vink, hvorpaa de sluttede sig i Kreds om de Reisende og toge de farlige Morgenstjerner i Haand, medens de fortsatte deres Spotvise med overmodig Haanlatter.

"Var I ikke saasandt en Tylt her mod To, skreg I os neppe jer dumme Nidvise i Ørene" — vedblev Væbneren stolt og maalte de halvdrukne Karle med et sikkert Blik — "I troe vel, I er Herrer her i Landet, fordi jer Greve kan skrive Borger og Bonde til Skat. Nogen Lov og Ret er her dog i Danmark endnu; Veifreden har Ingen pantsat Jer."

"Hvad mukker han, den danske Hvalp!" — raabte den svære holsteenske Rytter, der syntes at være Flokkens Anfører — "snakker han om Lov og Ret paa Dansk? Her seer du den Kong-Valdemars-Lov, her gjælder nutildags, du Grænskolling!" — med disse Ord svingede han sit drabelige Sværd — "Har du Leidebrev fra vor Herre Greven, saa kom frem dermed strax! eller vi hænge dig op, som en Snuushane, med samt den gamle Kaalorm."

Væbneren havde taget Haanden fra Sværdhæftet, men han vedblev at tumle sin urolige Hingst,

medens hans Blik overfoer den truende Krigerkreds, og han gav nøie Agt paa enhver af deres Bevægelser og Miner; han taug med sammenbidte Læber og syntes at betænke sig paa et fortvivlet Vovestykke.

"Jeg har Leidebrev for os begge" — raabte nu den gamle Tjener og trak hastig et aabent Brevskab frem med et stort Vorsegl — "kan I læse Skrift, saa see her! Vi staae i den høibaarne Dronning Meretes Tjeneste og under Grev Johan af Vagriens naadige Beskyttelse."

Væbneren saae forundret til den Gamle, som havde rakt sit Leidebrev fra sig og blinkede hemmeligt til sin Ledsager. Lampelyset fra Ølhuset faldt paa hans Ansigt, og Væbneren saae det flygtige Vink. Der var ellers saa dunkelt under Pilehækken paa Veien, at man vanskeligt kunde skjelne noget Skrifttegn. Derpaa syntes ogsaa den gamle Tjener at stole.

"Fanden i Vold med jeres dumme Kragetæer! jeg er hverken Klerk eller Natugle" — raabte Rytterbandens Anfører og kylede den Gamle Brevskabet tilbage i Ansigtet. — "Gjør Rede for Jer med Mund og Mæle! og snak saa man kan forstaae Jer! Hvem er den Dronning, du prater om? her er jo hverken Konge eller Dronning meer i Landet."

"Jo Konge er her dog endnu paa en Maade" — svarede den Gamle og forvarede rolig Brevskabet, som han behændig havde grebet i Luften — "men

hvor I og eders Herrer fare frem, mærker man rigtignok ikke stort til noget lovligt Regimente. Den Dronning, jeg tjener, er ellers den danske Konges Søster, den svenske Enkedronning paa Holbek Slot. Jeg er hendes ringe Staldknegt og Livtjener, til Tjeneste."

"Pots Krone Sapperment! saa er du vel en Svensker eller vel endog en allerhelvedes Skaaning" — raabte den svære Holstener og svingede sit lange Sværd — "du synger mig ikke uligt de Ravne hiin Side Sundet" — vedblev han med stigende Iver — "du skal fare til Helvede, og det strax, uden Præst og Sacrament; det har jeg lovet vor kjære hellige Frue for min salig Broders og min Søstersøns Sjæle, det første jeg fik Fingre paa een af jeres Folkefærd" — —

"Herrens Fromhed og Ordholdenhed i Ære!" — afbrød den Gamle ham i høflig Tone og med en besynderlig Rolighed i Blik og Miner — "før jeg skulde fornegte min Gud eller mit berømmelige Fædreland, vilde jeg lade min Tunge skjære af; men var jeg ogsaa kun en Nysvensker og Skaaning" — —

"Hei! det var en god Fangst, Kammerater!" — vedblev den svære harmblussende Krigsmand uden at høre ham ud. — "Rap Jer, Karle! tag en Grime til Strikke! Saalænge her er en visen Piil paa Veien, skal vi aldrig savne Galger til de Blodhunde.

Det var i Guds Huus, det var ligefor den hellige Jomfrues Næse de slagtede vore Venner og Frænder ifjor, som Faar og Fedekalve, og det i Hundredetal; Vi tør nu sagtens hænge een af de Skjælmer her paa egen Haand udenfor et lumpent Ølhuus."

Medens man paa denne Opfordring med vilde Skrig trængte ind paa den vaabenløse Herskabstjener, foer Sværdet den unge Væbner af Skeden, og inden man endnu havde faaet den saddelfaste Gamle revet af Hesten, fløi en overhugget Arm hen ad Veien med et langt klirrende Sværd; Rytterbandens Anfører styrtede brølende af Hesten, og Væbnerens korte Sværd surrede med øvet Vaabenkonst om Ørene paa flere af de Andre. Man slap den formeentlige Skaaning og vendte sig rasende mod den unge Vovehals, der paa sin fnysende Hingst foer om iblandt dem som en Hvirvelvind og saarede enhver, han kom nær, med en mageløs Vaabenfærdighed. De halvberusede Ryttere bandte forbittrede, medens de huggede efter ham baade med Stridskolber og Sværd; men han vidste snildelig at undvige hvert Hug, medens han tumlede sin Hingst og vedblev rigelig at uddele Saar og Flænger til alle Sider.

"Trolddom! Djævelskonster!" — skreeg et Par Ryttere og vilde tage Flugten; men de Andre skammede dem ud og bandte paa, det kun var Ølket, der løb rundt med dem.

"Godt dansk Øl!" — raabte nu den gamle Tjener — "ved St. Erik! der maa svensk Humle paa." — Han rev nu pludselig Stridskolben fra en Rytters Saddelknap og slog med drabelig Kraft ned iblandt dem. Nogle skreg og tumlede saarede af Sadlerne mellem deres tabte Bylter og Fjærkræ; de Andre bandte og fegtede som iblinde, tildeels mod deres egne Kammerater, medens Skam og Forbittrelse dog syntes at gjøre Nogle af dem ædrue igjen. Men nu kom en Flok Bønderkarle til med deres Høleer og Ører. "Det var Ret!" — skreg de — "hug dem sønder og sammen, de Hønsetyve! nu skal de faae Skat og Landgilde tilgavns, de storagtige Blodsugere! de har slaaet og piint os længe nok." Med disse Udraab huggede de sjællandske Bønderkarle med rasende Forbittrelse ind paa Rytterne med deres Arbeidsredskaber; der stimlede flere Folk til fra Bøndergaardene ved Dammen, og Rytterne maatte sætte over Grøften ind paa Marken; men idetsamme hørtes der Lyden af en Trompet og Larm af talrige Hesteskoe fra den brolagte Aske-Allee tæt ved Landeveien, og som slagne af en pludselig Skræk, toge Bønderkarlene Flugten. Væbneren og den gamle stærke Tjener havde faaet nogle Øieblikkes Tid til at puste: de befandt sig enc paa Landeveien mellem tre døende Rytere og en Mængde Bylter af det tabte Pantegods. De adspredte Krigsmænd samlede sig igjen i nogen

Fraſtand paa Marken, og den langt ſtørre Flok Ryttere, der kom til, ſyntes at være Undſætning fra den nærmeſte tydſke Panteborg. "Kan I nu ride, ſom I kan fegte, unge Herre!" — ſagde den Gamle — "ſaa er Veien os ryddelig. Andet var det jo ikke vi ſlog til for. Til at rydde Land og Rige for Rovfuglſkarerne maa der en mægtigere Arm."

Uden lang Betænkning ſporede de deres Heſte og forſvandt ſom Lyn paa den dunkle Vei. Endelig lode de Heſtene udpuſte og rede langſomt op ad en Bakke. Nu ſaae de ſig først tilbage. Det lod ikke til, at man havde fundet det Umagen værd at forfølge dem; men de ſaae med Harm og Gru en høi Flamme ſlaae op mod Himlen fra den Kant, hvorfra de vare komne: det var de fattige Bønders Gaarde ved Vandmølledammen, der nu ſtode i lys Lue til Hevn for Bønderkarlenes Deelagtighed i Slagsmaalet.

"Det Mordbrænder-Pak!" — udbrød Vædneren harmfuld — "Det var den milde Greves Folk. Hm! i Jylland har vi den ſtrenge; men det er Hip ſom Hap. Det er nu ſyvende Gang jeg ſeer den røde Hane ſiden jeg reed fra Bjørnsholm."

"Rendsborgeren er værſt" — bemærkede den Gamle — "Grev Johan har dog et Slags Hjerte i Livet, hvorvel det kun er Tydſken der kalder ham den Milde. Hvad hans Leieſvende her øve paa deres egen

Voldgade, skal han have ondt ved at hindre derovre paa Falster eller hvor han er."

"Hm! Morbroder har dog Ret" — vedblev Væbneren i sine egne Tanker halv høit og nikkede, uden at give Agt paa den Gamle — "min Herre maa være forheret af den Rendsborger Steenmand. Det er Ravne tilhobe. Ingen dansk Sjæl kan holde med det Pak. Det er at vælte sig fra Dyndet i sydende Beeg. Men Pokker i Vold ogsaa med en Landsherre, der ei anderledes forsvarer Land og Rige!" De sidste Ord foer ham høit og som uvilkaarligt af Munden, medens han saae forbittret mod Ildebranden og smældede heftigt med sin Ridepidsk. Han blev pludselig taus, da han idetsamme bemærkede den gamle Staldkarls tungsindig mørke Aasyn, som den opstaaende Maane heelt oplyste.

"Forlade alle troe Danske deres Konge i Nøden, bliver det vel neppe bedre i dette ulykkelige Land" — sagde den gamle Tjener i halv bitter halv veemodig Tone.

"Ja saa! mener du det, Graahoved!" — svarede Væbneren hastig og vendte sin Hest. — "Lad os ride videre! det nytter kun lidt at see sig gal paa den Brand, man dog ikke kan slukke." Han tumlede sin Hest med vild Heftighed, og den Gamle havde Møie med at følge ham. "Saa du synes, vi har en brav Konge hertillands, en dygtig Landsherre, der fortjener

troe og hengivne Undersaatter?" — spurgte Væbneren i spottende Tone, da han atter havde sat sin Hest i en roligere Gang og saae den Gamle ride stille ved hans Side.

"Jeg er kun en ringe Tjener, unge Herre! og min Tro er i mange Stykker noget gammeldags" — svarede Staldknegten — "men jeg mener, enhver ærlig Tjener skal blive ved sit rette Herskab, til den store Faredag kommer, og lade den dømme Herskabet, der satte det over os."

"Det er en god Tro for Livegne og solgte Qvægstykker" — udbrød den unge Adelsknøs stolt og ivrig. — "Du er ingen dansk Mand; det har jeg nok mærket. Du veed kun lidt hvad det er, at have et Fædreland, som gaaer i Stykker, og en Landsforræder til Konge, en jammerlig Karl, som render ud af Landet hvert Øieblik, der er Fare paafærde, og pantsætter Folk og Rige til den ene Djævel for at lade sig slaae og ydmyge af den anden."

"Jeg og Sverrigs Land har havt den Herre, der var vel saa udygtig og syndig" — svarede den Gamle sagtmodig — "mine Landsmænd forbandede ham ogsaa i Nøden og joge ham i Landflygtighed; men jeg blev ved min gammeldags Tro, hvorvel jeg hverken var Livegen eller noget solgt Qvægstykke: jeg fulgte min syndige Herre og tjente ham paa Holbek i hans Udlændighed til hans Dødsdag."

"Ja saa! kom du herind med den forjagne Kong Birger?" — sagde Væbneren og betragtede den Gamle med et Slags medlidende Opmærksomhed — "Saa har den Herre dog havt een tro Tjener til han døde! Det var meer, end han var værd. Han var fast endnu værre, end vor elendige Christopher. Hm! hvorledes nogen ærlig Mand vil tjene slige Herrer, det gaaer over min Forstand."

"Det er en Samvittighedssag med Troskab og Salighedseed, min unge storagtige Herre!" — mumlede den Gamle i bitter Tone — "forstaaer I det ikke i al Enfoldighed med Hjertet, saa at sige, saa skal I, mænd, aldrig bryde jert snilde Hoved dermed."

"Har jeg gjort dig spydig, Gamle!" — spurgte Væbneren nu godmodig — "det var dog just ikke min Mening. Næst Vorherre og mig selv og min gode jydske Hest, kan jeg nok takke dig for mit unge Liv iaften."

"Nei, stolt Junker! er den Stump Liv, jeg har tilbage, nogen Tak værd, og skal Nogen af os To sige Tak for Haandrækning, bliver det nok-min Sag" — mumlede den Gamle — "dog lad os skjænke hinanden Takken! Om vi skal hænges eller spiddes, unge Herre! om vi skal døe paa Hjul og Steile for vore Synders Skyld eller for vor gode Villies Skyld, det kommer vel tilsidst hverken an paa os eller Tydsken. Riid I nu kun til, i Guds Navn, og bryd Jer ikke

videre om mig! Det sømmer sig kun lidt for en fiin høibaaren Junker at give sig i Lag med en ringe Tjenestekarl. Vi kunde maaskee ogsaa let blive ueens paa Veien om hvad der hører til den rette Tro og Kjærlighed i disse utroe og splidagtige Tider."

"Nei, ved Hellig Jørgen og St. Knud! vi vil følges ad og være gode Venner, du gamle troe Staabi!" — sagde den unge Adelsmand og greb sin Reisefælles barkede Haand med et muntert Nik — "Vi traf sammen i en god Stund og fik gjort godt Kjendskab i en Haandevending. Vi veed nu begge hvad vi due til, naar det kniber. Vi skal nok komme til Rette. Siig mig kun Eet, før jeg kalder dig min gode Ven for Alvor! er du virkelig ingen Skaaning, som de tydske Fyldehunde troede? din Tale har kun Klangen af det Up-Svenske; men jeg saae heller, du var en heel svensk Mand."

"Vilde I maaskee ogsaa hænge mig eller flaae mig, hvis jeg var en Skaaning?" — spurgte den Gamle med et trodsigt Smiil.

"Det just ikke, kære Graahoved!" — svarede Væbneren og slap hans Haand, som han havde brændt sig paa den — "men saa vilde jeg sige dig Godnat for denne Verden og ærgre mig over, at jeg havde en Frænde af Overløberne at takke for mit Liv. De, der hed Danske ifjor og vil hedde Svenske iaar — de, der kan skifte Landsmandskab og Fædreland

med deres gamle Vinterhoser — de er ikke mine Folk, seer du, om vi end vare kjødelige Sødskende fra først af, og om der end altid gaaer et Stykke Hjerte i Løbet ved slig Skilsmisse blandt gamle Frænder."

"Dem dem ikke for haardt, stolt Junker! det var svar Nød og Fortvivlelse, der rev dem fra Danmark. Den Dag kan vel komme, de flyve Jer i Armene igjen."

"Kommer den Dag engang, skal de finde Armene aabne — men nu, ved Hellig Jørgen og St. Knud, nu seer det broget ud med Kammeratskabet. Hør, Gamle!" — vedblev det unge Menneske med blussende Kinder og holdt stille, medens han greb den Fremmedes Hest i Tøilen og betragtede ham med truende Blik — "har du gode Venner og Frænder i Skaane, skal du nu dog høre, inden vi skilles ad, hvad jeg og min Morbroder dømmer om den smukke Handel ifjor."

"Nu, nu! giv Jer kun Stunder og umag Jer ei med at holde mit Bæst!" — brummede den Gamle — "kan jeg tjene Jer dermed, skal jeg gjerne holde stille her en heel Time, mens I skjælder Skaaningerne ud paa jeres egne og jer Morbroders Vegne. Giv kun jert unge Hjerte Luft! Jeg siger Jer jo ikke et Ord imod."

"De havde en Landsforræder til Konge som vi Andre" — vedblev Væbneren heftig uden at slippe

Staldkarlens Tøile — "de kunde opsagt ham Huldskab og Troskab — det havde været vel gjort; men skulde de derfor svige Landsmandskab og lemlæste deres egen gamle Moder? Rask og kjækt var det af dem, at de sloge Blodhundene ihjel, selv for vor Frues Alter; det tilgiver den hellige Jomfru dem nok; det skulde vi lært af dem, hvis der var nogen ret Kraft og Enighed blandt os; men vilde nu Jyder og Sjællænder, Fynboer og Lolliker, Falstringer og Møenboer og hvad vi hedde, alle vi Andre, som endnu kalde os Danske og heller vil døe tilsammen, end hedde Tydske eller Svenske — vilde vi følge dine Skaaningers smukke Exempel og kaste os i Armene paa den første bedste fremmede Herre, for at faae Fred og gode Dage for vor egen Mund — saa vilde der jo intet Danmark være til i Verden ad Aare. — Død og Ulykke! før vilde jeg levende radbrækkes, før jeg vilde opleve den Skjændsel og overleve mit Fædreland. Den Streg kan jeg aldrig tilgive Skaaningen, seer du, og vil du slaaes med mig for denne min Hjertens Mening, saa kom!" — dermed slap han den Fremmedes Trændse og greb til sit Sværd, idet han pegede paa den erobrede Stridskolbe, der hang ved den gamle Kæmpes Saddelknap.

"Var I jer Konge halv saa tro, som jert ulykkelige Fædreland, vilde jeg nu prise jer Ærlighed og selv jer Fremfusenhed, min unge storagtige Herre,

om J end vilde hævne Skaaningernes Frafald paa min gamle rynkede Pande" — svarede den stærke Karl rolig med et halv trodsigt halv godmodigt Smiil, idet han aldeles ikke syntes at bekymre sig om sin Reise-fælles truende Stilling. — "Den skaanske Handel ifjor kommer mig ellers ikke ved" — tilføiede han — "Jeg er, Gud skee Tak, barnefød i Smaaland, og — St. Erik være lovet! — jeg er en heel svensk Mand med Liv og Sjæl endnu, om jeg end er fredløs og forviist blandt mine Egne og vel aldrig meer skal sætte Fod paa svensk Grund."

"Det kunde du sagt mig strax, du sære Karl! nu ere vi gode Venner for Alvor" — tog Væbneren hastig Ordet og rystede hans Haand, medens de atter satte deres Heste i Gang — "jeg maatte jo være en Nar, havde jeg Noget mod Svensken fordi han er svensk; men en dansk Svensker er mig en Uting, seer du" — vedblev han atter hidsig — "for en slet Konges Skyld skal ingen brav Mand slaae Haanden af sit Fædreland — saa heller baade Haand og Hoved af en lumpen" — — Han holdt atter inde og studsede over sin gamle Følgesvends skarpe Blik. — "Det var ikke dig og din Konge, jeg meente, men Skaaningerne og vor egen usle Konge" — vedblev han. — "Blev du fredløs og landflygtig for den jammerlige Kong Birgers Skyld, saa har du dyrt maattet bøde for din blinde Vedhængenhed til enkelt Huus og

Herskab; det er vel ogsaa et Slags Kjærlighed; men, reent ud sagt — deri kan baade Kat og Hund være vor Mester. Dog det er al Ære værd, efter din Tænkemaade" — tilføiede han formildende og klappede den Gamle venlig paa Skulderen — "Du er ikke gaaet over til os og bleven dansk, veed jeg, fordi du ikke havde det godt nok hjemme."

"Kors, nei!" — svarede den Gamle med tindrende Blik — "jeg takker Gud og Hellig Erik for den Kjærlighed, jeg har tilfælleds med Hund og Kat. Den, der kan svige sit Herskab i Nøden, svigter ogsaa sit Fædreland. I maa heller ikke troe, jeg har ædt mig dansk i eders danske Brød, fordi man har udstødt mig af mit Fædreland. Dansk var — Tag mig Tusind! det Sidste, jeg vilde være i vor Tid."

"Død og Ulykke! du har dog Ret: vi To kan let blive ueens" — udbrød Væbneren opfarende; men han dæmpede sin Harme, og man reed atter en Stund tause ved hinandens Side. "Nei, vi vil, min Sjæl og Gud, ikke være Uvenner" — tog han atter godmodig Ordet efter nogen Betænkning og vendte sig igjen til sin tause Ledsager — "Er du en indfødt svensk Mand med Gud og Æren, saa følger det jo af sig selv, at du ligesaalidt vil være dansk, som vi vil være svenske eller tydske for Alverden; men du skulde kun ikke lade haant om os, fordi vi ere ulykkelige og har en Konge til Herre, som ingen ærlig Sjæl kan holde med."

"Den Ulykke kjender jeg for vel til at lade haant derom" — svarede den Gamle med et dæmpet Suk — "men det var en nem Sag at være tro og ærlig, unge Herre, naar Intet fristede os til at svige Pligt og Ed."

"For Pokker, Gamle! havde jeg været saa dum at sværge en Nidding og Brodermorder Troskab, maatte jeg dog heller sætte slig en Slyngel Stolen for Døren og faae Absolution derfor, end forlade mit Fædreland og blive en fredløs Mand for at fore hans Bæster. Den Kong Birger var jo et Umenneske: han lod jo sine egne Brødre sulte ihjel paa Nykjøping Slot."

"Kan være, det var sandt; kan ogsaa være, det var en skammelig Løgn" — svarede den Gamle — "det maa han selv bedst vide og svare for, hvor han nu er. Var det sandt, hvad man mumlede om, og vidste han Besked med Fangetaarns-Nøglerne, Drost Brunke smed i Vandet, ak ja, saa har hans Sjæl det nu heedt nok i Skjærsilden og kan trænge til vore Bønner." Han holdt inde og foer med Haanden over Øinene. "Saalænge han levede" — vedblev han med bevæget Røst — "Gud og St. Erik forlade mig det! saalænge kunde jeg aldrig bede et godt Ord for hans Sjæl og Salighed; men da han græd sig ihjel paa Holbek Slot over Sønnens gruelige Henrettelse, ak ja, saa mærkede jeg dog, han var et Menneske,

som vi Andre. Jeg vil nu næsten troe, man har gjort ham Uret med de Helvednægler: han var dog Fader til min lille Englekonge, som jeg saae dem hugge den deilige Hals af" — — Den Gamle taug ligesom overvældet af en høist smertelig Forestilling, og man reed videre i skarpt Trav henad Veien til Vordingborg, uden en Tidlang at fortsætte Samtalen.

Det var sildigt ud paa Natten, og Hestene pustede udmattede, da man standsede ved en aaben Krolade, hvor der brændte en dæsig Hornlygte. To Riddere med et Par Svende rede hastig ud af den ene Ladeport, ligesom de to nye Reisende trak deres Heste ind ad den anden.

"Havre til vore Heste, Gaardskarl! den rene Kjærne!" — raabte Væbneren og klappede sin smukke Hingst.

"Gud hjelpe os for Kjærne, vi har!" — svarede den pjaltede, smudsige Gaardskarl og skuttede sig utidig, medens han gabende rakte Hestene en Visk Hø — "det Par Havrekjærve, Tydsken levnede her igaar, toge nu vore egne strenge Herrer med Magt og haarde Ord i Kongens Navn."

"Kom med en Lev da, gesvindt!"

"Brød til Bæsterne? jo paa' det Laug! havde vi en Skoste til vore egne Munde, maatte vi være glade."

"Nu, saa giv dem hvad du har, Tværdriver! Hvad var det for to Herrer, der reed herfra?"

"Det var, mænd! Kongens gode Venner, det maae mine Rygstykker bekjende" — svarede Gaardskarlen og skuttede sig — "det var den gamle strenge Marsk og Bispen af Roskilds Broder, Lehnsmanden paa Axelhuus — hvad er det nu han hedder, den Slyngel — han, som lod Tydsken tage Kjøbmandshafn ifjor og gav Kongen den lange Næse."

"Ridder Ingvar Hjorth? ja saa! han vär kjæk nok mod Kongen ifjor; sadler han nu om igjen og holder sig til Marsken? De reed jo ad Vordingborg til? de skulde vel over til Kongen i Lolland?"

"Vorherre maa vide hvor de vilde hen, men gnavne og suurmulede var de, og kævledes nok saa smaat. De havde et Fandens Jav: de var sagtens bange, Tydsken skulde faae Fingre paa dem og sætte Pind for deres Smugreise. De skammede mig ud som en Hund, og Lehnsmanden gav mig et drøit Rap, fordi jeg bandte Kongen i min Uskyldighed, inden jeg vidste Andet, end han og Kongen var usaattes endnu som ifjor. Igaar fik jeg Prygl for jeg bandte Tydsken. Ak! det er en forskrækkelig Tid, unge Herre! man faaer hverken Madro eller Nattero meer, og man maa see sig forbandet for hvem man snakker til. Af Tydsken plages vi Dag ud og Dag ind, og af Kongens forløbne Folk om Natten; men hvem der er den rette

Herre i Landet, det kan ingen Djævel meer blive klog paa. Nu vil det vel snart faae en Ende" — tilføiede han og gabede — "hvis det ellers er sandt hvad Marskens Svende ymtede om. Enten bliver nu vor sælle Konge sat ved Vingebenet og maaskee slagen ihjel, og saa bliver da hele Landet tydsk, kan jeg troe, eller vi maa enes om at slaae alle Tydskerne ihjel paa eengang, som Rotter og Muus, over hele Landet, ret ligesom de gjorde i Skaane ifjor. Jeg er tilfreds hvilket der skeer, naar jeg kun kan være uden for Legen og faae lidt Suul til Brødet igjen. Kunde vi kun faae Fred for Krigsfolket og slippe med een Herre at svare Skat og Skyld til, saa maae de for mig slaae ihjel hvem de gidder. Saaledes som det nu gaaer til, kan ingen Djævel holde det ud længer."

"Du er et Asen!" — udbrød Væbneren hidsig og gav den gabende Gaardskarl et saadant Puf, at han tumlede ned under Hesten. — "Naar I Fæhunde bare kan æde og sove i Ro, er det Jer lige kjært, om I ere tydske eller danske og om I har en Slyngel eller brav Mand til Herre. Fanden i Vold med saadanne Trælleſjæle! I fortjener ikke længer at leve paa Guds frie Jord. Der, du Søvnetryne!" — vedblev han og tilkastede den forbløffede Gaardskarl nogle Ørtuger, idet han atter svang sig i Sadlen. — "Det er paa høie Tid, enhver vaagen Dansk faaer frie Hænder: her er fuldt op at tage fat i." —

Dermed sporede han sin Hingst og reed ud af Laden.

"Den storsnudede Slirejunker! han var da ogsaa besat" — mumlede Gaardskarlen, idet han krøb op af den smudsige Halm og ledte Smaapengene op mellem Hesteskarnet. "Det er en ond Handel at kjøbe Hug for dum Snak" — vedblev han og gned sin Ryg. — Utak og Prygl vanker her nu som dagligt Brød, saasnart man barestens mæler. Vander jeg Tydsken, er det galt; skjælder jeg paa Kongen, er det ogsaa galt; giver jeg dem Alle tilhobe Døden og Djævelen, er det nu allerværst, mærker jeg. Gid Fanden længer lukke sin Mund op i denne ugudelige Verden. Hunden, man slaaer, skulde man dog give Lov til at tude. Var det din Herre, Godkarl!" — vedblev han heelt modig i arrig Tone og vendte sig til den gamle Herskabstjener, hvis Kæmpekraft skjultes beskedent af de graae Haar og det rynkne Ansigt — "tøv lidt! dig skal jeg nok faae Ram til." Han spyttede i Næverne og vilde tage fat i den Gamle, men mærkede snart til sin Forbauselse, at han havde sin Overmand for sig. Den Gamle kylede ham som en Vante langt hen i Laden, uden at mæle et Ord, og steg rolig til Hest. Først da han var heelt ude af Laden gav han sin Hest Tøilen og søgte at indhente sin unge hidsige Reisekammerat. Maanen skinnede klart, og han fik snart Øie paa

ham, hvor en kortere Vei til Vordingborg overskjar Landeveien. Den Gamle fulgte hans Gjenvei og reed med en høflig Hilsen de to fremmede Riddere og deres Følge forbi. De vare blevne opholdte ved et Uheld og rede nu rask fort ad den almindelige Landevei. Den ene var en høi graahaaret Herre med et langt magert Ansigt, der var prydet med et Par store krigerske Skrammer; det var Kong Christophers Marsk og Feltherre Hr. Peder Vendelboe, der tillige bar Navn af Rigets Drost. Hans Ledsager Ridder Ingvar Hjorth var en stærk undersætsig Mand paa nogle og 40 Aar med et guult studset Mundskjæg, som han næsten bestandig strøg i Veiret med en selvbehagelig Mine, naar han ikke rettede paa sin Hat, der var for snever for hans brede Hoved. De vare begge heelt betænkelige, og de enkelte Ord, de verlede, syntes at robe, at de ikke vare ganske enige om Formaalet for deres Reise.

"Rid forud, Karle! og see om Veien er ryddelig for Streifbander!" — raabte den undersætsige Herre i bydende Tone og med et strengt Vink til Svendene — "I har vel Intet derimod? Hr. Marsk!"

Marsken gav Svendene et bekræftende Tegn, og de rede forud. "En overflødig Forsigtighed, Hr. Lehnsmand!" — sagde den gamle Herre — "spærrer man os Veien, maae vi dog hugge os igjennem. Men I kan have Ret: mundhugges kan vi bedst uden Vidner."

"I har ført mig paa glat Jis, Hr. Marsk!" — sagde Lehnsmanden og holdt sin Hest med et heftigt Ryk tilbage — "hvad nytter det, vi faae ham ud af Landet, naar vi dog ikke kan faae ham ind igjen med den Magt og Myndighed, han nu kun bærer Navnet af? Til at leie udenlandske Hære paany, har han jo hverken Penge eller Land meer at pantsætte. Reiser nu ogsaa hele Folket sig i sin Fortvivlelse, bliver det dog neppe for at faae den Karl igjen til at ødelægge Land og Rige. Fik han ogsaa Magten her igjen for en Tid, var han, Gud hjelpe mig, istand til at lade mit Hoved springe for den Streg, jeg spilte ham ifjor imod min Villie. Hm! jeg har siddet for længe i hans Raad til ikke at kjende ham ud og ind, Hr. Marsk! Taknemlighed kjender han saa lidt, som Tro og Love. Da jeg underskrev Freden med Sverrig i hans salig Broders Tid, vidste vi ret godt hvem vi havde at takke for vor slette Lykke. En Forræder har han jo været alle sine Dage. Havde vi fulgt Kong Menveds sidste Raad, var Broderen aldrig kommen til Regimentet, og Land og Folk havde nu ikke været forødt og pantsat som andet Gods og Fæ."

"Han er dog vor lovmæssige Konge endnu" — sagde den gamle Feltherre med et dybt Suk — "og han er jo Hoved for Slægten; Sønnerne har baade Hoved og Hjerte. Lad os i Guds Navn gjøre hvad

vi kan og lade vor Herre og Hellig Knud sørge for Resten. Saalænge der er Liv, er der Haab."

"Jeg mener, som sagt, vi burde see Tiden an" — indvendte Lehnsmanden og strøg sit Mundskjæg — "Var hans Liv endog dobbelt saa kostbart, som I anseer det for, kunde det dog let kjøbes for dyrt; vi maae heller lade den Skyggekonge i Stikken, end forraade Landets sidste Haab: en almindelig Opstand mod Plagerne bliver dog tilsidst vor eneste Redning; men mærker man Uraad for tidlig" — —

"Min Gud og Skaber! skal vi da tøve til maaskee baade Kongen og den ædle Hertug Otto ere fangne eller myrdede?" — afbrød Marsken ham ivrig — "med Kongehuset styrter Danmarks Throne. Jeg er vis derpaa, Ridder Hjorth! Forræderne vil udrydde den hele Slægt; de vil sælge Folk og Land til den stolte Rendsborger eller hans jammerlige Myndling i Slesvig; baade ham og Kong Abels Slægt kjende vi."

"Men det er jo Altsammen kun Formodninger og løse Rygter" — indvendte den betænksomme Ridder og nølede — "vidste jeg, der virkelig var saa overhængende Fare paafærde, skulde jeg aldrig betænke mig" — —

"Er det Alvor med eders Ærlighed, Ridder Hjorth, og vil I nu redde eders egen Ære, som en brav dansk Mand, saa betænker I Eder ikke" — afbrød Marsken ham heftig.

"Min Ære mener jeg er i ganske god Behold, Hr. Marsk! vil I fornærme mig?"

"Det just ikke; men Enhver, der seer Grev Johans Banner vaie fra Axelhuus og veed, det var Ridder Ingvar Hjorth, der aabnede ham Stad og Slot uden et eneste Sværdslag, kan ikke ansee Jer for nogen fuldtro Mand mod Kongen og Fædrenelandet!"

"For den Handel skylder jeg kun min Broder Bispen Regnskab, men hverken Kongen eller Folket" — svarede Ridderen stolt — "Jeg var Bispestolens Lehnsmand, men ikke Kronens. Jeg mærker, I kjender Sagen kun halvt, Hr. Marsk, og formodentlig af Kongens falske Mund. Men af en brav Mand som Jer vil jeg ikke miskjendes. Vilde jeg ikke see Bispestaden ødelagt, hvad var der saa at gjøre? Paa at udholde en Beleiring var der jo ikke at tænke; til at afslaae en Storm var Mandskabet for ringe. Jeg havde heller seet Stad og Slot i Kongens Haand, end i Grevens, naar galt skulde være; een af Delene saae jeg maatte skee. See, derfor gav jeg Kongen hiint Vink, som han kun for længe betænkte sig paa at troe, fordi jeg med et sandt Ord havde fornærmet ham. Da han endelig kom drattende, var det bag efter, som sædvanlig. Resten veed I. Han maatte nøies med at true mig med Skafottet og ærgre sig over sin Halvbroders Banner over Porttinden. At jeg

siden har holdt gode Miner med den milde Grev Johan, kan Ingen fortænke mig i under slige Omstændigheder. Hvor godt jeg mener ham og alle Udlændingerne det, haaber jeg forresten at vise mine Landsmænd, naar den store Befrielsens Time slaaer, og det ringer for Tyrannernes Sjæle her som i Skaane."

"Jeg vil troe, I mener det trofast nok med Landet, Ridder Hjorth!" — svarede Marsken — "men til et lønligt Mytterie sætter jeg intet Haab om Guds Bistand, og til et skaansk Blodblad rækker jeg aldrig min Haand; kun aabenbart og i Spidsen for en Hær vil jeg møde Landets Fjender. Er det for vort retmæssige Kongehuus de jydske Bisper og Herremænd nu vil drage Sværd — i Guds Navn! saa skal jeg snart staae midt iblandt dem hos Ridder Bugge paa Hald; men først maae Kongen og Hertug Otto være i Sikkerhed."

"Ei hvad, Hr. Marsk! I er alt for ængstelig. Noget maa man dog stole paa de høie Herrers Broderskab."

"Grev Johan skal Ingen stole paa" — vedblev Marsken — "Gud hjelpe os for Broderskabet! det er jo kun halvt; det Frændeblod er tyndere, end Vand, naar det gjælder hans egen Magt og Fordeel. Betænk Jer intet Øieblik længer, Ridder Hjorth! Lad Greven nu betale Jer Kjøbmandhafn, og skaf os

Leidebrev for hans ulykkelige Halvbroder! I Lolland kan Kongen ikke blive i tre Dage; skal han og Sønnen frelses, maae de bort. De ere jo allerede saagodtsom Fanger; ethvert af deres Skridt bevogtes. Ingen af Kongens hengivne Mænd har Indflydelse hos Grev Johan. Skal Nogen i dette farlige Øieblik udrette Noget hos ham, maa det være Jer."

Den gamle Marsk havde grebet Lehnsmandens Haand og trykte den heftig med et bønligt indtrængende Blik. Ridder Ingvar Hjorth rystede betænkelig paa Hovedet; han syntes imidlertid smigret ved den Vigtighed, Marsken tillagde hans Indflydelse hos den mægtige Grev Johan af Kiel og Vagrien, der fra Nykjøbing Slot beherskede Sjælland og Smaaøerne, som Panteherre. "Nu vel, Hr. Marsk! vi vil see hvad vi kan gjøre" — sagde Ex-Lehnsmanden af Axelhuus og nikkede selvtilfreds med en stolt Beskytter-Mine, medens han hævede den store Overlæbe og strøg sit Mundskjæg — "Jeg deler vel ikke eders Mening om hine høibaarne Personers Nødvendighed for Land og Rige; men jeg vil dog vise Jer, at jeg hverken har handlet dumt eller uforsvarligt ved min tilsyneladende Føielighed mod vor Panteherre. Kongen selv skal nu erfare, at jeg ikke har meent ham det saa ilde, hvorvel han kun lidet har vidst at skjønne paa de dygtigste Mænd i hans Raad." Han gav sin standsede Hest Tøilen, og man reed fort i stærkt Trav.

Væbneren og den gamle Svensker fortsatte Reisen sammen til Vordingborg og lode sig om Natten sætte over til Ladepladsen Durebye i Lolland, en halv Miil fra Sarkjøbing. De kjendte endnu ei engang hinandens Navn; men uagtet deres høist forskjellige Alder, Stand og Tænkemaade og skjøndt de næsten ikke havde talt et Ord sammen uden at tvistes, syntes de dog gjensidig at have faaet en besynderlig Godhed for hinanden. Da de nu ved Færgestedet i Lolland traf deres Heste iland, spurgte den Gamle strax Færgefolkene om Veien til Sarkjøbing. "Skal du den Vei, Graahoved, kan vi jo følges ad" — sagde Væbneren — "jeg skal næsten samme Vei. Men vi har hverken faaet Nadver eller Davre; vi kan ærlig trænge dertil, og vore Heste med. Kom!" Den Gamle nikkede og fulgte ham. Saasnart man havde sørget for Hestene, gik man ind i Færgehusets Gjestestue. Den tykke svære Færgemand satte, taus og som i Søvne, Havrebrød og Godt-Øl frem for dem og slængte sig selv paa Gaasebænken i samme Stue, hvor han strax snorkede høit. Det var noget over Midnat, og hele Huset sov. "Et sovende Fæhuus, som det hele Land!" — sagde Væbneren halv høit og kastede sig paa Foldebænken ved Bordet. De Reisende tilfredsstillede taus den første Hunger. Staldkarlen blev imidlertid beskeden staaende ved Døren, men saasnart Væbneren mærkede det, traf han ham hen til

sig paa Bænken og skjænkede et Kruus stærkt Øl for ham. "Du tjener altsaa Kong Birgers Enkedronning paa Holbek Slot, Gamle!" — begyndte han igjen den længe afbrudte Samtale med et frittende Blik — "og du lader til at røgte et Ærinde for hende, som det haster med."

Den Gamle nikkede, men taug.

"Det maa være et sørgeligt Liv, hun der fører" — vedblev Væbneren — "men neppe uforskyldt: hun har ikke havt ringe Deel, vil man sige, i alle Ulykkerne baade her og i Sverrig."

"Hvad min stakkels Frue har syndet, vil hun nu gjøre Bod for" — svarede den Gamle — "hun vil nu ende sine Dage som en from Nonne i St. Peders Kloster i Næstved, og hun vil forlige sig med sin Broder, jer ulykkelige Konge, førend hun eller maaskee han selv siger denne Verden og dens ustadige Lykke Godnat. Det er for hendes Sjæls Freds Skyld, jeg gjør denne Reise. Det er ingen Hemmelighed, unge Herre! Jeg vilde ønske, Enhver, der reiser her om Natten i denne Tid, reiste i ligesaa lovligt Ærinde."

Væbneren blev rød og rømmede sig ligesom forlegen, medens han hastig greb Kruset og drak. "Du mener vel den fornemme Rævejæger, der gik over Vandet med os" — tog han atter Ordet — "nu ja, han havde intet godt Ansigt; det har du Ret i — og han tede sig heelt hemmelighedsfuldt, da jeg spurgte

om hans Navn. Hans Spot over dit anløbne Vaabenskilt og den falmede Krone var just heller ikke smuk; men igrunden havde han dog Ret: naar Forgyldningen gaaer af Skarnet, og Kronen falder af Jammerligheden, saa leer man overalt, seer du, og glæder sig over, at dog ogsaa Ulykken kan være retfærdig iblandt."

Den Gamle sukkede dybt og taug med en smertelig Mine. Væbneren taug ogsaa, og de hensank begge i heelt alvorlige Tanker. Over deres Hoveder hang en Traulampe, som udbredte et sparsomt Lys i den dunkle Gjestestue. Paa Bænken ved Arnestedet snorkede Færgemanden høit; men hans Øine aabnede sig af og til paa Klem, og naar de Reisende talede, snorkede han ikke.

"Havde I seet, hvad mit Herskab har gaaet igjennem, unge Herre!" — afbrød den gamle Svensker nu Tausheden i veemodig Tone — "vilde I vist ikke dømme saa haardt om de Stores og Mægtiges Feil og Skrøbeligheder."

"Jeg har endnu ikke seet ret Meget i Verden" — sagde Væbneren og satte Ølkruset haardt i Bordet med en stolt og kjæk Mine — "men af hvad jeg har hørt og seet kan jeg nok mærke, at alle vore Ulykker komme fra de Store og Mægtige. Det er da intet Under" — tilføiede han og kylede sin Hue hen ad Bordet — "naar de Smaa, som nuomstunder,

heller ikke due for en halv Ørtug. Den eneste Stor=hed, der er Ære ved, er dog Bedriftens" — vedblev han og opløftede sit krusede Hoved — "men naar Kraften og Dygtigheden er borte, er der kun Trælle og Fæ til i Verden, og saa behøves der kun een kraftig Øxedriver for at drive al Verdens Fæ til Slagterbænken. Det har min Vaabenmester paa Bjørnsholm sagt mig mangen god Gang, og deri har han Ret."

"Er den mægtige Sti Andersen af Bjørnsholm eders Herre og Vaabenmester" — tog den Gamle studsende Ordet og rynkede den store Pande — "saa behøver I vistnok intet Leidebrev blandt Landets Fjender: hans Navn gjælder nu meer blandt Tyd=skerne, end nogen brav dansk Mand vilde ønske; men saa maa I tage Jer iagt for eders egne Landsmænd, unge Herre! og mest for dem, I holder for Trælle og Fæ. I Sjælland kalder man Sti Andersen af Bjørnsholm, med Tugt at sige, en fuul og aabenbar Landsforræder. Er han bleven Marsk hos den Rends=borger Greve, kan han nu kalde sig Marsk Sti den Anden, men han kan neppe forlange stor Priis for Ærlighed og Troskab, og — reiser I her i hans Ærinde, kan det neppe være for det Gode."

"Ja saa! mener du det? Gamle!" — mumlede Væbneren betænkelig og stirrede paa Bordet med Haanden under Panden — "Godt og Godt er To.

Der er meget Godt ved Sti Andersen; men i Meget har han Uret. At al Dygtighed og Frihedssind skulde være forsvundet af Landet kan jeg dog heller ikke troe. Det er maaskee ogsaa det sidste Ærinde, jeg røgter i Sti Andersens Tjeneste. Morbroder paa Riis har næsten gjort mig ræd for ham. Imidlertid" — vedblev han og tog Haanden fra Panden — "en tapper og dygtig Herre er han alle Dage, det skal Ingen negte; han har gjort Meer for vor elendige Konge, end han var værd. Nu har han opgivet ham for Landets Frelse."

"Han mener sagtens, det er klogest at vende Kappen efter Vinden" — bemærkede den Gamle i sin bitter veemodige Tone — "Nu ja, saaledes gaaer det i Verden. Det samme gjorde vore store Herrer i Sverrig, saasnart Lykken vendte mit Herskab Ryggen. De Mægtige har kun Venner, saalænge Lykken er med dem. Naar Vognen hælder, skyde Dientjenerne efter."

"Du er en svensk Mand, Gamle! men tager dog meer Deel i vor jammerlige Konges Ulykke, end de fleste og bedste Danske" — svarede Væbneren og betragtede sin Reisefælle med Opmærksomhed — "det er smukt nok af dig; men, bliv ikke bister! det er dog en Ollebrøds-Barmhjertighed. Du maa ikke troe, jeg hører til de Slyngler, der dreie Kappen efter Vinden, fordi jeg tjener Sti Andersen, hvorvel han

har slaaet Haanden af sin Konge, som det hedder. Ridder Sti har i syv Aar været mig i Faders Sted, maa du vide, og hans Datter, den lille deilige Jomfru Agnete — Nu ja" — afbrød han sig selv hastig og rømmede sig — "det kommer ikke den Sag ved. Ridder Sti af Bjørnsholm har hidtil gjældt for een af de bedste Mænd i Landet, mener jeg, og en Herre, som det var en Lykke og Ære for en ung Knøs af god Slægt at lære Vaabenkonst og ridderlig Færd af. Han har holdt med Kong Christopher, saalænge der var Gnist af Haab om, han skulde rette sig og blive en taalelig Konge; men kun liden Tak har han faaet derfor. Jeg reed ved hans Side i Slaget paa den fordømte Lohede ved Dannevirke; det er nu to Aar siden; men jeg glemmer aldrig den Dag. Jeg saae Hr. Sti fegte som en Bjørn mod den Rendsborger Greve i Spidsen for Kongens og Grev Johans Adelsfylking, og jeg lærte selv at bruge mit Sværd ganske vakkert, uden at rose mig. Min Herre var den Sidste, der forlod Slaget, dengang de tydske Leiesvende havde forraadt os. Prinds Erik var styrtet over Dannevirke, og med ham var det snart ude. Junker Otto var fangen, og ingen Dansk holdt længer Stand. At Kongen selv og Junker Valdemar undkom, kan de mest takke min Herre for. Men da vi kom hjem til Bjørnsholm efter den Færd, fik Hr. Sti ganske andre Tanker om det Hele. Han kaldte Rendsbor-

geren den største Mand i vor Tid og modtog ofte Breve fra ham. Deri havde han Uret, og fra den Time har jeg kun tjent ham af Vane og gammel Kjærlighed; men saaledes som Sagerne nu staae, er det vist ikke nemt at vide hvorhen en brav dansk Mand skal vende sig, naar han har Folk og Land kjærere, end denne Konge, der har lagt Landet øde, for nu at døe som en kronet Betler her i Skam og Skjændsel." Han holdt inde, og Færgemanden paa Gaasebænken snorkede atter høit.

"Havde I seet det Halve af hvad jeg har seet i Verden, unge Menneske!" — tog den Gamle atter Ordet med veemodig Røst, idet han syntes at neddæmpe en heftig Sindsbevægelse — "saa dømte I neppe saa rask og afgjørende om de Mægtiges Fald og Ulykke, og tog Jer vel iagt for at faae Lod og Deel deri. Den, der staaer høiest, har dybest at falde. Jeg har seet de Bedste og Største dele Skjæbne med de Vovefte. I har vel sagtens hørt tale om Thorkild Knudsøn, vor store berømte Rigsforstander; han var min første Herre, og ham kan jeg, næst Gud og Hellig Erik, takke for hvad Godt, der maaskee er i mig. Han var mægtigere, end nogen Konge i Sverrigs Land. Det var en Herre, som de klogeste Mænd i Verden bukkede dybt for. Han regjerede Folk og Land som en Salomon og havde vor Konges egen Broder til Svigerson. Han skulde man dog troe

sad fast i Sadlen. Ak ja, han havde vundet Seier og Ære som ingen Anden; hans eneste Feil var maaskee hans alt for høie Mod, for æres vilde han blandt Konger og Fyrster som deres Jævning. Men hans Høihed var hans Ulykke; maaskee var han ogsaa for streng i sin Retfærdighed. Han holdt paa Kronens Ære, veed I, og fik Kongen til at holde de oprørske Hertuger Stangen; men da de skulde forliges igjen med deres Broder Kongen, maatte al Skylden væltes paa Marsken. Gud forlade Kong Birger den Synd! Det var maaskee hans allerstørste. Dengang var jeg alt traadt i hans Tjeneste, seer I, og kunde ikke forlade ham, uden Meeneed og Opsætsighed. Det var min første svare Prøvelse, da Thorkild Knudsøns store Hoved var faldet paa Skafottet, og jeg samme Dag skulde holde Stigbøilen for Kongen, uden at vælte ham i Skarnet og lade ham trampes ihjel under Hestehoven. Jeg veed hvad Fristelse er, unge Herre!" — tilføiede han med Vægt — "Gud bevare Eder og hver ærlig Mands Barn derfor! men Thorkild Knudsøn havde været meer for mig, end Ridder Sti paa Bjørnsholm kan have været for Jer." — Han holdt et Øieblik inde og betragtede sin unge Reisefælles urolige Miner med et skarpt Blik. "Det var noget nær det ædleste Blod, der er udgydet i Sverrig i min Levetid" — lagde han til med et dybt Suk — "hvorvel der er flydt det, der var af høiere Udspring."

Den unge Væbner var bleven blusende rød. "Hiin store Mands Fald har jeg nok hørt tale om" — udbrød han nu ivrig — "Det er en evig Skjændsel for den Konge, du tjente. Havde du væltet ham i Skarnet under Hoven paa det usleste Øg, havde det været vel gjort. Thorkild Knudsens Død forliger vist ingen ærlig Sjæl med de slette Konger; det er jo netop hvad jeg mener: hvor Svøbets og Bleens tomme Storhed skal gjælde, kan ingen sand Storhed og Fortjeneste taales. Det var kun dumt af jer store Thorkild, at han vilde holde fast paa den raadne Throne til den knuste ham."

"Ak, al Storhed er forgjængelig, unge Herre!" — tog den Gamle atter Ordet — "og man maa dog heller lade Livet for en god Sag, end for en slet Sag. Misund ikke de Høibaarne deres Glands! og tro kun aldrig, der kommer noget Godt ud af Uret! — See! der vare nu vore stolte Hertuger: Høiheden og Kongebyrden skinnede dem ud af Øinene; Ingen kunde maale sig med dem i Kjækhed og ridderlig Færd; man løftede dem til Skyerne over hele Sverrigs Land, og de grebe dristig efter Kronen; men de havde gjerne givet al Verdens Kroner for en Bid muldent Brød, før de sloge Tand i hinandens Kjød, og man bar dem til Graven fra Nykjøping Fangetaarn. Da jeg saae deres Liig, unge Herre! fik jeg en inderlig Medynk

med de Store og Høibaarne, hvor store Syndere de end maatte være i deres Høihed" — —

"Du har oplevet gruelige Ting, Gamle!" — afbrød Væbneren ham — "sig, hvem er du? hvorledes har du kunnet være Vidne til saa Meget?"

"Jeg er fød alle Sjæles Dag, unge Herre!" — svarede den stærke Gamle — "Er I ræd for Døden, saa vig fra mig! den har hidtil fulgt mig, som min Skygge."

"En ung Krigsmand maa vænne sig til at see Døden under Øine, uden at ræddes" — svarede Væbneren — "dog Døden har for mange Steder Ærinde til at være din Følgesvend. Hvad har bragt dig paa den sære Grille?"

"Kald det Overtro eller hvad I vil, Herre!" — vedblev den Gamle — "men underligt er det dog, at jeg saa ofte skal see Lig og voldsomme Dødsmaader, uden at jeg dog selv giver Anledning dertil. Jeg er bestemt til at see de største Ulykker, troer jeg, uden at jeg skal kunne hindre en eneste."

Færgemanden, der syntes at sove paa Bænken ved Arnestedet, reiste sig nu hastig og forlod Stuen. Han kom ikke tilbage; men det var henimod Morgenstunden, og man mærkede nu, at Folkene i Huset bleve vaagne og begyndte at røre sig. "Jeg vil see om vore Heste har ædt op" — sagde den Gamle og gik ud.

Væbneren blev siddende i dybe Tanker med Haanden under Kinden. Han fremtog nogle Gange et forseglet Brevskab, som han bar paa sit Bryst, og betragtede det betænkelig. Han syntes et Par Gange fristet til at bryde Seglet, men han gjorde ligesom Vold paa sig selv og forvarede det atter omhyggelig. Medens Væbneren sad ene i denne tilsyneladende Kamp med sig selv, stak Færgemanden et Par Gange ubemærket sit tykke Hoved frem over ham gjennem en Luge i Træ-Væggen og trak det tilbage igjen. Endelig traadte den gamle Staldkarl ind paany og satte sig ved Enden af Bordet. "Vi maae tøve en liden Stund for de arme Bæsters Skyld" — mumlede han, med et skarpt Blik paa det unge Menneskes urolige Ansigt. "Maaskee er det heller ikke af Veien" — tilføiede han — "Den, der er paa ærlige Veie, behøver jo ikke at skye Dagens Lys."

"Det forstaaer sig, Gamle!" — sagde Væbneren rask — "Ærlighed varer længst og skyer hverken Lys eller Ild. Hvad man har lovet og svoret, maa man ogsaa ærlig holde; derfor blev du jo hos Kong Birger og udrettede Alt, hvad han bød dig."

"Han har, Gud skee Tak, aldrig budet mig Andet, end hvad jeg med frelst Sjæl kunde adlyde ham i. Andet havde jeg da heller ikke paataget mig, for den kjære Herre Gud er dog allestund vor første Herskab."

"Rigtig, Gamle! det mener jeg ogsaa, og naar Vorherre vil tage Lykken og Magten fra de store Slyngler, saa skal vi Smaafolk aldrig bilde os ind, det er vor Pligt at hindre det."

"Ak! lad os ikke mænge Guds Villie med vor egen, unge Herre! Mangengang kan en ringe Haand være et vigtigt Redskab selv til de største Synderes Frelse eller Ulykke; men da gjælder det at agte paa den rette Guds-Stemme i vor Sjæl og adskille den fra vore egne daarlige eller hovmodige Tanker. Jeg fordømte ogsaa Kong Birger i min Sjæl" — vedblev han med dæmpet Røst og stirrede i det matte Lampelys — "havde jeg forraadt ham og hindret hans Flugt hiin Nat, og det havde været mig en let Sag, saa havde jeg nu været i Ære og Anseelse i mit Fædreland, istedetfor at jeg blev en fredløs Mand blandt mine Egne; men jeg fortryder det ikke. Et godt Skudsmaal i Hjertet er dog bedre og holder længer ud, end alt det Andet. Jeg har hadet Kong Birger i al hans Pragt og Herlighed, seer I, dengang han bar Spiir og Krone; men da jeg lukkede hans Øine hiin Aften paa Holbek Slot, og han neppe eiede den Seng, han kunde dø i, saa takkede jeg min Gud og Frelser, at jeg dog ingen Deel havde i hans Ulykke. Den var vel forskyldt, vil man sige, og jeg troer det selv; men Brunke, den falske Drost, han havde dog meest Skyld baade i Hertugernes og

vor store Rigsforstanders Død. Den Karl har jeg da ogsaa seet paa Hjul og Steile, kan jeg troe; kommer I engang til Brunkebjerget, vil I høre hans forbandede Navn." Den Gamles Øine tindrede vildt, idet han nævnede dette Navn, og hans store Haand krummede sig. Det var som Erindringen om hiin underfundige Statsmand og de Ulykker, hans slette Raad havde bragt over Sverrig, vilde oprive alle gamle Saar i hans Sjæl; hans fremstaaende Øine fik atter hiint besynderlige Udtryk af en Drømmendes, der seer tilbage i Tiden. Det vilde hevngjerrige Lyn, der ved Mindet om Drost Brunkes Henrettelse spillede i hans Blik, forsvandt dog snart, og de store stirrende Øine fyldtes med Taarer. "Den største Jammer, jeg har oplevet, var dog med den unge Prinds Magnus Birgersøn" — begyndte han igjen med halvqvalt Stemme og syntes at finde Trøst i at meddele sin unge Reisefælle hvad der laae ham tungest og smerteligst paa Hjertet — "Deiligere og frommere Barn har jeg aldrig seet. Han var en kaaret og hyldet Konge, inden han endnu vidste hvad det betydede. Ak, hvor mangen Gang har jeg ikke baaret ham paa mine Arme, den lille Guds Engel, og sjunget for ham om den Herlighed og Lykke, han var født og baaren til. Ham har jeg da ogsaa baaret paa disse Skuldre til Danmark — ak, aldrig har jeg grædt saa bittre Taarer, som da jeg lagde ham i den ædle Kong Erik Menveds Skjød,

medens mine Landsmænd slæbte hans Fader og Moder og hans lille Søster til Fængslet paa Nykjøping Slot."

Væbneren stirrede forundret og opmærksom paa den gamle simple Mand, der nu først blev ham til en bekjendt og høist mærkelig Person; men han tilbageholdt enhver Ytring af sin Overraskelse for ikke at afbryde ham.

"Saa from og deilig har jeg aldrig seet det lille Barn Jesus i nogen Kirke" — vedblev Kong Birgers gamle Tjener med bævende Stemme — "den Englekonge havde jeg glædet mig til at see paa Sverrigs Throne inden jeg lukte mine Øine — saa vilde jeg sagt med Simeon: Herre! lad nu din Tjener fare i Fred! — Men det var Afguderie med et Menneskebarn, kan jeg troe; det var jo dog kun en lille jordisk Konge, og al jordisk Herlighed skal forsvinde. Han vilde rigtignok bleven en anderledes Konge, end hans Fader og den, de nu har derovre; men Gud maa vide det bedre — saaledes skulde det nu ikke blive. Naar vi har de 11,000 Jomfruers Dag igjen d. 21de October, saa bliver det nu 13 Aar siden jeg stod paa Helligaandsholmen ved Stockholm og saae dem hugge hans deilige Hoved af. Gud glæde hans uskyldige Sjæl i hans Himmerig!" Her brast den Gamles Stemme; han udbrød i heftig Graad og skjulte sit Ansigt i sine store barkede Hænder.

"Min Gud! du er hiin brave Smaalænding, der bar Prinds Magnus til Dannark!" — udbrød Væbneren med den høieste Deeltagelse og sprang op — "du den troe Arvid, som alle Mennesker talte om, da jeg var lille — og du lever her som en fattig og ringe Mand!"

"Vist er jeg en ringe Mand" — sagde Staldkarlen og tog Hænderne fra de vaade Øine — "derfor takker jeg Gud og St. Erik — jeg har havt Sorg nok af at see de Stores Lykke i Verden. Arvid Smaalændings Navn kjender Ingen uden Vorherre og de, der endnu erindre den lille Prinds Magnus Birgersøn. Det var baade første og sidste Gang mit ringe Navn blev nævnet i Verden, da jeg havde baaret min lille Konge til Danmark. Siden fulgte jeg Faderen herover og blev fredløs med ham. Jeg fik graae Haar, medens min lille Konge blev stor og kjæk i sin Udlændighed. Han havde netop fyldt sit tyvende Aar, da han foer som en Helt til sit fædrene Rige, og den store Ulykke ramte; ak! jeg kom kun tidsnok til Helligaandsholmen for at see hans gule Haar skinne i Solen som en Glorie — under Bøddeløxen."

Væbneren betragtede den gamle Arvid Smaalænding med en fast ærbødig Deeltagelse og greb hans Haand. "Nu forstaaer jeg din sære Mødynk med al falden Høihed" — sagde han — "og jeg fortænker dig ikke deri; men du hører til den Tid, som er forbi,

Gamle! jeg til den, som kommer; vore Veie kan neppe ret længe falde sammen. Det er nok lys Dag. Jeg maa videre." Væbneren kastede nogle Ørtuger paa Bordet til Erstatning for det tarvelige Maaltid. Han satte sin Hue paa Hovedet og vilde gaae; men inden han naaede Døren, foer den op, og den svære Færgemand traadte lysvaagen over Tærskelen i Spidsen for sine Huusfolk og nogle Baadsmænd. "Tag det ikke fortrydeligt op, unge Hr. Junker! eller hvad I er" — lød det huult fra Færgemandens stærke Bryst, som fra en Tønde — "men I kommer ikke af Stedet, inden I har gjort os Rede og Rigtighed for hvad lovligt Ærinde I har her i Lolland. I seer ud som en ærlig Mands Søn og har saa godt et Skudsmaal i Øinene, som nogen brav Karl kan forlange; men man skal ikke i disse Tider skue Hunden paa Haarene. I har snakket saa dumdristigt her med denne brave Svensker, som om I vilde Kongen selv tillivs, hvis I kunde. Kommer I fra Sti Andersen paa Bjørnsholm eller vel endog fra den Rendsborger Greve, saa kan det kun være nye Forræderier eller Ulykker, I har at fare med."

"Ja saa!" — udbrød Væbneren forbauset med Haanden paa Sværdhæftet — "kan man nu ikke længer tale et frit Ord ved et Kruus Øl her i Landet, uden at belures og forraades af sine egne Landsmænd? Hvem har sat Jer til at anholde veifarende

Folk her og drage mig til Regnskab for mine Ord og Tanker."

"Hvad en saadan ung Springfyr snakker eller tænker skulde paa enhver anden Tid aldrig forstyrret min Morgensøvn" — svarede Færgemanden rolig — "for det veed vi jo nok: ligesom de gamle Fugle sjunge fore, saa hvisle de unge efter; men siden Kongen har betroet sit Liv til os Lolliker, maae vi have en Finger paa hvert Øie. I skal ikke bilde Jer ind, her kun er Trælle og Fæ til i Landet, om I ogsaa har hørt den Sladder hundrede Gange af jer forræderske Herre paa Bjørnsholm. Her seer I alle mine Huusfolk; der er ikke en eneste blandt dem, som vilde svige sin Huusbond eller tale ilde om mig til Fremmede, om jeg saa var dem en slettere Herre, end vor Konge skal være for os Alle tilhobe. See derfor vil vi heller ikke taale, at en ung Springfyr her skal haane Kongen ustraffet og maaskee bringe Lurendreierbud fra Landets Fjender til en og anden Køter her i Landet, som kunde finde sin Regning ved at styrte vor ulykkelige Herre endnu meer i Ulykke. Sur ham nu!"

Paa et Vink af Færgemanden sprang to Baadsmænd pludselig til og omfavnede den unge Væbner saa fast, at han ikke kunde røre sig, medens en Tredie bandt Arme og Been paa ham. Den gamle Staldkarl gjorde en hastig Bevægelse, som for at komme sin overvældede Reisefælle til Hjelp; men Færge-

manden greb ham med Kæmpestyrke om Armen og holdt ham tilbage. "Vær du kun rolig, Gamle! — hvisfede han — "hvad jeg har lovet dig, skal jeg holde. Du veed selv bedst hvad den Grønskolling tænker paa. Holder han os for Sævnetryner tilhobe og kalder hele Landet et Fæhuus, skal jeg dog vise ham, der er vaagne Mænd i Lolland."

"Far i Mag med ham, min ærlige Mand!" — hvisfede den gamle Arvid — "han er paa gale Veie; det er vistnok; men tro mig, han retter sig nok, naar han faaer Frist til at betænke sig."

"Her er Lurendreierbrevet, Huusbond!" — raabte nu en Baadsmand, som havde oprevet Væbnerens Trøie og fremtaget det forseglede Lønbrev, medens den plyndrede Brevdrager laae blussende af Skam og Harme paa Gulvet i sine Baand og skjar Tænder af Forbittrelse.

"Ja, hvem der nu kunde læse Skrift!" — sagde Færgemanden og betragtede Udskriften.

"Lad see, Niels Færgemand! det forstaaer jeg" — lød en stærk Stemme i Døren, og der indtraadte en høi mager Mand i rød Knækjortel, med Jagttaske ved Lænden, Laasbue i Haanden og en stor forsølvet Jagtkniv i Bæltet. Arvid Smaalænding gjenkjendte strax den fornemme Rævejæger, der var fulgt med dem over Vandet fra Vordingborg. Han havde et mørkt, skummelt Ansigt og et ubehageligt bydende

Væsen; han rev Brevskabet fra Færgemanden og betragtede Segl og Udskrift nøie. Han syntes et Øieblik at studse, men forandrede strax de urolig Miner. "Ikke Andet!" — udbrød han med en konstlet Latter og rev Vorseglet op — "I er paa Vildspor, Børn! det er jo kun Svar til min Nabo John Ellemose, angaaende hans jydske Studehandel."

"Eders Ord i Ære, velbaarne Hr. Henneke!" — sagde Færgemanden med et mistænksomt Blik — "man skulde fast troe, Lønbrevet var til Jer selv, siden I aabner det saa rask og veed dets Læsning før I har seet det. Lad os da høre det Allesammen! Handler det kun om Stude, har vi gjort Knøsen der Uret og skal strax løse ham igjen. Er det da ikke fra Sti Andersen af Bjørnsholm?"

"Det kan nok være" — svarede Jægeren med et skarpt uroligt Blik og saae i Brevet — "I skal selv høre hvert Ord, her staaer — det er ingen Hemmelighed — Jeg skal ogsaa have nogle Stude af den Drift. Det er rigtignok fra Sti Andersen; men hvad gjør det til Sagen? al Handel og Vandel med Jyden kan jo ikke ophøre, fordi En og Anden derovre holder med Tydsken. Nu skal I høre; det er saa oprigtigt et Studeprangerbrev, som nogen jydsk Herremand kan skrive." Nu rømmede han sig og læste langsomt og stammende: "" Ærlig og velbyrdig Hr. John Ellemose Hilsen med Gud og St. Knud! — De 100

Stykker fede Marskflandsstude skal sendes Jer og jer gode Ven, saasnart den hele Handel er bragt i Rigtighed fra jeres Side og I efter Tilbud og Løfte har bragt"" — — — her stammede han og holdt inde. "Det er forbandet utydeligt skrevet" — mumlede han.

"Jeg er vant til at læse Skrift; lad mig hjelpe Jer, Herre!" — sagde Arvid Smaalænding med en listig Mine og nærmede sig.

"Det behøves ei; nu forstaaer jeg det" — vedblev Rævejægeren hastig — "det er om Hr. Ellemoses hvide Hest — hør kun!" og nu vedblev han at læse i ligegyldig Tone: ""og I efter Tilbud og Løfte har bragt Hingsten og den unge Fole til —"" til — ja rigtig — ""til deres Bestemmelse. Den gamle danske Race"" — vedblev han nu flygtig — ""er vel nu kun i ringe Priis, og Greven tænker paa at indføre den holsteenske her i Jylland; men han har fundet eders Tilbud antageligt, og I skal ingen Skade lide ved den Handel. Min Væbner, Svend Trøst, som bringer Jer denne Skrivelse, er en rask Vovehals, men forresten en Gavflab og uerfaren Fusentast, som jeg Intet vil have betroet af Vigtighed. Paa Studene og"" — — han standsede atter og Arvid nærmede sig — "nu, hvad Djævlen vil I høre meer af den Snak — der er jo Ingenting i." — Men Arvid veeg ikke af Stedet og stirrede med sine store Øine i Brevet. — "Af Veien, Tølper!" — vedblev Rævejægeren

og læste nu raſk og ligegyldig: ""paa Studene og Grevens Gunſt kan I være ſikker, naar I ſkyndſomſt opfylder hvad os imellem, denne Handel ſig betræffende, aftalt er. Med egen Haand Sti Andersen Marſk.""

"Det er ſagtens den kullede Greve, han mener, og den Handel er ikke god at blive klog paa" — ſagde Færgemanden med betænkelig Mine — "men fly mig Lønbrevet igjen, Hr. Henneke! jeg vil bringe det til vor Præſt. Maaſkee han kan forklare os det; for her ſtikker Noget under; det tør jeg ſætte min Hals paa."

"Er I da gale? hvad ſkulde der ſtikke under?" — raabte Rævejægeren ildrød og i hidſig Tone — "hvad er det at gjøre al den Qvalm over? Dog deri har I Ret, I brave troe Mænd!" — vedblev han efter et Øieblikks Betænkning med et liſtigt Smiil og nikkede — "den Sti Andersen er en farlig Mand; med ham ſkal ingen ærlig Lollik drive Handel. I kan nu gjøre med hans Sendebud hvad I vil. Studebrevet ſkal ingen Ulykker gjøre." Med disſe Ord rev han Brevet i tuſind Stykker og loe haanlig. "See ſaa!" — tilføiede han — "det er at holde kort Rettergang. Nu kan I gjøre ligeſaa med Gavflaben, der ligger, om I har Lyſt. Jeg giver baade ham og hans Herre Døden og Djævelen." Dermed gik han fløitende bort, og Færgemanden ſaae betænkelig efter ham.

"Siig os Sandhed, unge Menneske! og I skal være fri — hvem var Lønbrevet til?" — spurgte han den bundne Væbner — "Veed I, om Hr. Henneke læste det rigtigt? for den forslagne Henneke Bryde har jeg ingen Tro til."

"Det Brevskab, I her skammelig har fraranet mig" — svarede Væbneren forbittret og hævede sit Hoved — "det skulde jeg ganske rigtig bragt til en vis John Ellemose, meget muligt en Hallunk, som I vel bedre kjender, end jeg. Hvad Brevet indeholdt kunde jeg jo ikke vide, uden jeg vilde været en Slyngel, som hiin lange Jæger, og aabnet Andres Breve paa egen Haand. Af hvad Rævejægeren læste har I jo Alle hørt, at min Herre Intet har betroet mig af Vigtighed. Holder han mig for en Gavflab" — tilføiede han i bitter og harmfuld Tone — "kan I vel faae saa Meget i jeres tykke Pander, at jeg ikke er værdig til at have videre Deel i hans Handel og Vandel, hvad Slags Stude og Bæster det saa gjælder."

"Du har nok stor Lyst til en banket Trøie, unge Karl!" — svarede den svære Færgemand med rolig Kulde — "men den Lyst kan du vel faae styret, uden vi behøve at umage os dermed. Saadanne unge Hanekyllinger, som gale paa Brøndstangen, inden de faae Kam og Sporer, kan man frit lade spanke deres Vei og dumpe i Brønden, naar dem lyster, uden at

være bange for, hele Verden falder bag efter. Løs ham kun og lad ham rende, Børn! den Myg kunde ellers bilde sig ind, han var en Elephant."

Færgefolkene loe og løste Væbnerens Baand; men neppe stod han paa sine raske Been og følte sine Lemmer i sin Magt, før det korte Væbnersværd foer ham klingende af Skeden, og saavel den svære Færgemand som alle hans Folk maatte skynde sig at springe tilside for den skarpe Klinge; dog da de ingen Vaaben havde i Haand og gjorde tilstrækkelig Plads for ham, gik han rolig med Sværdet i Haanden ud af Døren, ledsaget af Arvid Smaalænding. De satte sig begge tilhest og rede fort ad Veien til Sarkjøbing uden længe at verle et Ord sammen.

"Var det dig, som forraadte mig? Gamle!" — spurgte endelig Væbneren og maalte sin Ledsager med et skarpt Blik.

"Det var det Mindste, jeg kunde gjøre for jer Sjæl og Salighed, unge Herre!" — svarede Arvid Smaalænding med et Udtryk af hjertelig Glæde i det alvorlige Ansigt. — "Den ærlige Færgemand havde selv mærket Uraad" — tilføiede han — "men han lovede mig at binde Jer i al Skikkelighed, uden at krumme et Haar paa jert forvildede Hoved."

"Død og Ulykke! det var en erkesvensk Streg, Graahoved!"

"En ærlig svensk Streg i en slet Regning skulde I sagt" — svarede Arvid rolig og nikkede selvtilfreds — "Man maatte jo skille Jer ved den Hemmelighed, I dog ikke kunde tie med: den tyngede, Gud skee Tak, for svart paa jer unge Samvittighed; men med det Gode var der intet Udkomme med Jer: jeg havde jo præket for Jer til den lyse Morgen, uden at bringe Jer til Fornuft."

"Ha, gjorde jeg dig din Ret, du gamle listige Ræv!" — mumlede Svend Trøst truende, men kunde dog ikke see den Gamles kjærlige Aasyn uden Velvillie.

"Lad kun være at gjøre mig min Ret, om I vil!" — afbrød Arvid ham — "men gjør nu Jer selv og andre brave Folk Ret! I skylder jer egen Sjæl og jeres Landsmænd at bruge jert raske unge Liv til noget Bedre, end at være et halv blindt Redskab i Forræderhænder. At det ikke hænger rigtig sammen med den Studehandel, veed I meget vel. Var den lange Jæger ikke kommen til, havde vi sønderrevet Brevet ulæst, og det havde maaskee været det Bedste. Jeg kjender, Gud skee Tak, intet Bogstav; men jeg maatte jo lade som jeg var boglærd, skulde Jægeren ikke løbet af med den forblommede Smughandel alene. Den Karl hørte ganske vist til Komplottet. Gud skal vide, om der stod hvad han læste; men begreb jeg den Studesnak rettelig, kan den endnu

gjøre Ulykke nok, hvis I ikke ærlig vil staae mig bi med at sætte Pind derfor."

"Du har dog Ret, Arvid!" — udbrød Væbneren og var bleven blussende rød — "Det er en lumpen Handel, man har brugt mig til. Jeg troede, det gjaldt en ærlig og aabenbar Opstand mod den elendige Konge, og dertil havde jeg villig rakt Haand for at frelse Landet; men mod et lumsk Overfald eller Snigmord vil jeg selv beskytte min arrigste Fjende. Du har gjættet ret: den lange Jæger hører ganske rigtig til Komplottet. De kaldte ham jo Henneke Bryde; til en lollandsk Herremand af det Navn skulde jeg betroe det fordømte Lønbrev, hvis jeg ikke strax traf John Ellemose paa hans Gaard her ved Sarkjøbing. Var det blot et Tilfælde?" — vedblev han betænkelig — "eller var det en høiere Villie, der hjalp mig at udføre mit Ærinde, og det bedre, end jeg nu ønsker det, selv i det Øieblik, Alt synes rødet — — Dog — nu er jeg frank og fri" — tilføiede han i frimodig Tone og nikkede veltilfreds — "mit sidste svorne Løfte til et andet syndigt Menneske er opfyldt. Jeg lader mig nu aldrig meer i mit Liv lænkebinde til en Andens Villie, var det end den største og mægtigste Herre."

"Godt, unge Menneske! ogsaa det!" — svarede Arvid alvorlig — "men een Herre maa I dog tjene og adlyde, hvis I ikke vil blive et frækt og tøile-

løst Djævelsbarn — det Gud og St. Erik forbyde! — Jeg mener den Herre, der raader over alle Herrers og Tjeneres Sjæl og Salighed baade her og hisset."

"Du er dog en ærlig Sjæl, Arvid! der er min Haand" — udbrød Væbneren bevæget — "at jeg ingen dumme eller gale Streger vil gjøre, det kan jeg ikke love dig; men Lumpenheder og slette Streger vil jeg ingen Deel have i, til hvilket Partie jeg end slutter mig i disse ledeløse Tider — derpaa kan du stole. Nu følger jeg dig for det Første til Sarkjøbing. Jeg vil dog see den Skyggekonge, inden han bortpustes af Verden; og — kan jeg frelse ham fra et lumpent Endeligt, skal det være mig kjært."

"Jeg troer vist, der nu er stor Glæde i Himlen, unge Herre!" — sagde Arvid Smaalænding med bevæget Røst, og der glindsede en Taare i hans store opløftede Øine, idet han klemte sin unge Reisefælles Haand saa fast, at det knagede. — "Ak ja," — tilføiede han og knugede endnu fastere — "naar en ung Synder omvender sig, kan der ogsaa blive Glæde derover paa Jorden."

"Lad der være Maade med Glæden paa Jorden, Arvid! og knuug ikke Haanden af mig med din Steenklo!" — sagde Svend Trøst med en godmodig Latter, og man red med let og freidigt Sind videre.

De vare tæt ved Sarkjøbing. Den lille Stad laae ligefor dem i Morgensolen ved den sydlige Ende

af Bugten. Den lignede meer en Landsby, end en Kjøbstad: de fleste Bygninger vare straatakte og klinede Avlsgaarde, med smaa indhegnede Kaalhaver og betydeligt Agerland. Kirken og Trefoldigheds-Gildets Laugshuus med et Par rige Kjøbmænds Gaarde vare de eneste teglhængte Steenbygninger. Tæt ved Byen bemærkede Svend Trøst en rask Rytter som foer bort ad en Bivei, og han troede at kjende den lange Rævejæger fra Ladepladsen. Jægeren pidskede sin Hest og forsvandt mellem de bølgende Hvedeagre paa Bymarken.

Sarkjøbing var kommen i et Slags Velstand under Kong Christopher; han havde givet Staden et Frihedsbrev, og det var maaskee den eneste Stad i Landet, hvor han havde hengivne og velvillige Undersaatter, uagtet han dog ogsaa havde pantsat denne Bye tilligemed hele Øen til sin Halvbroder, den holsteenske Grev Johan. Greven havde endogsaa i de sidste fem Aar havt Frihed til at mynte Penge i Sarkjøbing, og Grevemynten turde Ingen vrage, hvor slet den var. Skjøndt Kong Christophers Magt og Myndighed ogsaa her kun var ringe, havde han dog nu i sin Ulykke taget sin Tilflugt til denne Stads godmodige Indvaanere, som han vidste vare de sidste, der vilde forlade ham i Nøden. Han havde i nogle Dage med et lille Følge og med sin ældste Søn, Junker Otto, opholdt sig her som Gjest hos en riig

Kjøbmand, Peder Hvitfeld, der havde overladt de fyrstelige Personer sit anseelige Steenhuus til Beboelse, medens han selv med sin Familie var flyttet ind i en ringere Sidebygning.

Svend Træst og Arvid Smaalænding rede langsomt gjennem Byen i den stille tidlige Morgenstund og undrede sig over, at en saa liden og ubetydelig Stad nu var bleven en dansk Konges Residents. De betragtede nøie ethvert af de mindst uanseelige Huse, hvor de kunde formode der var nogenlunde Plads og Leilighed til et Hofhold. Endelig kom de til et Steenhuus med takkede Muurgavle. Et ottekantet Karnap, som en Lygte, sprang frem i Gaden, og Husets tvende Døre vare prydede med udskaarne Helgenbilleder. Den ene Dør førte til en aabnet Krambod, hvor der stod Jernstænger og Tjæretønder til Salg; ved den anden Dør, som var lukket, stod der en Vægter, med sin Pigstav, og en Byssvend, prydet med Stadsvaabnet, den store Sar, paa Brystet og med en stor Vildmandsknippel i Haanden; de stode stive i deres Søndagsdragt og med vigtig Mine, ligesom de holdt Vagt. "Her maa det vel være" — sagde Svend Træst med et ynksomt Smiil og vendte sig med et Spotord paa Tungen til gamle Arvid Smaalænding, som havde taget sin Kabuds af og bøiede sig ærbødig for Karnapvinduet. Væbnerens Øine fulgte samme Retning, og uagtet den Ringeagt, hvormed han betragtede denne

Kongebolig, rev han dog uvilkaarlig Friskfyrs-Huen af sit Hoved, da han gjennem de smaa blyindfattede Karnap-Ruder blev to Ansigter vaer, der hver paa sin Viis aftvang ham en besynderlig Deeltagelse. Det ene var en aldrende Mands, dødblegt og med et Udtryk af Nag og bitter Tungsind, der næsten grændsede til Vanvid, men med store paafaldende Grundformer og med et mægtigt sort Haar og Mundskjæg; det andet var et mildt næsten jomfrueligt Ynglings-Ansigt, med glat nedhængende gule Haar; han syntes at række den syge Herre en Lædskedrik og sige ham nogle trøstende Ord, men med saa deiligt et Udtryk af Ømhed og Kjærlighed i det fine veemodig sværmerske Aasyn, at Væbneren var nær ved at holde stille paa Gaden og tabe sig i Beskuelsen af det overraskende Karnap-Optrin, medens gamle Arvid Smaalænding med en Blanding af Henrykkelse og dyb Smerte udbrød med dæmpet Stemme: "Ak! min Magnus, min Magnus! saaledes saae min stille Kong Magnus Birgersøn ud, naar han trøstede sin fortvivlede Fader — og saadant et Englehoved kunde de hugge af, de Umennesker!"

De rede stille til Herberget, og Ingen af dem tvivlede om, at det jo var den ulykkelige Kong Christopher og hans Søn, den syttenaarige Junker Otto, de havde seet, skjøndt det var saa tidlig paa Morgenen, at Vinduesskodderne endnu mangensteds vare

lukkede og man kun saae enkelte Dagleiere gaae paa Arbeide. Siden Slaget ved Lohede sov Kongen næsten aldrig. Hans Saar vare endnu ikke lægte; men han var dog mere syg paa Sjælen, end paa Legemet.

Til Peder Hvitfelds Huus i Sarkjøbing hørte der en lille Abildgaard, med en smuk Udsigt over Bugten og hvor der foruden Frugttræerne fandtes mange sjældne Blomster og fremmede Værter, som den driftige Kjøbmand havde vidst at forskaffe sig fra Klosterhaverne. Denne Have gjaldt ogsaa for den smukkeste i Byen, og det var den ærlige Peder Hvitfelds største Fornøielse selv at puste med Havekonsten og ret udpynte denne lille Jordplet efter sin egen besynderlige Smag og Tænkemaade. De snorrette Gange vare bestrøede med Smedeskæl fra hans eget Knivsmed-Værksted, hvilket han for en stor Deel skyldte sin Rigdom og som han paastod var det ældste i Byen; derfra udledte han endogsaa Byens første Opkomst og Navn, der dog efter hans Mening rigtigere burde hedde Knivkjøbing end Sarkjøbing og heller have en Kniv, end en Sar i sit Vaaben. Dette forsømte han sjælden at udvikle, i Anledning af Smedeskællet i Gangene, hvergang han viste en Fremmed sin berømte Have. Hvad han især fandt Fornøielse i, var med egen Haand at udklippe Figurer og allegoriske Billeder i nogle store Burbom- og Tax-Træer, der

hvert Aar maatte skifte Form med hans Tankegang og som altid i et Slags Hieroglypher skulde betegne hvad han ansaae for vigtigst at erindre Verden og sine Medmennesker om. Denne Morgen gik han meget tidlig i Abildgaarden med den store Havesax i Haanden og klippede Hjerter og Kroner i Tarxtræerne medens Krambod-Drengen, der ikke saa tidlig behøvedes i Boden, var sysselsat med at lægge Kong Christophers Navnetræk i Urtebedene med Stene og glindsende Potteskaar. Den jævne adstadige Borgermand var mod Sædvane allerede iført sin Søndagskjortel. Han saae veltilfreds saavel paa sit eget som paa Drengens Arbeide og nikkede. "Ja, ja! der skal være Forstand i alle Ting" — sagde han ved sig selv — "Læg en Sax over Kongens Navn, Dreng! den betyder vor gode troe Stad, som han har taget sin Tilflugt til og som ærlig vil beskytte ham. Saxen er rigtignok et Skrædderskilt, og Kniven var et sømmeligere Stadsvaaben; men, Herregud! vi ere dog alle Skræddere for Vorherre. Saxen vil jeg forsvare; den kan betyde Land og Rige: det skilles nu kun ad for at samles igjen, vil Gud, naar der kommer dygtige Fingre paa Skaftet; saa skal den danske Sax bide, og Vee den, der vil lægge Fingrene imellem! See! det vil jeg sige Kongen, naar han spørger hvad Saxen betyder. Den kan ogsaa give ham et Vink om at beklippe de stolte og overmodige Ymper, disse Herre-

mænd og egenmægtige Bondeplagere, som vil være Herrer i Landet og baade knipse Konge og Borger paa Næsen. See saa!" — vedblev han og fuldendte sit Arbeid med de store Hjerter og Kroner i Tarhækken — "Danmarks Hjerter skal grønnes og vore som de evig-grønne Træer i Paradiset. Det er Hovedsagen. Kronen skal kneise mod Himlen, og vi skal glædes i dens Lye og Skygge. De kronede Navne, ak ja, de ere for-gjængelige — de høre Jorden til; men de skal dog og-saa holdes i Ære efter ringe Leilighed — de skal skinne blandt Blomsterne i Urtebedet, og Ingen skal træde paa dem. Mærk dig det, Dreng!"

"Maa jeg ikke ogsaa lægge Junker Ottos Navn? Huusbond!" — spurgte Drengen — "ham kan jeg dog meget bedre lide; han er jo vor Hertug paa en Maade, og han skal jo være vor Konge og befrie os fra Tydskerne, saasnart Vorherre i Naade vil skille os ved den Anden."

"Er du tosset, Dreng! vil du snakke med om saadanne Ting? Ti du stille og pas din Dont eller jeg skal lære dig at holde Tand for Tunge. Det er en nem Sag at gjøre et C til et O, seer du, men der skal dog en større Finger til, end nogen af vores. Mærk dig det, Dreng!"

"Men Hilleskam, Huusbond!" — sagde Dren-gen efter et Ophold, hvori han paa egen Haand havde forvandlet eet af de kronede Cer til et O —

"Naar I saae det lange Regnebræt, jeg der maa skrive op uden al Nytte, vilde I neppe see saa mildt."

"Dummerhoved! er det Noget at snakke om?" — svarede Peder Hvitfeld vred — "saa megen Ære er han dog sagtens værd. Indtægt og Udgift skal staae paa Regnebrættet, for en Ordens Skyld, det forstaaer sig, og skriver du mig en halv Ørtug for lidt eller for meget op, jager jeg dig paa Porten; men vil Kongen og Prindsen blive hos mig til jeg har givet den sidste Ørtug ud, skal de derfor ikke see en suur Mine. Mærk dig det, Dreng!"

"Bliv ikke vred, Husbond! men jeg tænkte kun som saa: hvis det var en ordentlig Konge, som holdt paa Lov og Ret og forsvarede Land og Rige, saa var det en anden Sag; saa var det en Ære og Glæde at gjøre Stads af ham, og saa behøvede vi vist ikke at give Gadedrengene saa mange Svedsker for at raabe Hurra hvergang de see ham i Karnappet; men er det sandt hvad alle Folk sige om denne Kong Christopher, saa har han jo stræbt sin Broder efter Livet og lagt Folk og Land øde og aldrig gjort Andet, end hvad ondt og skammeligt var, saalænge han har levet, og saa meente jeg" — —

"Du skal Ingenting mene — mærk dig det, Dreng! og pak dig til Kramboden!" — afbrød Peder Hvitfeld den forbløffede Dreng med en eftertrykkelig Kindhest — "See! der har vi hans Majestæts hellige

Person" — tiføiede han, idet han satte sig i stiv Positur og gik sin kongelige Gjest med en overvættes dyb Hilsen imøde.

Med en langsom og vaklende Gang traadte den syge Kong Christopher ind i Haven, understøttet af Prinds Otto. Den sorte Fløiels-Baret sad Kongen dybt ned over Panden og han bar den venstre Arm i et Klæde. Hvert Skridt syntes ham besværligt; hans blege Aasyn var mørkt, og han stirrede til Jorden uden at bemærke Borgermandens høitidelige Hilsen, som den unge Prinds besvarede venlig. "Vor brave Vert er her og hilser paa Eder, Herre Fader!" — sagde Prindsen. Kongen kastede et skarpt Blik til Siden, medens han gik frem uden at forandre en Mine.

"Eders høikongelige Naade og Majestæt!" — begyndte nu Borgeren og gjentog sin dybe Hilsen — "det er en stor Ære, der times min lille Abildgaard saavelsom mit tarvelige Huus; Eders naadige Besøg vil betydelig forøge disse Eiendeles ringe Værd saavel for mig som for mine Efterkommere. Vel er det Synd at hovmode sig, men den nedladende Tillid og Naade, I med eders høie Nærværelse her beviser en jævn og ligefrem Sarkjøbings Borger" ——

"Spar de Talemaader til Narre, der troe paa Mundsveir!" — afbrød Kongen ham og vendte sig bort med et bittert og mistroisk Blik — "der var en

Tid, da jeg saae mildt til slige Underdanigheder; men jeg var aldrig saa dum at troe, der var et sandt Ord i sligt Præk."

Den forbløffede Borger var bleven rød over hele Ansigtet; han saae forlegen til alle Sider og vidste ikke hvorhen han skulde vende sig.

"Lad min Faders umilde Ord ikke gaae Jer til Hjerte, brave Peder Hvitfeld!" — sagde Prindsen med dæmpet Stemme og klappede Borgeren beroligende paa Skulderen, medens Kongen hensank i sin mørke Grublen og satte sig paa en Havebænk med Albuen paa Knæet og det nedbøiede Hoved i den magre Haand. "Han har atter havt en søvnløs Nat" — tilføiede Prindsen og traadte et Par Skridt tilside — "Ulykken har bragt ham til at glemme, at en dansk Konge dog aldrig savner troe Venner i Nøden. Jeg haaber, den friske Luft skal opmuntre hans Sind. Viis os eders Blomster og hvad her ellers er mærkeligt!"

"Befaler eders høikongelige Naade" — tog nu Borgeren atter Ordet med fornyet Mod og rakte Kongen en sjælden Rose — "det er en kongelig Blomst, som de fromme Klosterherrer har bragt hertil fra Frankerland."

"Jeg lider ikke Blomster" — svarede Kongen med dyb Røst uden at see op — "giv dem til Qvindfolk og følsomme Ungersvende! Jeg plantede Træer

i min Ungdom — men de gik ud — jeg havde ingen lykkelig Haand."

"Vær trøstig, Herre Konge! Alt kan endnu blive godt, næst Guds Bistand" — vedblev Borgeren i trohjertig Trøstetone — "af eders Børn vil vist dog baade I og Danmark faae Glæde" — —

"Nei see! vil man trøste mig med mine Efterkommeres bedre Lykke?" — udbrød Kongen med en bitter Latter — "Af mig har I kun havt Sorg og Ulykke, mener I. Siig kun frem! I saae helst, jeg var død og begraven. Naar I høre Klokkerne ringe for mit Liig, saa vil I vel baade dandse og springe her i Danmark" —

"Tal dog ikke saaledes, Herre Fader!" — sagde Otto med bønlig Stemme og kyssede hans skjælvende Haand — "denne ærlige Mand mener os det jo godt og vil hverken krænke Eder med Ord eller Tanker."

"Nei, det veed den forbarmende Gud" — sagde Borgeren forbauset og vred sine Hænder, idet han atter traadte tilbage med Prindsen. "Vidste jeg kun" — vedblev han ivrig — "hvormed jeg kunde fornøie eders kongelige Herre Fader, naadigste Junker, da skulde det saa visselig ikke mangle. Holder han af Fidel- og Gigespil eller af Luur og Hakkebræt? det har jeg sørget for til iaften. Eller lyster ham at besee mit Knivsmed-Værksted? eller skal jeg indføre ham i vort Hellig-Trefoldigheds-Laug? jeg er uværdig

Skraaherre i Gildet, til Tjeneste. Jeg giver Brødrene en Tønde Godt-Øl iaften til at drikke paa vort naadige Herskabs Velgaaende. Vi Sarkjøbing Borgere maatte være utaknemmelige Skarn, hvis vi nogensinde kunde glemme hvad vor ringe Bye skylder eders Herre Faders Regimente og hans naadige Frihedsbrev: derfor har vi ogsaa lovet og svoret over Lyset i Gildehuset, at om saa hele Landet falder ham fra i disse ulykkelige Tider, vil vi forsvare hans kongelige Ret og Myndighed, saalænge der er en ærlig Blodsdraabe i os Sarkjøbinger."

"Det veed baade jeg og min Fader, brave ærlige Mand!" — sagde Prinds Otto bevæget og trykkede Borgerens Haand — "derfor har vi nu ogsaa foretrukket Opholdet hos Eder fremfor paa noget kongeligt Slot, hvor min Farbroder og hans tydske Høvedsmænd raader. Kunde min ulykkelige Fader her kun faae Ro til at helbredes, var endnu vel ikke alt Haab ude. Vi vente Marsken her idag; saa vil det blive bestemt, om vi blive her eller drage ud af Landet. Sørg nu kun for, her er roligt og stille, som om Kongen ikke var tilstede! I hans nærværende Stemning ere især alle Æresbevisninger og Hyldingstegn ham modbydelige og erindre ham kun skjærende om hans Magt og Myndighed i bedre Dage."

"Jeg forstaaer, Herre Junker!" — sagde Borgeren og nikkede — "Hans Naade vil behandles som

et andet christent Menneske og uden alle Omsvøb. Det maa jeg lide; det kan jeg ogsaa bedst med. Hør nu, min kjære Christopher!" — vendte han sig atter til Kongen i en trohjertig og næsten skjødeslos Kammerat-Tone, uden at bemærke Prindsens ængstelige og advarende Vink — "slaa nu alle Griller af Hovedet og vær ved frit og lystigt Mod! der kommer, Skam, Intet ud af at hænge med Hovedet. Trænger I til Penge, kan I jo endnu sætte Skanderborg og Ærøe i Pant, og saa har I endda de smaa gode Øer ved Fyen; det forstaaer sig, det er jo intet Kongerige; men med Tarvelighed kan I vel slaae Jer igjennem. Dengang mit sidste Skib løb paa Grund, var jeg ogsaa nær gaaet fra Viddet og bleven en Grillefænger; men saa kom min brave Christen Knivsmed og holdt Huus med mig over min Forsagthed og over at jeg var en ugudelig Dødbider, der ikke havde Tillid til Vorherre og den hellige Jomfru, og saa" — —

"Ti, Dummerhoved!" — udbrød Kongen og reiste sig med et lynende Blik — "har I tabt Forstanden? troer I, det er jer Ligemand, I taler til? Endnu hedder jeg Konge af Danmark; det skal Ingen glemme, saalænge disse Øine ere aabne."

"Gud forbarme sig, allernaadigste Herre!" — stammede Peder Hvitfeld, fast forfærdet, og veeg ærbødig tilbage med en høist bekymret og forlegen Mine —

"har jeg forseet mig mod eders Naade, er det, saa visselig, skeet af et oprigtigt Hjerte. Jeg troede Eders Majestæt nu var saa kjed og leed af al Underdanighed og alle de tomme Titularier og Baslemaner, som I havde faaet Nok af i eders Velmagts-Dage" — —

Kongens Ansigt fordreiede sig frygteligt med et saadant Udtryk af Forbittrelse og vild Smerte, at den forbausede Borger tabte Mund og Mæle. Paa et Vink af Prindsen bortfjernede han sig hastig med Taarer i de ærlige Øine, efterat han dog først heelt keitet havde stræbt at gjøre sin Mangel paa Underdanighed god igjen ved en næsten latterlig dyb Hilsen.

"Man dræber mig med dum Trøst" — udbrød Kongen — "disse Spidsborgere har ingen Tanke om hvad det er, at bære Purpuret over et sønderslidt Hjerte og døe med Majestætens Navn, som en fortvivlet Lykkespiller. Forbandet være den Time, jeg saae Dagens Lys! Dette Livs Usselhed er ikke den Møie værd at drage Aande."

"Fortvivl ikke, min Fader!" — bad Prinds Otto med kjærlig Rest — "Lykken er omskiftelig; den kan endnu vende sig gunstig til Eder, naar I kun ikke vil forsage."

"Lykken?" — gjentog Kongen med en bitter Latter — "troer du paa Lykken? min Søn! tro paa Veir og Vind! tro paa Havets Skum! tro paa Men-

neskedyd hos dig selv og Andre, om du kan! tro paa alle gamle Fabler om Kjærlighed og Venskab, om Troskab og Ærlighed i Danmark! men tro aldrig paa Lykken! hvem har nogensinde været lykkelig? he? det Blændværk, vi kalde Lykke og Glæde, det er mere falsk og løgnagtigt, end vor Tro paa vor egen Menneskeforstand og frie Villie." —

"Naar vi kalde Lykken, som Ulykken, Guds Tilskikkelse, min Fader, saa tør vi vel troe paa den" — svarede Sønnen med mild og skaansom Røst — "men om vore bedste Planer end mislykkes i Verden, er den gode Villie dog altid et Klenod, som Ingen kan tage fra os evindelig" — —

"Ikke det?" — afbrød Kongen ham med et bittert Smiil — "troer du da, jeg aldrig har havt nogen god Villie? min Søn! mener du, jeg aldrig har tænkt paa, at gjøre Danmark lykkelig? Pah med vor gode Villie! den raade vi ligesaa lidt for, som for den slette; den kommer og gaaer, som Veiret blæser — men hvad der skal skee, det skeer dog ligefuldt." Kongen taug, og Sønnen vidste ikke hvad han skulde svare til den forvirrede Tale; han sukkede stille og rykkede en Snylteplante op, som havde snoet sig om den Rosenbusk, han stod ved.

"Hvi lader du ei Ukrudet staae?" — spurgte Faderen — "hvad kan det for, det blev Ukrud? havde det Villie, vilde det sagtens heller været Lillie

eller Rose; men blev det derfor Andet? Tro mig, min Søn! med os Mennesker er det ei stort bedre bevendt. Et Slags Villie har vi, paa en Maade, det er sandt; den kan blive stærk og mægtig i os og fast gjøre Underværker; men den kommer ikke fra Vorherre, og den er vor Ulykke. — Dyrene ere lykkelige: de have intet Valg. Englene ere jo salige; men hvad Villie har de da, uden deres Gud og Herres? Vil vi have en ret fri Villie paa vor egen Haand, er den dog ikke vor egen, siger min Skriftefader, men Djævelens" — — han afbrød sig selv med en forvirret Latter. "See, Konge vilde jeg være" — vedblev han — "og jeg blev det — to Gange for een. Det kostede Meget, min Søn, alt for Meget — Meer, end det hele lumpne Liv og den hule Krone var værd. — Fem Gange var jeg landflygtig og forjaget. — Husker du, da jeg gik om med dig og dine Brødre i Tydskland og tiggede? — Men jeg tabte ikke Modet — Konge blev jeg dog igjen; som Konge skal de lade mig døe. Men hvad blev jeg for en Konge?" — hviskede han med huul Stemme som til sig selv og stirrede mod Jorden — "hvad Eftermæle vil Danmark sætte paa min Liigsteen? — hvorledes vil min Krone see ud paa hiin Dag?" Han holdt Haanden for Panden og hensank atter i taus Grublen. Sønnen stirrede forfærdet paa sin ulykkelige Fader og foldede sine Hænder ligesom til en stille Bøn for hans Sjæl.

Nu aabnedes Havedøren, og een af Kongens Tjenere meldte to Fremmede, som havde Brev og Budskab til Herskabet.

"De kan komme" — sagde Kongen, noget urolig, da Prindsen meldte ham det — "uden Vaaben, det forstaaer sig. Du bliver her."

Tjeneren gik, og strax efter indtraadte Arvid Smaalænding tilligemed Svend Trøst, der syntes noget forlegen og ubestemt. Væbneren lod den gamle Staldkarl gaae foran og først røgte sit Ærinde, medens han selv i Frastand betragtede begge de fyrstelige Personer nøie.

Den Gamle overrakte Kongen et forseglet Brevskab og bøiede sit Knæ til Jorden: "Stormægtigste Herre og Konge!" begyndte han høitidelig; men Christopher rev ham Brevskabet af Haanden med et vredt Blik, og den Gamle forstummede; han reiste sig og traadte langt tilbage i en ærbødig Stilling.

Kongen oprev Brevet og kastede et flygtigt Blik deri. "Fra din Faster paa Holbek" — sagde han til Otto — "Lamenteringer! — rørende Snak om Forsonlighed mellem Sødskende — kjærlig Afsked, inden vi skal sige denne Verden Farvel — Pah! disse Ahnelser, denne Dødsfrygt og Andægtighed kjender vi — det kommer af Overspændhed og Slappelse — den Sot har sine Skifter med Maanen. Læs du den Jereminade! besvar den i mit Navn —

saa rørende du vil! mig er det ligegyldigt. — Hun vil gaae i Kloster og gjøre Bod" — tilføiede han og saae atter i Brevet — "hm! siig, det gjør hun klogt i, naar hun kan skuffe sig selv og finde Trøst i at plappre Bønner med Bedesøstrene." — Han rakte Brevet fra sig og hensank i sin forrige Stilling.

Prindsen betragtede ham med et smerteligt Blik: "et venligt Ord fra Eder selv, min Fader!" — begyndte han med bævende Røst; men et strengt afslaaende Vink af Kongens Haand bragte ham strax til Taushed. Prindsen gjennemlæste nu selv Brevet og syntes dybt bevæget; han nærmede sig atter Kongen; men et nyt Vink og maaskee de Fremmedes Nærværelse forbød ham at yttre sig.

"Skil mig af med de Plageaander!" — mumlede Kongen — "hør du hvad de har at sige! — jeg vil have Fred."

Prinds Otto forvarede Brevskabet og gik med mild Værdighed hen mod Arvid Smaalænding. "Af min Faster Dronningens Skrivelse har jeg seet hvem du er, brave Svend!" — sagde han med hjertelig Velvillie og lagde sin Haand paa Arvids Skulder — "hvad du har gjort for dit ulykkelige Herskab, skal aldrig glemmes, saalænge Magnus Birgersøn og hans Frænder nævnes i Norden. Naar din fromme Frue nu afsiger Verden og ingen Tjenere kan medtage i det

strenge Kloster, saa kom til mig! Saalænge jeg eier Noget i Verden, skal du Intet savne."

"Takker ydmygeligst, ædle Herre!" — svarede Arvid bevæget — "Dog lad mig være oprigtig" — tilføiede han og viskede sig en frembrydende Taare af Øiet — "jeg vil med Tak og Ære tjene Eder, naar min naadige Frue giver mig Afsked; men hvad der gjør mig eders Tilbud besynderlig kjært er dog ikke en saadan Hengivenhed for eders høie Person, som en Tjener bør have for sit Herskab; den kommer ikke saa pludselig, og jeg seer Jer jo første Gang idag; men I har en forunderlig Liighed med min unge Kong Magnus Birgersøn; han var mig fast kjærere, end min egen Sjæl, og siden jeg saae dem hugge hans deilige Hoved af paa Helligaandsholmen — har jeg intet Menneskeøie seet, hvori der var saa Meget af hans Sjæl som i Eders" — —

"Godt, brave Gamle!" — afbrød Prindsen ham venlig — "Jeg skal være din Magnus, hvis jeg kan og du vil nøies med Liigheden og en god Villie. — Det er altsaa et Ord. Har du ellers noget mundtligt Budskab fra min Faster?"

"Intet fra min naadige Dronning uden hvad der staaer i Brevet; men fra mig selv, ædle Herre! har jeg en inderlig Bøn til eders Herre Fader; hans strenge Blik forbød mig at fremføre den; maaskee er den ogsaa usømmelig for en ringe ubetydelig Tjener" — —

"Siig frem! hvad vilde du bedet min Fader om?"

"Bliv ikke vred, naadige Herre! jeg vilde nødig fortørne Eder eller eders Herre Fader dermed; det kunde synes dristigt og formasteligt af mig, at tiltroe en fremmed Tjeners Bøn nogen Magt over hans kongelige Sind og Hjerte; men min Frue Dronnin-gens Sjæl er svart nedbøiet; den trænger til Husva-lelse og fornemmelig til et oprigtigt Kjærlighedsord, som hun kan tage med sig fra Verden og dens megen bittre Kulde. Lad mig ikke træde for hendes Øine uden at medbringe et saadant Ord, var det ogsaa kun et eneste! og — bliv ikke fortørnet, naadige Herre!" — tilføiede han med dæmpet Stemme — "er det Ord ikke at finde, hvor jeg søger det, i eders strenge Herre Faders Sjæl, saa tag det ud af eders eget milde Hjerte! men lad Kongen besegle det med egen Haand! saa vil min ulykkelige Frue see derpaa i sin Dods-stund og ikke tvivle paa den evige Kjærlighed og For-soning" — —

"Godt, godt, du troe Gamle! et saadant Ord skal du bringe hende; det lover jeg dig, og den rette Besegling skal ikke mangle." Paa Prindsens Vink traadte Arvid tilbage, og Svend Trøst nærmede sig. "Hvad er dit Ærinde? unge Menneske!" — spurgte Prindsen og syntes med Velbehag at betragte Væb-nerens aabne Ansigt.

"Skal jeg sige Sandhed, Herre Junker!" — svarede Svend Trøst noget undseelig — "saa havde jeg egentlig slet intet Ærinde her; men jeg fik undervejs Lyst til at see Eder og eders Herre Fader nærved. Kan I taale et frimodigt Ord, Herre Junker!" — vedblev han med kjæk og næsten overmodig Mine — "saa vil jeg tilstaae, det var mere af Nysigenhed, end af Hengivenhed, hvad eders Herre Fader angaaer: for siden han har pantsat og saagodtsom solgt Land og Rige til Tydsken, kan I nok vide hvorledes det nu staaer til med den gamle Kjærlighed til Kongen, man ellers roser os Danske for. Vi Jyder har tilmed aldrig med vor gode Villie sagt Ja til hans Regimente."

Prindsen traadte forbauset et Skridt tilbage. Han betragtede den dristige jydske Væbner med et flammende Øreblik, idet hans fromme milde Aasyn pludselig syntes forvandlet; der var nu en Høihed og Stolthed deri, som ikke før havde været synlig, men som med en besynderlig Overlegenhed nedslog Overmodet hos den kjæphøiede Yngling og satte ham i Forlegenhed.

"Tilgiv mig, høibaarne Junker!" — vedblev Svend Trøst rødmende og bukkede beskedent — "hvis jeg har sagt et Ord, som maatte krænke og fortørne Eder! men jeg vilde heller paa denne Maade mishage Eder, end ansees for en Hykler og elendig Smigrer.

I maatte vistnok anſee det for en høi Grad af Uforſkammenhed, hvis jeg alene var kommen hid for at tilfredsſtille min Nyſigenhed og ſige Eder krænkende Ord om eders kongelige Herre Fader, ſelv i hans Nærværelſe og nu, da han ingen Magt har; men ſom jeg ſeer ham her, er hans Sjæl og Øre lukt for Kjærlighed, ſom for Had, og — ganſke uden Ærinde kommer jeg dog ikke heller" —

"Siig frem, beſynderlige Menneſke!" — afbrød Prindſen ham — "hvormed vil I undſkylde en ſaadan Paatrængenhed og mageløs Dumdriſtighed?" — —

"Lad mig tale frit, naadigſte Herre! jeg ſtaaer her uden Vaaben og kan ikke være Eder farlig; mit Liv er endogſaa for Øieblikket i eders Tjeneres Vold; men eders Aaſyn er mit Leide. — Reentud ſagt! Jeg hader eders Herre Fader af et oprigtigt danſk Hjerte, og jeg er kommen hid med et Sendebrev fra een af hans Fjender, ſom før var hans Ven. Jeg troede, det gjaldt en aabenbar Opſtand mod hans Navn-Regimente og Septerets Afſtaaelſe til Eder eller eders Broder eller hvem der kunde befrie os fra Tydſken, og dertil havde jeg villig rakt Haand; men nu formoder jeg, det gjælder et lumſk Overfald eller maaſkee et lumpent Snigmord paa eders elendige Herre Fader og maaſkee paa Eder ſelv; derfor er jeg paa egen Haand kommen hid for at advare Eder" — —

"Er det muligt!" — udbrød Prindsen — "saavidt er det kommet!" — Han saae sig urolig tilbage til Faderen, som sad hensjunken i sig selv og desuden var for langt fra de Talende til at kunne høre dem. "Forvovne Menneske!" — vedblev Prindsen og traadte længere bort — "hvad har du at betroe mig! Et Mytterie altsaa — man stræber os efter Livet her — og du veed det — du har selv været Brevdrager blandt Forræderne?"

"Ja, om I saa vil, naadige Herre! jeg troede, som sagt, det gjaldt en Opstand, og det kalder jeg ikke Forræderie, naar det gjælder en Herre, der har brudt Ed og Pagt; dog saaledes var det ikke meent; ved et besynderligt Tilfælde kom jeg til Formodning om et virkeligt Forræderie, og i samme Øieblik, som Brevet var i Hænderne paa een af Forræderne" — —

"Nævn ham! hvem var han? den Formastelige!" — spurgte Prindsen yderst spændt.

"Derpaa vil jeg betænke mig" — svarede Væbneren — "Jeg staaer ikke her som Angiver; jeg har ogsaa kun Formodning, men ikke Vished. Den usle Plan kjender jeg ikke. Niddingernes Navne kan være os ligegyldige, til de for nogen virkelig Handling kan drages til Ansvar. Til den høieste Forsigtighed vil jeg kun raade Eder; her i en aaben ubefæstet Bye er kun liden Sikkerhed, om ogsaa Borgerne ere at lide paa. Selv eders Farbroder skal I ikke troe. Et

aabenbart Angreb er her dog neppe at vente. Havde det været Tilfældet, vilde I maaskee først have seet mig blandt Modstanderne. Vil I nu, efter denne Tilstaaelse, troe mig paa mit Ord, saa tilbyder jeg Eder min ringe Tjeneste saalænge her er slig lumpen Fare paa Færde. Mit Navn er Svend Træst af de Galters Slægt. Jeg vil ønske, jeg maa kunne svare til Navnet."

"Din Oprigtighed er mig Borgen for din Ærlighed, forvildede Menneske!" — svarede Prindsen — "bliv her i Huset indtil videre! vær tilstede, naar jeg lader dig kalde!" Derpaa gav han dem begge Vink til at gaae og gik selv tilbage til Kongen, der syntes fortrædelig og urolig over Prindsens lange Samtale med de Fremmede.

"Hvad var det?" — spurgte Kongen — "skal jeg endnu plages med kedsommeligt Overhæng af Tjenere og fornemme Staadere — nu, de dog veed, jeg har ingen fede Been meer at slænge til Hundene" —

"Det var ingen Tryglere, Herre Fader!" — svarede Prindsen og skjulte sin Uro — "den unge Adelsvæbner var fra Jylland; han ønskede at slutte sig til vort lille Følge, uden alle egennyttige Fordringer."

"Hvad skal jeg med flere Dagdrivere om mig?" — mumlede Kongen — "Vil de nu staae mig bi, disse selvraadige Herrer, saa lad dem komme i Tusindtal!

Skaf mig en Hær! jeg stiller mig endnu i Spidsen for mit Folk og falder med Ære for det Navn, jeg bærer. Jeg bryder alle tvungne Forpligtelser — jeg jager Panteherrerne ud af Landet, hvad enten de kalde det Ret eller Uret; men til at være en Prakker i mit eget Rige behøver jeg ingen Narrehale. Vil mine Fjender mig tillivs, kan en Haandfuld Lømler dog ikke forsvare mig. — Men hvad behøves det ogsaa? Er Verden saa kjed og leed af mig, som jeg af den, er vi nemme at skille ad. For mig maa man myrde mig hvad Dieblik, man vil. Et saadant øde Liv er ikke værd at røre en Haand for."

"Ak, levede min fromme Moder endnu!" — sukkede Prindsen. Han søgte forgjæves at opmuntre den syge Konge, men havde selv Møie med at dølge sin Uro over det Mytterie, Svend Trøst havde advaret ham for, og hvormed han nu ingenlunde vilde ængste sin Fader, der med al sin Foragt for Livet dog ofte gruede for Døden og ingensteds meer troede sig sikker.

Uden at have kastet et Blik paa den skjønne Udsigt eller paa nogen af den ærlige Peder Hvitfelds forblommede Overraskelser, gik Kongen, mørk, som han var kommen, tilbage til det store Karnapværelse. Han satte sig til Bords mekanisk, men hverken spiste eller drak; han satte sig ved Skakbrættet med sin Søn, men uden at røre en Brikke,

og han vilde Ingen see uden Sønnen. Det var efter Middag, da en Tjener meldte Marsk Vendelboe og Ridder Ingvar Hjorth. Da Kongen hørte det sidste Navn, foer han op af sin tause Grublen og raabte med streng Røst: "Drabanter! sæt ham i Taarnet, den Forræder! Han skal dømmes efter en ny Lov, trods al Verdens Haandfæstninger. Imorgen skal hans Hoved springe."

Prindsen erindrede ham saa skaansomt som muligt om, at her hverken var noget Taarn eller Drabanter, og at han for Øieblikket ikke var istand til at bringe saa streng en Dom i Udøvelse.

"Og dog kalde I mig Konge?" — udbrød Christopher med sin bittre Latter. — "Nu ja, det Navn har kostet Hoveder nok" — afbrød han sig selv med dæmpet Røst — "det paa Kallundborg var dog det værste." Han faldt atter i dybe Tanker. Marsken traadte ind, men kunde ikke bevæge Kongen til at see eller tilgive Ingvar Hjorth, som øieblikkelig maatte forlade Huset. Med Marsken holdtes nu et alvorligt Raad, forsaavidt Kongens mørke Sindsstemning tillod det, og Prinds Otto meddeelte den gamle Feltherre hemmelig hvad Svend Trøst havde yttret om et formeentligt Mytterie mod Kongens Person. Uden at den syge Herre mærkede det, blev Huset omgivet med en Borgervagt, og man fortsatte Raadet. Marsken medbragte et Leide- og Sikkerheds-Brev fra Kongens

Halvbroder, Grev Johan, hvorved Kong Christopher og hans Følge lovedes den største Tryghed, hvad enten de vilde blive i Landet eller forlade det, og alle Grevens Slotshøvdinger og Krigsøverster i Lolland og Sjælland forpligtedes til "at yde hans kjære Herre Broder, Kongen af Danmark, al mulig Ære og Bistand, hvorsomhelst han maatte behage at opholde sig." Dette vistnok ydmygende Sikkerhedsbrev for en dansk Konge i hans eget Land var ledsaget af en egenhændig Skrivelse fra Grev Johan den Milde, hvori han paa det Høfligste indbød Kongen til at besøge ham paa Nykjøbing Slot, hvor han skulde blive modtaget med al kongelig Hæder og Ære. Ridder Ingvar Hjorth havde paa Marskens Opfordring besøgt Grev Johan samme Morgen og medbragt disse Breve. Han havde forsikret Marsken, at Grevens Velvillie og Deeltagelse for Kongen i hans ulykkelige Stilling var sand og oprigtig, og han meente, Kongen for det Første burde modtage Indbydelsen til Nykjøbing Slot. Herimod havde Marsken dog selv adskillige Betænkeligheder. Han frygtede med Føie, at Kongens og Prindsens Ophold hos Grev Johan lettelig kunde blive til et høfligt Fangenskab. Det blev Aften uden at man endnu havde bragt Kongen til at tage nogen Beslutning, uagtet man tilsidst havde ladet ham vide, at hans personlige Sikkerhed her var i Fare. Endelig afbrød han heftig alle Marskens

Forslag til Rigets og hans egen Redning. "Alt er tabt" — udbrød han — "jeg veed det — Rige og Ære, Magt og Myndighed, Gods og Haab! — Livet, det usle nøgne Liv er kun tilbage; for det gjør jeg intet Skridt. Hvad kommer der ud af alle Raad og fornuftige Anslag? Den største Klogskab er dog Dumhed, naar Lykken er imod; men en lykkelig Ore kan blive til en Gud paa Jorden og tilbedes; det er en gammel Historie. Jeg er træt af at flye for Ulykken. Er det en høiere Forstand, der styrer Tingene i Verden, nu vel! saa lad den om Regimentet! saa lægge vi jo vore Dummerhoveder i Blød som Narre; men er det Galskab, der regjerer os og det Hele — hvad Klogt skal der saa komme ud af vor Viisdom og Forsigtighed? Jeg har nu næsten vaaget og tænkt mig gal for Folk og Rige. Nu vil jeg sove og lade Folket sørge for mig, hvis det gider." Dermed reiste han sig og gik til sit Sovekammer, hvortil han slog Døren i Laas efter sig.

"Desværre! han har Ret" — sagde den gamle Marsk med bekymret Aasyn og holdt Haanden paa den store rynkede Pande — "Alt er tabt — Forstanden fast med. Dog, saalænge der er Liv, opgiver jeg ikke Haabet" — vedblev han bestemt — "vil I følge mit Raad? Junker Otto!"

"I er vor eneste troe Ven og erfarne Raadgiver i Nøden" — svarede Prindsen — "hvad raader I os til?"

"Paa Eder og eders Broder, ædle Junker! ere Danmarks Øine nu fæstede. Det er eders Pligt mod Fædrenelandet at bevare eders Liv til en bedre Tid. Opstanden i Jylland er udbrudt. Det ulmer i Sjælland og overalt paa Øerne. Et Blodbad, som det i Skaane, kan befrygtes; men jeg veed, I vil ingen Deel tage deri. Det er en slet Maade at betale sin Gjæld paa, at myrde sine Creditorer" — —

"Den Tanke, haaber jeg til Gud, var aldrig min Faders for Alvor" — afbrød Prindsen ham.

"Men den er Folkets, og for fuld Alvor" — vedblev Marsken — "Nød bryder alle Love. Folket trykkes over Evne. Her vil snart ikke meer spørges om Ret, men kun om Livsfrist og Nødværge. Bryder det løs, er eders og Kongens Liv i den høieste Fare. Ingen Tydsker vil tvivle paa, at I jo har Deel i Opstanden. I vil møde Dødsfjender baade blandt dem og blandt den rasende Almue. I maa forlade Landet snarest muligt. At her nu selv er et Mytterie i Gjære, veed I. Jeg bereder Alt til Afreisen; med dette Leidebrev kan den endnu skee betimelig. Imorgen tidlig skal Alt være paa rede Haand. Eders Herre Fader maa ville. For hans Sikkerhed inat kan vi vel sørge."

"Een af de gamle Venner blev os dog tro" — sagde Otto og greb Marskens Haand — "Gud lønne

Jer for eders ædle Villie! Liv og Lykke er i Guds Haand."

De gik nu bort for at berede Alt til den nødvendige Afreise, men, efter Marskens Raad, saa stille som muligt og uden at røbe mindste Ængstelighed.

Ikke som Sikkerhedsvagt, men som Æresvagt, havde den ærlige Peder Hvitfeld paa Marskens Anmodning indbudet Tolv af sine Medborgere til at bevogte Huset, der for Øieblikket var at ansee som Kongsgaard. Disse Mænd, hvoraf de fleste vare Haandværkere, hørte alle til Hellig-Trefoldigheds-Gildet og vare, som saadanne, paalidelige Mænd, der havde forpligtet sig til at forsvare den lovmæssige Landsherre uden alt personligt Hensyn. Disse Borgermænd havde i deres Søndagsklæder og med deres gammeldags Stadsevaaben taget Plads i Peder Hvitfelds Handelsbod, hvor den velhavende Vert havde ladet en heel Tønde Godt-Øl lægge op paa Disken for dem. Kongens egne Væbnere og Svende, der ei engang vare saa talrige, som en almindelig Ridders Følge, havde tilligemed Svend Trøst og gamle Arvid Smaalænding faaet Plads i en Sidebygning til Gaarden, hvor de ligeledes paa det Bedste bevertedes.

Paa begge Steder gik det om Aftenen ret muntert til. Øllet gjorde Borgerne snaksomme og fortrolige. Kongens Nærværelse i Huset og mislige Stilling bragte alle gamle Historier om ham og hans

Regimente paa Tale, og da Ingen af hans Folk her var tilstede, toge Borgerne ikke i Betænkning at sige deres Mening reentud.

For Enden af Disken sad en stærk graaskjægget Smed, som havde været Krigsmand i Kong Erik Menveds Tid og tumlet meget om i sine Dage. Han førte for det Meste Ordet, og hans Mening gjaldt meget blandt hans Laugsbrødre. Ligeoverfor ham sad en lille spinkel Væver med et blegt sygeligt Ansigt og hældende Hoved. Smeden havde nylig endt en lystig Historie fra sin Ungdom, og man begyndte at synge muntre Viser og drikke Skaaler.

"Nei, Brødre!" — sagde Væveren med stiin Stemme og andægtig Mine — "skal vi synge og drikke, saa lad os først som fromme Gildesbrødre ihukomme de gode Helgene, og, som det sømmer sig i vort Laug, drikke Jomfru Marias og den hellige Trefoldigheds Skaal!"

"Snak! her er vi jo ikke i Gildeshuset!" — svarede Smeden — "du kan aldrig drikke hellige Skaaler nok, Peer Væver! og du ligger dog altid først under Disken. See kun til, du ikke bryder os Lysene her iaften, som sidst i Gildeshuset, eller søler Peder Hvitfelds rene Gulv til med dit Spildevand!"

"Derfor har jeg jo i al Fromhed erlagt min Mulct til Gildesbøssen" — sukkede Væveren — "Herregud! Aanden er redebon; men Kjødet veed I

nok hvordan er." Han taug nu og holdt sig til sit Bæger.

"Drikke vil vi, men til Maade" — tog Smeden atter Ordet — "Bægeret i den ene Haand og Stridskolben i den anden, det er Orden og god Skik i en Vagtstue. I høisalig Kong Menveds Tid" — vedblev han og brystede sig — "havde jeg ogsaa mangengang Vagt i Kongsgaardene. Ja, det var en Herre, som det var en Lyst at vaage over. Jeg var med ved hans Bryllup i Helsingborg, veed I. Der var Pragt og Lystighed, kan I troe; saadan en Herlighed faae vi nok aldrig meer at see i vore Dage."

"Det Bryllup var dog hans Ulykke" — bemærkede Væveren.

"Hvad! Ulykke? Pokker heller!" — gjentog Smeden — "Hans Bryllupsdag var just den lykkeligste Dag i hans Liv; det skal han selv have sagt, og det troer jeg med. Hvad Ulykke kan der ogsaa være i at holde Bryllup med en deilig Prindsesse, man hjertensgjerne vil ha'e, naar hun er en velsignet Gudsengel derhos, som Dronning Ingeborg?"

"Peer Væver har dog Ret deri" — sagde Stadens Kjødmanger, en feed Mand med et kobberrødt Ansigt, der havde sat sig paa Disken nærmest ved Øltønden, hvoraf han rigelig tappede baade for sig selv og sine Kammerater — "ved det Bryllup ragede han sig jo ind i de fordømte svenske Klammerier og

fik den jammerlige Svoger derovre at holde under Armene. Det var et dyrt Svogerskab for Danmark; det har jeg tidt hørt sige. Dermed tog det da ogsaa en bedrøvelig Ende."

"Ei, hvad!" — svarede Smeden — "der skal jo en Ende paa Alting, og naar brave Folk døe, er det altid paa en Maade bedrøveligt. Naar pleier du at holde med Peer Væver, Nabo! for ham er jo Alting bedrøveligt, hvad enten det er Liigfærd eller Bryllup."

"Jeg vil gjerne troe, Bryllupet har været lystigt og Bruden deilig" — sagde Slagteren — "men det gik dog, som det gik. Du har da sagtens seet Dronning Ingeborg, Christen Knivsmed! var hun da virkelig saa deiligt et Qvindfolk, som hun har Ord for?"

"Om jeg har seet hende? Kammerat!" — svarede den gamle Smed og kneisede — "jo, det troer jeg. Den, der ikke har seet hende, har Ingenting seet i Verden, der er værd at snakke om. I har dog sagtens hørt Visen om hende? den sang man i min Ungdom baade blandt Høie og Lave, og det var Bonde og Borger enig om, at siden Dronning Dagmars Tid havde vi aldrig havt saa livsalig en Dronning her i Danmark."

"Syng os den Vise, Christen Smed, hvis den er from og smuk!" — sagde Peer Væver — "den

kunde maaskee være god til at korte Tiden med ved min Væverstol."

"Jeg veed nu ikke om jeg kan mindes hende heel og holden" — svarede Smeden — "men hvad vi bedst kunde lide, husker jeg nok, om hvorledes Dronningen paa sin Bryllupsdag bad for alle de fangne og elendige Mennesker, meest for Marsk Stigs smukke Døttre, som sad fangne paa Vordingborg. Kongen var streng mod alle dem, der vare i Slægt med hans Faders Mordere, og det kunde da heller Ingen fortænke ham i; men vi havde dog Alle ondt af de stakkels uskyldige Pigebørn, og det holdt haardt nok inden Dronningen fik dem løsladte. Kongen havde lovet hende at opfylde den første Bøn, hun bad ham om, skal jeg sige Jer, og saa bad hun strax som det hedder i Visen:

""Den første Bøn, jeg beder Eder om,
Den vide I mig saa gjerne!
I give mig alle de Fanger løs
Og Marsk Stigs Døttre af Jerne!""

"See! det tog han sig ikke iagt for. Men hvad mener I Kongen sagde?

"","En anden Bøn I bede mig om!
Allerkjæreste Fæstemøe!
Men Marsk Stigs Døttre giver jeg ikke løs;
De skulle i Taarnet døe.""" —

"Hilledød og salte Pine! havde Kongen saa grovt et Mæle?" — spurgte Slagteren paa Bordet —

"han har vel været rusten for Brystet den Dag, Christen Smed!"

"Ingen Flauser, min kjære Nabo!" — svarede Smeden barsk — "hver Fugl synger med sit Næb. Vil I høre Meer, skal I holde Mund, saalænge jeg mæler. Vil I vide hvad Dronningen sagde til den Besked?" — vedblev han atter meddelelseslysten, medens de Andre tysede ad Slagteren — "Hun havde, Gud hjelpe mig, nær reist hjem, hvor hun var kommen fra, paa Stedet, hvor godt hun end syntes om vor smukke Konge; ihvilketsomer lod hun saadan. Hvor lige hun vilde gjort Alvor deraf, maa Vorherre vide. Kan være, hun kun vilde gjøre Kongen lidt heed om Ørene; men det skal ganske rigtig være gaaet til ret ligesom det hedder i Visen:

""Det var Jomfru Ingeborg
Hun blev i Huen saa mod:
I ærlige Mænd, som førte mig hid!
Fører mig af Land ud!""

"Og nu skal I høre hvordan Kongen maatte give Kjøb:

""I vende Eder om, Jomfru Ingeborg!
Eders Villie vil jeg gjøre:
Aldrig beder I mig om den Ting,
Jeg vil eders Bøn jo høre.

Dankongen han taler til sin Drost
I lade de Fanger udtage!
I lade Hr. Marsk Stigs Døttre ud
Og heden af Landet drage!

Det var stolte Jomfru Ingeborg
Vilde ikke paa danske Jord gaae
Førend hun fik de Fanger af Jern
Og de maatte for hende staae.""

"Det er da ogsaa vist og sandt, at baade Qvinde og Mand priste den dydelige Jomfru Ingeborg, som det ogsaa staaer i Visen, og takkede Gud saa mangefold, at hun var kommen her til Lande, og det kan jeg vidne er sandt, hvad Visen ender med:

""Der var stor Glæde i Fruer-Kloster:
De Nonner læste og sjunge;
End var der mere i Kongens Gaard:
De legte med danske Tunge.
I bede for dem, som Kronen skal bære!""

"Men i saadan Hui og Hast kunde de fangne Jomfruer da vel ikke komme til Helsingborg" — bemærkede Slagteren — "I saae dem vel ikke selv? Christen Smed!"

"Nei, Nabo, men vist og sandt er det, at den brave Drost Aage Johnsen fulgte dem ud af Landet. Man vilde sige, han havde et godt Die til den Ene; men han kom alene tilbage og døde to Aar før Kongen. Jeg husker godt den Dag, han blev begravet. Det er nu 16 Aar siden. Kongen fulgte selv nærmest ved Kisten og var grumme bedrøvet. Han havde tre Aar tilforn mistet sin kjære Stiffader, den lystige Grev Gerhard, ham de kaldte den Blinde, det var ham en ærlig og fuldtro Ven alle Dage. Hans anden gode

Ven, Drost Peder Hoseøl, var død tre Aar efter Kongens Bryllup, og Aaret før Drost Peder faldt fra, havde han mistet sin gamle kloge Raadgiver John Litle. Ak ja, han havde tilvisse megen Sorg i sine Dage; men stor Ære og Herlighed har han da ogsaa oplevet, det er sandt. Jeg var med ham paa det store Tog til Rostock. Det er nu over 20 Aar siden. Det var lystigt, kan I troe. Der laae vi med ham i den store Lystleir udenfor Byen, og det gik prægtigt til med Mjød og sød Viin, med Musik og Ridderspil og al Herlighed. Der var over 6000 Mennesker samlede hver Dag, alene for at see paa os, og der var over de 20 fremmede Fyrster tilstede, som alle bukkede for vor Konge, som for en Keiser" —

"Hilleskam! saae du al den Stads, Christen Smed!" — afbrød Slagteren ham og smidskede — "du var dog aldrig med at turnere? nei, det er sandt, du satte jo kun Guldsøm i Kongens Hestesko. Det er ikke førstegang du fortæller os det. Men Eet har du ikke fortalt os: saae du ogsaa hvordan han derinde tede sig, da hans Broder salig Kongen gav ham Ridderslaget? det skete jo ved samme store Høitid; saae lange Christopher ikke dengang ud som en arm Synder og Forræder, der skal halshugges?" —

"Tys, nei, han var ganske mild og maneerlig" — hviskede Smeden og saae sig om — "dengang var

han jo nylig bleven forligt med Broderen og havde svoret sig fri og uskyldig med sin dyre Saligheds-Ed paa Evangeliebogen."

"Hu, ha!" — sagde Væveren og korsede sig — "den Ed maa han nu vist alt bede for i denne Verden, kan I tro, hvor det saa vil gaae i Skjærsilden. Man vil dog sige, det var vist, han havde holdt med de svenske Hertuger og forraadt vore Magasiner til Fjenden paa det svenske Tog, deingang han lod sig godvillig fange derovre."

"Nu ja, hvad har man ikke sagt ham paa? den arme Mand!" — afbrød Slagteren den fromme Væver med et ironisk Smiil — "Samme Aar, han holdt det prægtige Bryllup, hed det jo atter, han tragtede Kong Menved baade efter Krone og Liv og havde hemmelig staaet i Ledtog med de Fredløse; men det var jo Løgn og Sladder: det svoer han sig jo Altsammen qvit og fri for paa eengang, som en snild og ærlig Mand; derfor var det jo hans Drost Anders Høgberg siden blev radbrækket. Hm ja, ham gik det endnu værre, end Slotshøvdingen paa Kallundborg. — Nu, lad de Fugle flyve, Kammerater! siden han derinde dog blev vor Konge, paa en Maade, og hedder saa endnu, vil vi ikke tale Andet, end godt om ham! det skylde vi ham desuden for vort gode Frihedsbrev, og her ere vi jo netop samlede for at ære og beskytte ham" — —

"Det forstaaer sig" — tog Smeden heftig Ordet — "hans Liv vil vi forsvare; det er vor Pligt og Skyldighed; men sin Ære maa han selv forsvare. Den, der har tjent hans høisalige Herre Broder, kan man ikke forlange skal bære denne Kong Christopher paa Hænderne. Ja, Kong Menved var en Konge, vi aldrig vil see Mage til; sine Feil havde han ogsaa — lad saa være! han sparede aldrig paa Skillingen og holdt vel meget af Stadsen; for streng var han vel ogsaa iblandt — men Landets Ære holdt han paa, som en brav Karl, og retfærdig var han som den hellige Jørgen og Erkeenglen Mikkel, der styrtede Lucifer ned i Helvede" — —

"Stop lidt, Kammerat!" — afbrød Slagteren ham — "var han da ogsaa retfærdig mod Dronningen? — hende, I dog Alle gjorde saa meget Væsen af — forskjød han hende ikke tilsidst og spærrede hende i Kloster? det vilde, Skam, hverken hellig Jørgen eller St. Mikkel gjort ved deres Qvinder" —

"Aa hvad! Kjærlingesnak!" — tog Smeden atter ivrig Ordet — "Noget var der i, det er sandt; men det fortrød han jo og gjorde godt inden han døde. Hidsig var han, som Pokker — det skal Ingen negte — men det er I og jeg jo med — det er en ærlig Sag. Hvad han døiede med ham derinde og med de svenske Optøier kunde sagtens ogsaa gjøre ham kruus i Hovedet. Dronningen var en eiegod Sjæl; det veed

Vorherre; men hun skal jo have holdt med sine oprørske Brødre derovre i Sverrig, og givet Klodderjanen en god Dag, ham der var Konge med Rette, og det kunde vor Konge nok aldrig finde sig i; for hvem der havde Ret, holdt han med og stod ærlig bi, hvad enten det var et Asen eller en Fugl Phoenix; og deri havde han jo Ret, veed jeg; det var kongeligt tænkt. Saa kom ogsaa al den Ulykke til med Børnene" — —

"Du Frelsens Gud! hvad kunde den ulykkelige Dronning derfor?" — udbrød en alvorlig Tømmermand, der hidtil havde tiet og hørt til — "hun var jo meget meer at beklage, end den gale Konge. Han skulde, Herren hjelpe mig, selv have født Børnene til Verden, saa havde han vidst hvad det var" — —

"Det var for Meget forlangt, Mester" — svarede Væveren — "det kunde ikke den helligste Mand paataget sig; men det har jeg tidt hørt sige: al den Ulykke med Børnene var en Guds Straf for hans Haardhed mod Erkebisp Grand og fordi han holdt Bryllup med sin Frænke uden den hellige Faders Forlov" — —

"Klerkesnak!" — afbrød Smeden den andægtige Væver — "at han tugtede Erkebispen, var vel gjort. Den Karl var vel ikke saa hellig, ellers havde Vorherre vist ikke tilladt, han blev afsat og siden fik Hug for sin Mund af den raske Qvinde derude" — —

"Men hvordan gik det egentlig til med Kong Menveds Børn" — spurgte Slagteren med et skjevt Blik til Døren — "havde han derinde ingen Deel i alle de Ulykker?"

"Nei, Kammerat! man kan ogsaa gjøre et Skarn Uret" — svarede den alvorlige Tømmermand — "de sex kom jo dødfødte til Verden, det veed Alle; og de to sidste har I sagtens hørt tale om, det var de to deilige Tvillingprindser, som der blev bedet for i alle Kirker, og som man ventede sig saa Meget af. Den ene døde af Sot; men det var den sidste og eneste Prinds, der faldt ud af Vognen for Dronningen og blev kjørt ihjel, da hun vilde løfte Barnet op og vise det for Folket. Ak! det var maaskee ligesaa stor en Ulykke for Land og Rige som for den ulykkelige Dronning Ingeborg selv" — —

"Og derfor lod Kongen hende sætte i Klostret og vilde aldrig see hende meer, ganske rigtig, Mester! saaledes har jeg ogsaa hørt det" — tog Slagteren Ordet igjen — "I maa dog tilstaae, Christen Smed! jer snilde Kong Menved blev lidt forrykt tilsidst, og I maa ikke prise os ham som et Mynster for kjærlige Ægtemænd" — —

"Det siger I, Herren straffe mig, som en Daare, der ikke veed bedre Besked, Nabo!" — raabte den gamle Smed hidsig og trumfede i Disken — "han holdt dog meer af sin Hustru, end Nogen af Jer

Bønhaser holder af jer egen eller Andres Koner, og han var hende tro derhos som Guld. Det har jeg hørt af Biſp Oluf af Roſkilds egen Skoſvend, og han havde hørt det af Biſpens egen Famulus, og Famulusſen havde hørt det af Biſpens egen Mund: saasnart Biſkop Oluf gik til Kongen og forſvarede Dronningens Uſkyldighed, faldt Kongen ham om Halſen og græd ſom et Barn; han lod hende jo ogſaa ſtrax tage ud igjen af St. Claræ Kloſter og bar hende fra den Dag paa ſine Arme, til hun opgav Aanden og blev ſalig, og hvad hun ſpaaede ham i ſin Dødsſtund, da hun ſom en hellig Engel ſaae ind i den kjære Guds Himmel, det opfyldtes ganſke rigtig; han kunde ikke overleve hende ret længe; det vidſte hun, og han døde jo ogſaa inden Aaret var omme. Hvad kan I forlange Meer? Nu ligge de i Fred og Kjærlighed ved hinandens Side i St. Bents Kirke i Ringſted" — tilføiede den ſtærke Smed med veemodig Røſt — "og jeg kommer aldrig til Ringſted, uden jeg maa ind i Kirken og ſee deres Grav og bede for deres Sjæle. Nei, Kammerater! Ingen ſkal tale et ondt Ord om Kong Menved: ſaadan Konge ſkal vi lede længe om. Vilde I forgylde mig ham derinde fra Top til Taa, gav jeg dog ikke et Haar af Kong Menveds gule Skjæg for hele Karlen" — —

"Død og ſalte Plage! der ſtaaer han jo!" — mumlede den tykke Slagter og ſtirrede mod Døren,

idet han trillede ned af Diſken og nær havde revet Øltønden med ſig. Alle ſprang op og ſaae forbauſede mod Døren til Kongens Værelſe: den ſtod aaben, og en høi dødbleeg Mand ſtod paa Tærſkelen med vilde ſtirrende Blik; han holdt et Lys i den ene Haand og et draget Sværd i den anden; han ſaae ud ſom en Søvngjænger eller et Gjenfærd. Det ſkrækkelig forvildede Anſigt var ſkarpt oplyſt af det Lys, han bar i Haanden. Væveren med de fleſte Borgere knælede og korſede ſig, ſom for et Spøgelſe. Da de kom til ſig ſelv af deres Skræk, var Døren lukket og det frygtelige Syn forſvundet.

"Skamfærd! han hørte viſt hvad I ſagde, Chriſten Smed!" — ſagde Slagteren, der ſyntes mindſt forſkrækket og ſmidſkede poliſk igjen, idet han tømte ſit Bæger — "det ſeer galt ud. Han er nu iſtand til at lade jert Hoved ſpringe for det Ord den Dag imorgen, og hvem ſkal ſaa fortælle os Hiſtorier om Kong Erik Menved og Turneringen i Roſtock?"

"Derſom I taalte det, Kammerater! var I ſlette Gildesbrødre" — ſvarede Smeden rolig — "Jeg har ikke ſagt Andet, end hvad jeg vil ſige ham i hans aabne Øine, naar han forlanger det, hvad enten han ſaa ſeer ſuurt eller mildt. Dog, ſom han har redet, ſaa ligger han nu, og han lader nok mit Hoved ſidde; han kan ſnart have ondt med at holde paa ſit eget."

"Saa galt er det dog vel ikke, Landsmand!" — tog den alvorlige Tømmermand Ordet — "hvo skulde vove at løfte Haand imod ham? han er dog en kronet og salvet Konge. Vil hans Svoger og Keiseren staae ham bi, kan han vel endnu engang komme ovenpaa."

"Lad os nu drikke og klemme paa Tænden, Kammerater!" — afbrød Slagteren den betænkelige Stemning — "hør hvor de synge derovre i Baghuset! det er Kongens egne Væbnere og Svende; tør de gjøre sig lystige, tør vi vel ogsaa. Det er jo snart Midnat. Skal vi holde Øinene aabne, maa der Drik og Sang til."

Man begyndte nu at drikke tilgavns under lystige Almuesange. Det stærke Øl gjorde snart sin Virkning, og en Time efter Midnat laae næsten alle den hellige Trefoldigheds Gildesbrødre i dyb Søvn under Disken, medens den gamle Christen Knivsmed fast alene sad ædru og betænkelig for Enden af Planken med Haanden under Kinden. I Sidehuset var der nu ogsaa blevet stille. De fleste af Kongens Svende havde strakt sig paa Bænkene og sov; kun Svend Trøst og gamle Arvid Smaalænding sade vaagne ved Drikkebordet.

"See her er Sendebrevet til min Dronning" — sagde Arvid — "Kongens eget Secret er derfor. Det vil trøste min stakkels Frue. Saasnart det dages,

vil jeg bort. Jeg var tilfreds, jeg var vel herfra, unge Herre! det er ikke saa ganske rigtigt her i Huset."

"Har du havt Syner? Gamle!" — spurgte Væbneren med et selvklogt Smiil.

"Medens I før var ude, sad jeg hist ved Vinduet" — vedblev den Gamle med dæmpet Røst — "de sov her Alle omkring mig, ligesom nu. Jeg tænkte paa den ulykkelige Herre derovre, og betragtede de høie stille Stjerner over Huset; da faldt der en Stjerne og forgik; idetsamme saae jeg Kongens høie Skikkelse gaae langsomt gjennem Karnapsalen histovre. Han bar et næsten udslukt Lys i den ene Haand og et stort Sværd i den anden; hans Gang var som en Forbrydders, der tænkte paa en gruelig Ugjerning; men det var ingen levende Mand; det vil jeg døe paa. Vi veed jo, Kongen har spærret sig inde i sit Sovekammer. Marsken og Prindsen har jo deres Kamre jævne ved. I kan troe, det var hans Forvarsel" — —

"Sligt vil jeg selv see før jeg troer det. Havde vi den Herre dobbelt, var det rigtignok ingen Spøg. Maaskee gaaer han i Søvne: han har sagtens ingen Ro for de mørke Tanker og Erindringer. Netop saaledes, som du saae ham, skal han jo have puslet om paa Kallundborg Slot, hiin Nat, hans gamle Slotshøvding blev henrettet, og man troede, han stræbte sin Broder efter Livet. Hu, jeg glemmer ikke hans

Aasyn idag. Jeg er ikke ræd af mig, Gamle! men saae jeg ham gaae i Søvne, troer jeg fast, jeg løb."

"Ræd blev jeg vel ikke" — svarede Arvid og slog stille et Kors for sig — "men det var mig et sørgeligt Syn. Saaledes saae jeg ogsaa den ulykkelige Kong Birger tre Nætter før han døde paa Holbek; men jeg sad i samme Stund ved hans Seng, hvor han laae bag Sparlagenet" — —

"Gjør mig ikke gal med dine Drømmerier!" — afbrød Væbneren ham og reiste sig — "lad ham spøge eller gaae dobbelt eller med Hovedet under Armen, om han vil — hvad kommer det mig ved? Vil Fanden tage ham, er det en anden Sag; men for hans lumpne Liv er her ellers ingen Fare. Jeg har været hele Byen rundt tre Gange; der var stille som paa en Kirkegaard. Vi havde neppe havt nødig at sætte Junkeren i Uro. Du skal see, vi har gjort blind Allarm her, som nogle Narre."

"Gid det var saavel!" — svarede den Gamle og rystede paa Hovedet — "ikke fordi der er stor Lykke at vente for ham histovre eller for dette ulykkelige Land, saalænge han lever; men det er dog altid en underlig Ting at see et Menneskes Dødning-Lignelse ligesom træde ud af ham, som den søgte en gammel Ulykkestanke eller sin egen Grav, medens Mennesket endnu aander og lever, helst naar der staaer et Lévnetsløb paa hans Pande, som paa dennes, og lurer

en Sjæl i Øiet, der saa livet er skikket til det store Regnskab."

"Jeg er vis paa, du skuffer dig selv, Gamle!" — udbrød Svend Trøst og greb rask et Bæger af Peder Hvitfelds stærke Øl — "men var det Andet, end Overtro og Sværmerie, med dine Syner og Varsler — fulgte Døden dig virkelig i Hælene — nu vel! saa vilde jeg, som en brav dansk Ungersvend, nu drikke den gode Vens Skaal og byde ham velkommen i dette Huus, at sige, hvis han kom maneerlig, som en ærlig Karl, og ikke havde Slyngler og Stimænd til Haandlangere. — Jeg hører Hesteskо paa Gaden — tys!" — afbrød han sig og studsede. — "Ha! reed han nu paa Hælhesten her ind i Staden og steeg af her for Døren — stod han ligefor mine Øine i dette Øieblik" — vedblev den ophidsede Yngling med vildttindrende Blik — "hørte jeg hans Beenradknokler rangle og saae ham i de sorte dybe Øienhuler — jeg vilde dog tømme dette Bæger paa hans Velkomst og sige ham Tak for Besøget i gamle Danmarks Navn" — —

Idet han sagde disse Ord og svingede Bægeret med stolt Overmod, kastede han et Blik ud af Vinduet til Steenhuset ligeoverfor, hvor Kongen sov, og med et Forfærdelses-Udraab tabte han Bægeret af Haanden. Han saae en høi Lue slaae ud af Taget og hele Forhuset staae i Flammer. Et frygteligt Brandskrig hørtes idetsamme fra Gaden, og hele Huset var i

Døren. "Brand! Mordbrand!" — skreg Svend Trøst og Arvid paa eengang og vakte de sovende Svende. "Redder eders Konge!" — raabte Arvid med Tordenrøst. "Prindsen — Junker Otto!" — raabte Svend Trøst og foer ud af Døren. Alle styrtede efter ham, og hver løb sin Vei i den største Bestyrtelse og Dødsangst. De fleste tænkte først paa at redde sig selv og deres Gods, og løste Hestene i Stalden; men Arvid og Svend Trøst styrtede ind i den brændende Vaaning. Borgervagten i Kramboden ravede i samme Øieblik forfærdet og søvndrukken frem under Disken, og den gamle stærke Smed havde Møie med at rive dem ud af det brændende Huus, som pludselig var omspændt af Luer paa alle Sider. Peder Hvitfeld selv stod næsten nøgen paa Gaden med et Barn paa hver Arm og sin Hustru ved Siden. Han rakte Børnene til Moderen og styrtede atter ind i sit brændende Huus. "Kongen! Prindsen! mine høie Gjester" — skreg han — "ak jeg elendige Mand! hvorledes tør jeg lade mig see for deres Naader og redde dem i bare Skjorte!" Han ilede til Kongens og Prindsens Værelser. Karnapsalen var fuld af Røg. Luerne sloge ud af alle Sovekamrene; men Ingen af Gjesterne vare at see. I Kongens Sovekammer var Døren sprængt. Et Vindue laae sønderslaaet paa Gulvet, og man formodede, Nogen havde reddet Kongen gjen-

nem Vinduet. Den bekymrede Vert maatte med Magt rives ud af Huset, inden Taget styrtede.

Skrækken og Bestyrtelsen var almindelig, og snart var næsten alle den lille Stads Indvaanere samlede i Trængsel omkring Brandstedet. Endelig saae man den gamle Marsk Vendelboe, der med de graae Haar flagrende om det ubedækkede Hoved, halv paaklædt og forbrændt var funden afmægtig paa Gaden. "Hvor er han? hvor er de?" — raabte han og vred sine Hænder — "han kom ud af Vinduet — han foer bort med Rytterne — men hvem var de? hvor blev de af?"

"Trøst Eder, Herre Marsk! han er reddet" — lød nu en rask ungdommelig Stemme, og Svend Trøst trængte sig frem mellem Vrimlen — "der er ikke svedet et Haar paa hans Hoved; men han var næsten qvalt af Røg. Han var daanet for mig. Nu kommer han sig godt" — —

"Hvem? Kongen? min ulykkelige Konge?" — spurgte Marsken.

"Nei, Prindsen, Junker Otto" — svarede Svend Trøst — "jeg har bragt ham i Huus her jævne ved. Hvor Kongen er, maa Pokker vide, ham ligger der mindst Magt paa."

"Hader I ogsaa min ulykkelige Herre?" — sagde Marsken, med et bebreidende Blik, og vred atter de magre Hænder — "Gud forbarme sig! er det kun

ikke Mordere, der har bortført ham! Bring mig til Prindsen! Gud lønne Jer det, at I dog vilde redde ham! — hvor er han?"

"Her, ædle Herre! følg mig!" — sagde Svend Trøst og tog den gamle Feltherre under Armen, for at lede ham over til Gjenbohuset. Idetsamme lød en mægtig Røst: "en Hest, en Hest! jeg er paa Sporet." Det var gamle Arvid Smaalænding.

"To Heste!" — raabte Marsken med sin gamle Feltherrerøst og følte sig atter i fuld Kraft. Medens man ilede med at opfylde hans Befaling, fortalte Arvid, at to formummede Herrer, klædte som Jægere, vare redne bort med Kongen imellem sig paa en tredie Hest, og han troede vist at kunne opspore dem, hvis han strax kom afsted. I faa Øieblikke sad baade Arvid og den gamle Marsk til Hest. Svend Trøst kastede en Kappe om den gamle Feltherres Skuldre og satte sin Springfyrshue paa hans graae Hoved. "Lykke paa Reisen!" — raabte han. — "Jeg sørger for Prindsen — for hans Skyld vil jeg ønske Jer en god Jagt." Svend Trøst ilede tilbage til den endnu halvbedøvede Prinds Otto, medens Marsken og Arvid Smaalænding fore ud af Byen ad Veien til Aalholm, hvor den snilde Svensker hele Veien kunde paapege Sporene af tre Heste.

Slottet Aalholm, det nuværende Christiansholm, laae tre Miil fra Sarkjøbing, ligeoverfor Nysted, i en

deilig Halvkreds af Bøgeskove og bølgende Hvedemarker, med en herlig Udsigt over Nysted Bugt og en lille Indsøe, hvorved Slottet i Fraskand syntes at kneise paa en Ø. Det var en velbefæstet Borg med svære Ringmure og dobbelte Fæstningsgrave. Slottets gammelgothiske Bygninger dannede en fuldkommen Firkant, med fem Alen tykke Steenmure, røde takkede Muurgavle og et høit Taarn i hvert af de fire Længdehjørner. Det var et kongeligt Slot, men var af den forgjældede Konge overdraget som Pantegods til hans Halvbroder, Grev Johan, som dermed tillige beherskede Nysted, hvis Indvaanere hørte til Godset ligesom Bønderne. Fæstningsværkerne holdtes i god Stand, og en streng tydsk Høvedsmand havde Befalingen paa Slottet.

Det var tre Timer efter Midnat. Det begyndte at dages, og den østlige Himmel havde alt sit skjønne rødlige Morgenskjær, da der stødtes i et Jagthorn udenfor Aalholm Slotsport. Kuren paa Porttinden besvarede strax Tegnet med sit Vægterhorn. Kort efter nedrullede Vindebroen; Porten oplukkedes, og to tause Jægere tilhest, med Masker for Ansigterne og en høi bunden Herre imellem sig, rede ind ad Slotsporten.

"Hvor er jeg?" — spurgte den fangne Konge og saae sig om med et vildt smerteligt Blik — "er dette ei Aalholm, mit eget kongelige Slot?"

De tvende formummede Jægere bukkede og taug, idet de hjalp Kongen af Hesten og førte ham op ad den høie Plankетrappe til Høienloftsbroen.

"Tal, Mennesker!" — udbrød Fangen i den heftigste Spænding — "er jeg i min Halvbroders Vold? Er den milde Johan nu ogsaa en Forræder? er det paa hans Befaling, I Mordbrændere vove at mishandle Kongen af Dannark?" Han fik intet Svar. Han saae mere ud som en Død, end en Levende. Hans Armbind hang ham løsrevet om Halsen og var gjennemvædet af Blod. Hans Sindslidelser og den voldsomme Bevægelse syntes at have aabnet alle Livets Sluser og sønderrevet ham baade paa Sjæl og Legem; han vaklede og sank afmægtig om paa Trappen. Jægerne nikkede tause til hinanden og bare ham ind paa Høienloftstillien, hvortil Døren var aabnet. Der var stille i den øde Forsal. Daggryet oplyste de høie Hvælvinger og snørklede Dørzirater. Der var intet Menneske at see, undtagen to Skildvagter, der stode i fuld Rustning som Jernmænd ved Døren og lukkede den efter de Indtrædende. Alt syntes forud beredt til den ulykkelige Gjests Modtagelse. En Række af Værelser stod aaben paa høire Side af Forsalen; derigjennem bare de den afmægtige Konge til det allerinderste; dette var et Taarnkammer; dét var rundt med smaa jerngittrede Vinduer høit oppe i den tykke Muur; her fandtes en Loibænk

og et Bord med en Viinkande og et Bæger. Man lagde den endnu bundne Fange paa Loibænken og løste nu først hans Baand. Saasnart han slog Di=nene op, rakte den mindste af Jægerne ham, med et Slags Deeltagelse, et Bæger Viin; men han bort=viste det med Afskye. "Drik selv først!" — mumlede Kongen — "credents, Forræder!"

Jægeren vendte sig om, løftede Masken i Veiret og drak Bægeret heelt ud; derpaa satte han Masken paa igjen, fyldte Bægeret paany og satte det tillige=med Bord og Viinkande hen for Loibænken. Han pegede paa Kongens blødende Arm og gav ved Tegn tilkjende, at der skulde sendes ham Hjelp. Derpaa bukkede de begge meget høfligt, uden at mæle et Ord, og gik ud af Fængselsdøren, som de satte Stang for efter sig.

"I Taarnfængslet — i Livsfange=Hullet — paa mit eget Slot!" — mumlede Kongen — "i Broder Johans Vold! — hm! for her at myrdes — stille, taust, høfligt — i al Kjærlighed. Ha! Gjen=gjældelse!" — han rev en Lok af sine sorte Haar og kastede den fra sig — "Nei" — vedblev han med et vildt Blik — "Kongemorder blev jeg ikke — Han døde fri paa sin Throne — den Tanke blev aldrig Gjerning — Villien raader Ingen for — kun Gjer=ningen gjælder — Tanken er Hjernespind — Ord er tomme Lyd — hm, hvad er Eed andet? Jeg er reen

mod denne Forræder. — Jeg Dosmer! som troede en Halvbroder! jeg vidste jo hvad Broderskab var. Nu forstaaer jeg ham. Derfor saa broderlig, ha! som en Pantejøde — til det halve Rige blev hans. Derfor smilte den milde Ven — i 14 Aar. Nu kan han sønderrive Betleren — hm! dele Byttet med Fætteren — rigtig! — kjøbe sig Fred af den skaldede Ravn med mit Aadsel. — Milde Johan! jeg var en Fusker mod dig — Du er min Mester!" — —

Kongen troede, han var ene. Men nu traadte en høi ridderlig Skikkelse, med Hjelm og Pantser og nedslaaet Visir, pludselig frem fra en Muurpille i Taarnstuen. Den høie Skikkelse traadte med langsomme Skridt hen for Kongens Leie og stirrede stift paa ham gjennem Øienhullerne, uden at mæle et Ord. Kongen bemærkede ham først, da den tause Ubekjendte alt stod lige for ham; han reiste sig hastig i Leiet; men som ramt af et Lyn fra den Fremmedes stirrende Blik, styrtede han med et Angestskrig tilbage i en ny Afmagt. Da han atter opslog sine Øine, var den pantsrede Herre forsvunden; han mærkede med Forundring, at han var forbunden, og følte Lindring i sine Saar. En gammel hæslig Qvinde sad nu ved hans Leie og smurte paa et Plaster. "Hvem var her?" — spurgte Kongen; men Konen taug, med et aldeles ligegyldigt Ansigt. Hun fortsatte sin Sygepleie-Syssel og holdt kun inde et Øieblik for at række ham Bægeret.

Han drak og følte sig styrket. "Hvem var her? Qvinde!" — spurgte han atter med bydende Røst — "var det et levende Menneske? eller — eller den Gamle fra Kallundborg?" — mumlede han med bævende neppe hørlig Stemme — "eller den døde radbrækkede Drost" — —

Konen vedligeholdt sin ligegyldige Mine, ligesom hun baade var døv og stum. Kongen lagde sig tilbage paa Leiet og syntes efter nogle dybe smertelige Suk endelig at være falden i en urolig Matheds-Slummer.

Imidlertid vare Folk blevne vaagne paa Slottet. Vagten paa Muurtinderne afløstes, og en svær Herre i tydsk ridderlig Huusdragt gik med opmærksomt Blik over Skandserne. Solen var opstanden. Uden for Slotsporten holdt to Fremmede tilhest. En Skildvagt fra Porttinden nærmede sig den barske Befalingsmand. De talte hemmeligt sammen, og Høvdingen studsede. "Hm! gjennem Løngangen?" — mumlede han — "Grevens Drost vel? — godt! — han gaaer frit ind og ud. Det forstaaer sig. — Og nu alt et Par Sporhunde her? — Vel! lad Vagten føre dem til Høisalen!"

Skildvagten gik. Befalingsmanden begav sig til Slottets Høienloftssal, hvor strax efter den gamle Marsk Vendelboe traadte ind, ledsaget af fire bevæbnede Krigsmænd.

"Hvem er I? hvad vil I mig?" — spurgte den tydske Befalingsmand i barsk Tone og undveeg den gamle Feltherres Øine med et uroligt Blik.

"Kongen af Danmarks Drost og Marsk" — svarede Peder Vendelboe med rolig Værdighed og saae ham stift i Øinene. — "Ifølge dette Sikkerhedsbrev fra eders Herre, Grev Johan af Vagrien, fordrer jeg min Herre Kongens uantastelige Person øiebliklig sat i Frihed." Han overleverede den tydske Befalingsmand Grev Johans Sikkerhedsbrev for den ulykkelige Konge, og Slotshøvdingen stirrede ligesom høist forundret paa Brevskabet og det store Segl. "Desuden fordrer jeg, i min Herre Kongens Navn" — vedblev Marsken — "at I uden Ophold udleverer os de to dumdristige Majestætsforbrydere i Bolt og Lænker."

"I seer min Forundring, Herre Marsk!" — svarede Befalingsmanden i høflig Tone, efterat han langsomt havde gjennemlæst Brevet — "Jeg begriber ikke et Ord af hvad I siger. Af dette Brevskab seer jeg vel, jeg er pligtig at yde eders Herre Kongen al Ære og Bistand, hvis det maatte behage hans Naade at forlange Befordring eller anden Hjelp her paa sin Reise; men da jeg ikke har havt den Lykke og Ære at see hans høikongelige Naade, forstaaer jeg ikke hvad I mener med at sætte ham i Frihed, og ligesaalidt hvad det er for Majestætsforbrydere, I fordrer udleverede."

"Nederdrægtighed uden Lige!" — mumlede Marsken paa Dansk og trampede i Gulvet; men han saae idetsamme, at Slotsbefalingsmanden gav Vagten et betydende Vink, og han besindede sig. "Tillad mig da, jeg oplyser Jer om Sagen, Herre!" — tog han atter Ordet paa Tydsk — "min Konge er her paa Slottet, formodentlig i eet af eders Fangetaarne; han er slæbt hid henved Morgenstunden af to Niddinger og Mordbrændere; de maae ogsaa være her tilstede. Jeg har fulgt Forrædernes Spor lige her til Porten. Niddingsværket er røbet; det nytter ikke, I fordølger det."

"Død og Djævel! Herre Marsk!" — raabte Slotshøvdingen og traadte tilbage med Haanden paa sit lange Sværd — "Eders Fornærmelser agter jeg ikke at taale. Hvad I der fortæller mig om eders Konges Bortførelse, som en smuk Jomfru, forekommer mig som et umuligt og naragtigt Eventyr. Jeg maa ansee Jer for at gaae i Barndom, Hr. Marsk! for saa tidlig paa Morgenstunden kan I vel ikke have en Ruus?"

"Nederdrægtige Skurk!" — udbrød nu den gamle Marsk, yderst opbragt, og drog sit Sværd — "sæt øiebliklig min ulykkelige Herre i Frihed! eller, ved den levende Gud!" — —

"Eller hvad?" — afbrød Befalingsmanden ham med en kold Haanlatter og traadte tilbage med draget

Sværd, idet hans fire stærke Krigsmænd paa et Vink kastede sig over den gamle hidsige Marsk og vristede ham Sværdet af Haanden.

"Er I en Ridder" — raabte Marsken — "saa slaaes I med mig og lader en Gudsdom skille os imellem. Jeg erklærer Jer for en feig Ridding, hvis I vægrer Jer."

"Slig Erklæring kan jeg lee ad" — svarede Slotshøvdingen — "med en gammel afmægtig Daare behøver jeg ikke at prøve Kræfter for min Ære."

"Handler I paa egen Haand her? eller efter eders Herres Befaling? lumpne Karl!" — spurgte den forbittrede Marsk med et foragtende Blik, medens Krigsmændene sammenbandt hans skjælvende Hænder.

"Derfor skylder jeg ikke Jer Regnskab" — svarede Befalingsmanden ligegyldig og stødte sit lange Sværd i Skeden — "Jeg handler her med den Magt og Myndighed, der er mig betroet. Det er mig ingensteds befalet at høre paa en taabelig Mands Skjældsord, og jeg vil forsvare hvad jeg gjør, Hr. Marsk og Drost! om I saa var Kong Christophers hele Raad og Krigshær derhos i een Person. Bring ham til Taarnet!"

"I jer egen Herres og Fyrstes Navn! Menneske! hør mig!" — udbrød nu Marsken og opløftede de bundne Hænder — "vil eller kan I ikke frigive min

ulykkelige Herre, paa egen Haand, saa fordrer jeg fri Bortgang herfra til eders Herre. Er Grev Johans Mildhed ei en hykkelsk Maske for Uretfærdighed og Grumhed, vil han høre mig. Har han Lod og Deel i hvad her er skeet, er han ingen Ridder og Mand af Ære. Har en lumpen Statskløgt blot et Øieblik forledt ham til at være Medvider i saa æreløs en Handling, behøver jeg visselig kun at nævne ham hans egen høie Byrd og Stamme, og han vil foragte et Foretagende, der for evig skal brændemærke sin Ophavsmand."

"Afsted! til Gale-Taarnet med den Gjæk!" — bød Befalingsmanden koldt og gav sine Krigsmænd et Vink, som selv de raae Krigere kun nødig syntes at ville adlyde.

"I Menneskelighedens Navn!" — raabte Marsken med et Blik, hvorfor Krigsmændene vege tilbage — "I kan myrde mig her med min ulykkelige Herre; men før mig til hans Fængsel! Lad mig døe med ham og være ham til Trøst i hans sidste Time!"

"Bort, knevl ham!" — bød Slotshøvdingen med tordnende Røst og trampede i Gulvet.

Krigsmændene tøvede nu ikke længer, men lagde Haand paa den bundne Olding og førte ham til Døren. Da aabnedes pludselig en Sidedør, der hidtil havde staaet paa Klem, og en høi ridderlig Skikkelse i fuld

Rustning og med lukket Hjelmgitter traadte frem. Det var den samme Skikkelse, som nylig havde viist sig for Kongens Leie i Taarnkamret. "I Grev Johan af Vagriens Navn!" — sagde Ridderen med bydende Røst — "løser denne Mands Baand! hans Paastand er sand: Kongen af Danmark er her virkelig."

Slotsbefalingsmanden syntes yderst forbauset; han aabnede Munden, som han vilde tale, men taug pludselig og bukkede dybt for den pantsrede Ridder, medens Marsk Vendelboe paa hans Vink strax blev befriet fra sine Baand.

"I kjender mig, Slotshøvding! det er nok!" — vedblev den formummede Ridder — "hvad her er skeet, skal strengelig undersøges. — Jeg er vis paa, I er uvidende derom. Lad strax Kuren og Nattevagten fængsle! I det østre Taarn vil I finde den fangne Konge. Han skal øiebliklig løslades og føres til Nykjøbing under sikker Bevogtning. Det er Grevens bestemte Villie. Han afskyer Forræderiet, man her har villet indvikle ham i. Ikke mig, Hr. Marsk! men Grev Johan skylder I Tak for den Menneskelighedshandling, jeg her i hans Navn udøver. Jeg vil hverken kjendes eller takkes af Eder eller eders Konge; men I skal see, Grev Johan den Milde ikke bærer sit Navn med Uret og ikke har glemt den fyrstelige og ridderlige Byrd, hvorfra han stammer." Med disse

Ord gik han bort med hastige Skridt uden at modtage Marskens Tak.

Slotsbefalingsmanden saae længe taus og forbauset efter ham. "Hm! Hm!" — mumlede han ved sig selv — "det er en anden Sag. Blæser nu Vinden fra det Hjørne? Dette forekommer mig Altsammen som et underligt Gjøglespil" — sagde han høit — "men jeg maa jo troe og gjøre hvad min Herres allerfortroligste Ven og høire Haand befaler. Lav Hængekarmen til, Karle! Tolv Ryttere skal sadle op! — Behag at følge mig, Hr. Marsk! Er ei dette en urimelig Drøm af min Herres allerbedste Ven, hiin eventyrlige Hr. Ridder, som jeg af visse Aarsager maa adlyde, saa maa I undskylde min Feiltagelse og mine Tvivl om eders sunde Sands og Samling. Jeg er nærved selv at blive gal over alt dette." Derpaa gik han med Marsken til Kongens Fængsel i det østre Taarn.

Imidlertid holdt gamle Arvid Smaalænding, skjult bag nogle Buske, udenfor Aalholm Slotsgrav, for at vente Efterretning fra Marsken og bringe Prindsen Budskab om hvad her skete. Fra sit Skjul kunde han see Enhver, som kom fra eller til Slottet. Her havde han ikke ventet ret længe, førend Slotsporten aabnedes; to Jægere fore i Fiirspring ud fra Slottet og forsvandt i Skoven ved Indsøen. I den Ene kjendte han Rævejægeren fra Færgestedet. Han

følte en stærk Lyst til at forfølge dem; men den vigtigere Pligt, han havde paataget sig, forbød det. En halv Time var forløbet, og han begyndte at blive urolig for Marsken; da saae han en høi Ridder fare med nedslaaet Visir forbi, uden at man saae hvor han kom fra. Den Hast, hvormed han reed, syntes ogsaa den Gamle betænkelig; men han forholdt sig rolig og blev paa sin Post. Han saae ofte paa den stigende Sol for at maale Tidens Gang; han bad sin Morgenbøn og adskillige Aver; men der kom ingen Efterretning fra Marsken. Endelig syntes ham den aftalte Tid udløben. Han drog et dybt Suk for den brave Marsk, som han nu sikkert troede fængslet eller maaskee endog myrdet tilligemed hans Konge. Arvid Smaalænding steeg til Hest og nynnede med veemodig Røst, hensjunken i sine gamle sørgelige Erindringer:

"Kungen måtte rymma med Drottningen sin,
Och långt bort till främmand' land lända,
Halshuggen blef Magnus, Kungens äldsta Son,
Så skamligt fick hans lif en ända;
Ty otrohet dödar så mången."

Ligesom han nu vilde spore sin Hest for at ride til Sarkjøbing om Hjelp, aabnedes Slotsporten, og han troede at see et Liigtog; men det var den syge Konge, der langsomt bares i en Hængekarm mellem to Heste, ledsaget af tolv Ryttere og den gamle Marsk Ven-

delboe. Da Arvid saae Marsken, blev han hjertelig glad og reed hen til ham. Marsken talte hemmeligt et Par Ord med den troe Svend. Arvid bukkede dybt saavel for ham, som for den lukte Hængekarm, og reed hastig bort ad Veien til Sarkjøbing, for at bringe Junker Otto Underretning om hvorhen man nu førte hans ulykkelige Fader.

Fra Aalholm var der ikke meget over et Par Miil til Nykjøbing; men det var næsten blevet Middag inden Toget med den syge Konge naaede Færgestedet i Lolland ved Guldborg Sund, hvor Alt var beredt til Overfarten. Hvert Øieblik havde man maattet standse; selv den magelige Bevægelse i Hængekarmen voldte Kongen heftige Smerter, og man frygtede, han ikke skulde udholde den korte Reise, som han nu dog selv lod til at ønske, uagtet Ingen ret vidste, om den kunde ansees for tvungen eller frivillig.

I Nykjøbing var det alt bekjendt, at Kongen ventedes paa Slottet. Dette gamle gothiske Slot var eet af de største og skjønneste i Danmark. Det havde i Kong Menveds Tid været overladt til Kongens Stiffader, den holsteen-kielske Grev Gerhard, der meest opholdt sig her med sin Gemalinde, Dronning Agnes. Deres Søn, Grev Johan den Milde, betragtede den ham pantsatte Borg nu næsten som sin Eiendom og havde betydelig forbedret Slottets Befæstning. Stadens Indvaanere vare vel enige i at

berømme Grevens Mildhed og Omsorg for Byens Opkomst; men det krænkede deres fædrenelandske Sind at see tydske Krigsfolk paa Skandserne og at yde kongelig Afgift til den fremmede Panteherre.

Siden den forrige Dags Morgen havde Grev Johan selv været fraværende. Henved Middag vilde man vide, at Greven var kommen hjem fra en Strandfuglejagt og havde modtaget et vigtigt Budskab fra Lolland. Han lod gjøre prægtige Foranstaltninger paa Slottet, hed det nu, for med stor Ære at modtage et Besøg af sin Halvbroder Kongen, som var bleven befriet fra en stor Ulykke og ved Grevens Folk revet af Hænderne paa nogle dumdristige Forrædere. Nogle havde vel Medynk med den ulykkelige forfulgte Konge, der i sit eget Land maatte søge Beskyttelse hos Fremmede; men den godmodige Deeltagelse var dog ledsaget af en ufordulgt Ringeagt for den uduelige Landsherre, der som oftest maatte bære Skylden for al den Elendighed, hvori Riget var nedsjunket.

"Hvad vil han nu her?" — sagde en gammel Nykjøbing-Borger, der stod med begge Hænder i Sidelommerne paa Skibsbroen, blandt en heel Deel nysgjerrige Tilskuere, medens man allerede saae den store Færge i Bevægelse mod Strømmen. — "Havde han Ære i Livet for en halv Ørtug" — vedblev Borgeren — "maatte han jo døe af Skam og Harme, naar de storsnudede Tydskere nu vil lade som de gjøre

Ære ad ham og byde ham velkommen, som en fornem Tigger, paa hans eget Slot."

"Kunde han døe af Skam, var han, den Onde annamme mig, død for længe siden, Landsmand!" — brummede en beget Baadsmand — "I hans salig Broders Tid kunde vi børste Tydskerne i Grønsund, og det i Tusindtal; men saalænge den Karl har staaet for Styret, er det store Ting, naar vi kan børste en Tydsker engang imellem i en Kro; men saa er det halsløs Gjerning endda, og Æren er ikke værd at snakke om."

"Tys, Tand for Tunge! der kommer Greven fra Slottet med alle sine Hofmænd. Nei, see! hvor de har smykket sig! og see! hvor de smidske i Skjægget, ligesom den milde Greve selv. Troer du, han mener Noget med al den Stads, Kammerat!"

"Jo, Gu' mener han Noget dermed; det kan I bede Fanden ta'e Jer paa" — svarede Sømanden og saae ud paa Fartøiet — "han mener, det er en Lyst og Fornøielse at lægge Garn og Hyttefad til, naar Torsken vil gjøre ham den Ære at være hans Gjest. Om han ogsaa æder den dumme Torsk ved Gildet, det er en anden Sag; det maa Stymperen finde sig i: den ene Høflighed er den anden værd."

"Man kan dog ogsaa gjøre en Skjelm Uret, Kammerat!" — bemærkede Borgeren — "de er jo

dog Halvbrødre, og Blodet, veed I, er aldrig saa tyndt" — —

"Stop! see til, I siger mig intet Ondt om Vandet!" — afbrød Sømanden ham med et tørt Smiil — "helst det salte: der er, den Onde annamme mig, meer Kraft og ærlig Styrke i det danske Saltvand, end i alle disse fine Hofmænds Blod tilsammen. Greven maa see saa mildt som en Maimaanedskat, jeg giver dog ingen Ende raaden Toug for hans Ærlighed."

"Død og Plage! Kammerat!" — hviskede Borgeren og saae sig halvt om — "han holder lige bag ved os og er ganske hvid i Ansigtet. Lad os vende os om og stryge Kabuds!"

"Det skal Fanden gjøre" — brummede Baadsmanden og slentrede frem, uden at see sig tilbage, medens Borgermanden vendte sig og hilsede Greven og hans Hofmænd.

"I veed vel, det er jer Konge, der kommer, min brave Nykjøbinger!" — sagde Grev Johan i mild Tone, idet han meget ledladende gjengjældte den gamle Borgers Hilsen, hvis Exempel en heel Deel fulgte. — "Jeg vil haabe, I Nykjøbing-Borgere modtage ham med den Hyldest og Ære, ham tilkommer."

"Det vil vel ikke mangle, Herre Greve!" — svarede den gamle Borger og bukkede dybt — "han

bærer dog Navn af vor Konge med Rette, og fordi Lykken gaaer ham imod, vil vist ingen dansk Mand glemme hvad han hedder."

"Det lider jeg, I brave Mænd!" — svarede Greven med venlig Røst — "det vil glæde min kongelige Herre Broder, naar han mærker, at I endnu dog har ham kjær, og tager oprigtig Deel i hans Frelse. I har vel hørt hvorledes hans Uvenner derovre havde brændt Huset af over hans Hoved og sat ham i Fængsel" — —

"Tilvisse, naadige Herre! det var lumpent handlet, hvem der saa har havt Deel deri. Det var en Guds Lykke, I vidste saa god Besked dermed, naadige Herre! at I kunde komme ham til Bistand inden de reent skilte ham ved Livet. Naar han nu kommer hid, er han da sikker paa Liv og Lemmer, veed vi."

"Ja det kan I forlade Jer paa" — svarede Greven alvorlig og næsten med skjælvende Stemme, idet hans forrige Bleeghed havde forvandlet sig til en blussende Rødme. Han saae sig om til alle Sider og tumlede sin Hest paa Sandet.

"I kan dog troe, han mener det ærligt, saalænge det varer" — hviskede Borgeren til den mutte Baadsmand, der atter havde nærmet sig ham, saasnart Greven var redet tilside — "det er dog en smuk og artig Herre; det kan Ingen negte; og saalænge

han taler til En, maa man baade troe og ære ham, hvor nødig man vil. Har han ogsaa havt en Finger i Spillet med Rævestregerne derovre, som man jo mumler om, saa skammer han sig nu vist derover og fortryder det; jeg tør næsten bande derpaa. Jeg følte ham lidt paa Tænderne, skal jeg sige Jer." Dermed nikkede den Gamle med en selvtilfreds Mine.

"Tro for mig hvad I vil, Mester Jb!" — brummede Sømanden — "men vil I føle den Karl paa Tænderne, maa I staae tidlig op. Længer end til Tænderne seer I ham, den Onde annamme mig, dog ikke: jo mildere han smidsker, jo mindre lider jeg paa ham. Jeg har engang ladet mig narre af en deilig Fruerhund — skal jeg sige Jer; den var klippet som en Løve og havde baade nemmet at logre og at dandse; men den beed en halv Finger af mig, da jeg klappede den; derfor bandt jeg den da ogsaa en Steen om Halsen, kan jeg troe, og lod den gaae neden om hjem til de glatte Aal."

"See, see!" — raabte man nu — "der komme de iland med Kongen."

"Herre du min Gud! kan han ikke gaae?" — sagde en gammel Betlerkone — "eller er det for Ærens Skyld, de bære ham i Buret?"

"Ja, det kan du vel begribe, Mo'er!" — svarede en pjaltet Staader med Krykker — "mener du, en Konge skulde gaae paa Jorden som En af os? nei

da maatte han være gal. Var jeg Konge, skulde I ogsaa faae Lov at bære mig, og det lige til min Grav. Hurra! — Nu, hvi skriger du ikke Hurra med? Mo'er! har du ikke ogsaa faaet til Godt-Øl for det af Greven? Er det Troskab og dansk Ærlighed?" Nu skreeg han: Hurra og Kongen leve! til han blev saa hæs som en Ravn. En heel Deel andre Staadere og Kræblinger skrege ligeledes Hurra af fuld Hals, medens man bar Kongen op mod Slottet, og Grev Johan med sine Hofmænd hilsede ham ærbødig fra deres forgyldte Sadler. Kongen saae ud af den halvaabne Bærekarm med et Aasyn, som en uforberedet Misdæder, der føres til Retterstedet, og i hvem der kun er saa meget Liv tilbage, at han er sig sin Syndebyrde og Dødsangest bevidst.

"Herregud! kan en Konge see saaledes ud?" — sukkede den gamle Tiggerkone og korsede sig — "havde han ikke Æren, vilde jeg ikke bytte med ham."

"Men Æren, Mo'erlil!" — svarede Staaderen — "den er ogsaa meer værd, end baade Mad og Drikke og Klæder og Skoe. Det veed vi Staadere aldrig hvad er. Naar saadan en fornem Greve og alle hans Riddere vilde bukke for En af os, med Hatten i Haanden, og saa alle vi Spital-Lemmer raabte Hurra — Hilledød! hvor vilde Hjertet ikke skyde sig op i Livet paa en stakkels Staader! jeg troer, jeg

blev gal af Glæde og Storagtighed. Men see om han bred sig Noget derom! han nikkede jo ei engang og smed ikke saa Meget som en Ortug ud til os. Han er vel saa vant til at gjøres Ære ad, at det ikke længer bider paa ham."

"Saa maa det vel være, eller han havde Andet at tænke paa" — sagde den gamle Kone — "han saae, mænd, snarere ud som En, der tænkte paa den sidste Olie, end paa denne Verdens Herlighed og Ære. Herregud! vi er dog alle Mennesker. See kun til! han har ikke mange Dage tilbage; det kunde jeg grangivelig see paa det Hvide i hans Øine; de saae jo næsten ud som de vare brustne."

Hver gik nu til Sit, og Folkehoben adspredtes ligegyldig. Men paa Slottet blev Kongen modtaget med den største Opmærksomhed og Høflighed af Grev Johan den Milde. Det prægtige Maaltid, der var beredt, kunde den syge Konge dog ikke deeltage i; han besvarede sin Halvbroders Høfligheder kort og koldt, med et mørkt mistænkeligt Blik, og forlangte strax Lægehjelp. Grevens Saarlæge var tilstede; han fandt Kongens oprevne Saar mindre farlige, end hans indre oprørte Tilstand, og gav sin Herre derom et betænkeligt Vink. Grev Johan ledede selv tillige med Marsken den svage Konge til et prægtigt Sovekammer, hvor det danske Kronskjold med Løverne

og Hjerterne var anbragt over den store forgyldte Thronseng.

"Hm! min Paradeseng!" — mumlede Christopher, da han saae det prægtige Leie — "Har I allerede sørget for at vise mig den sidste Ære? Herre Broder!"

"Fra dette Leie haaber jeg snart at see Eder reise Jer karsk og helbredet paa Legem og Sjæl" — svarede Grev Johan — "slaa de mørke Tanker bort, min høie Frænde! og vær som min Gjest her ligesaa tryg og vel tilmode, som" — —

"Som paa mit eget Slot?" — afbrød Christopher ham med et bittert Haansmiil — "nu ja, dette Slot er jo paa en Maade mit eget, som Alt, hvad I og eders Fætter raader over i mit Land og Rige. Ha, ha! det er dog en ædel Panteherre, der laaner sin forgjældede Broder een af hans egne Senge til at døe i. Jeg skjønner ogsaa paa det, som I seer, og tager til Takke." Med disse Ord kastede han sig udmattet paa Sengen med Klæder og Støvler. "See! nu kan I bestille min Liigkiste" — vedblev han efter et Ophold — "lad kjøbe Vorlys og sort Klæde til mit Jordefærd! — Vil I have Pant for Udlægget? nu vel! I har jo min høikongelige Person — ha! rigtig! jeg er draget i Indlager her paa Nykjøbing Slot. — Vil I have det skriftlig? Hr. Broder! — Hei, min Drost! opsæt Pantebrevet!"

"I krænker mig med eders bittre Lune, Herre Broder!" — svarede Grev Johan i mild og skaanende Tone — "vidste I hvor dybt det smerter mig" — —

"Skriv, Drost!" — afbrød Kongen ham og fordreiede det blege Ansigt vildt krampagtigt, med et Vink til Peder Vendelboe, der bekymret rystede paa Hovedet og foldede Hænderne over sin Hue — "hør efter da! skriv det siden! skriv: Kongen af Danmark gjør sit sidste Laan hos sin kjære Halvbroder, Grev Johan den Milde: — for Hurraraab af Byens Staadere ved Indtoget — for Huuslye i mit eget Slot — for Kost og Pleie og en Seng at døe i, med Kroner og Hjerter over Hovedgjærdet — for Absolution og sidste Olie — for Vorlys og Vigilier — for Alt det tilhobe ligger jeg her i Pant og Indlager til min sidste Time — jeg forpligter mig til ei at staae op af denne Seng, før Alt er betalt til Punkt og Prikke. — Skriv Meer, Drost! — Naar jeg er død, har min ædle Herre Broder mit kongelige Liig i Pant, indtil Danmarks Folk af Kjærlighed og Taknemlighed indløser det og under det en Grav. — See saa! er I tilfreds med det Indlagerbrev? Hr. Broder! forlanger I yderligere Pant? vil I have Sjæl og Salighed med?" — En sønderrivende Medynk med sig selv syntes ved disse Ord at opløse den vilde Bitterhed og Selvspot i nagende Smerte, og han skjulte Hovedet

i Bolstrene med en besynderlig Lyd, der dog mere lignede fortvivlet Latter, end Graad.

Den gamle Marsk knælede ved hans Hovedgjærde og græd bitterlig.

"Ulykkelige Broder Christopher!" — udbrød Grev Johan, heftig rystet, og greb Kongens klamme Haand — "din Ulykke er større, end din Brøde — du har tabt meer, end al Verdens Kroner — du har tabt Troen paa Menneskelighed. See paa mig, Christopher! finder du da intet menneskeligt Træk meer i mit Aasyn? vil du gjøre mig til en Djævel?"

"Gid du var det!" — raabte Kongen og reiste sig hastig med et gjennemborende Blik — "Var du selv med blandt Mordbrænderne? Broder Johan! vilde du myrdet mig i Smug paa dit Røverslot? — eller vilde du begravet mig levende i al Stilhed? — havde du kun Villien, men var du for feig til at fuldføre det? — har du af dum Blødagtighed fortrydt det, for at spille den Høimodige? vil du heller aabenbart myrde mig her med piinagtig Stads og Artighed og smuk Broderlighed? Ha! vidste jeg kun, du var den elendige Forræder og Hykler, jeg endnu i denne Time holder dig for — jeg vilde være salig — jeg vilde springe og dandse mig ihjel — jeg vilde see dig i de milde Hykler-Øine og lee mig tildøde. — See stift paa mig, Broder Johan! — hvor var du

inat? ha — ha! — Christopher er en Helgen mod dig — du er en Djævel." —

Grev Johan var bleven dødbleg; han ravede og sank bevidstløs om i en Stol. Marsken ilede ham forfærdet til Hjelp; men den syge Konge udbrød i en frygtelig Latter. "Seer du, Marsk!" — raabte han — "seer du! jeg var dog ikke den Værste — min milde Broder Johan har gjort mig til en Helgen. — Kald nu Præsten! — Nu har jeg Mod — nu vil jeg skrifte" —

Paa Marskens Raab kom Grevens Huusfolk deres Herre til Hjelp, og der blev stor Uro paa Slottet over Grevens pludselige Upasselighed, der dog snart igjen var hævet. Kongens Sygdom derimod tiltog i en frygtelig Grad. Han bortviste med vildt Blik enhver Hjelp. Grevens tydske Slotskapellan, der strax var kommen, for at høre den Syges Skriftemaal, bortskræmmedes med et lynende Blik, som en Forræder. Da Junker Otto om Eftermiddagen ankom til Nykjøbing Slot, tilligemed Svend Trøst og Arvid Smaalænding, fandt han sin Faders Tilstand høist betænkelig. Kongens Sind syntes nu vel roligere; men det var en iiskold forstenende Ro. Han laae paa den høie prægtige Thronseng, som en Dødning paa Skue-Leiet, med aabne stive Øine og et bittert Udtryk af Ligegyldighed og

Foragt for al Trøst og kjærlig Deeltagelse. Den gamle Marsk Vendelboe og Prinds Otto stode hele Natten i taus Bekymring ved hans Leie, medens Vorlysene brændte i de høie Candelabrer. Lægerne gik med rystende Hoveder fra og til, og Forsalen var opfyldt af Kongens Væbnere og Svende, blandt hvilke Svend Trøst og gamle Arvid Smaalænding endnu befandt sig. Henved Morgenstunden havde Lægerne opgivet alt Haab om Kongens Liv. Den store Sygestue opfyldtes nu med alle Stadens danske Klerke og endeel fremmede Ordensbrødre; de fleste vare omvankende Graabrødre eller Tiggermunke af Franciskanerordenen, som først senere fik et Kloster i Nykjøbing, men nu kun af og til opholdt sig der paa deres gudelige Vandringer; de vare med en gammel Graabroder i Spidsen dragne i Procession til Slottet med Monstransen og den hellige Salvekrukke, for at bringe den døende Konge Kirkens hellige Naadegaver og understøtte ham i den sidste Kamp med Bønner og Vigilier.

Da Kongen saae disse Tilberedelser, var det som den forstenende Kulde og Ligegyldighed forsvandt for en bitter Dødsgru. "Mener du, jeg kan blive salig endnu? Munk!" — hviskede han til den gamle Graabroder, der nærmede sig ham med Monstransen — "eller skal jeg nu æde mig den evige Død i hvad du der bringer? Er det ikke nok, man har plaget

mig tildøde her? vil I nu ogsaa slaae min Sjæl ihjel med eders fromme Koglerier?"

Pateren tilhviskede den døende Konge nogle indtrængende Ord om Bod og Omvendelse og om at sørge for sin udødelige Sjæl og betroe den, ved sine Synders Bekjendelse, i den alene saliggjørende Kirkes Haand. Kongen nikkede; og paa Paterens Vink bortfjernede alle de Tilstedeværende sig af Sygestuen.

Da man kom tilbage, modtog Kongen Sacramentet og den sidste Olie. Han syntes nogenlunde beroliget. "Nu er det Nok af det Slags" — afbrød Kongen den Vigilie, man atter istemte — "Tak for den sidste Trøst i denne Verden, Munk! og for hvad du har lovet mig i den anden! men holder du ei Ord, skal det ei gaae dig et Haar bedre i Skjærsilden, end mig. Nu bort!"

Den gamle Graabroder og hans Ordensbrødre bukkede med ængstelige Blik og bortfjernede sig.

"See saa!" — mumlede Kongen og vendte Blikket mod den gamle Marsk, der stod med foldede Hænder ved hans Hovedgjærde — "Nu har jeg vasket mine Hænder, som Pilatus — Nu er jeg reen og retfærdiggjort for alt det Forgangne; — nu kan jeg jo døe ligesaa salig som Kong Valdemar den Store og Valdemar Seier og alle mine store høisalige Forfædre, som man har gjort saa meget Væsen af. — Den fromme Tiggermunk har Ret: Alt hvad der herer

denne Verden til, er dog tomt og forgjængeligt, hvad enten det er Ondt eller Godt — det rette Liv begynder først, naar man er død og borte. — Hm! Munken har veiet mine Synder paa Naadens Veieskaal — de vare lette som Duefjær. — Er det dog ikke en herlig Indretning med den Kirke! Ret betænkt" — vedblev han afbrudt med mat Stemme — "Jeg var vel heller ei stort værre, end alle de Andre. — Een Mand kan dog aldrig lægge et heelt Folk øde, naar det duer noget. Lad mig nu see, I gjør det bedre, naar jeg er død! — Tak, du gamle Gjæk! du holdt dog med mig til det Sidste. Og du, min Søn!" — her vendte han sig til Otto, som, med Taarer i de stille blaae Øine, stod ved Dødsengen — "see dig nu i Speil paa din Fader! gjør et bedre Valg, hvis du kan! Kronen og Riget er dit, skal det gaae til med Rette — du er ældst — du er frommest af Sind — du har ogsaa meest Mod, troer jeg; men — din Broder er snildest — mærk det vel! — han var ingen blødhjertet Gjæk, som du; han blev ikke hos Betlerkongen i Nød og Trang, for at følge mig til Graven. — I Verden gjælder Kløgt og Snildhed. — Med Retfærd og Fromhed kan du gaae i Kloster. Her trænger man til en Tigerkat. Hvad skal en ridderlig Drømmer med fromme Dueøine blandt alle de Ulve og Ræve? — Gjør hvad du vil! eller hvad du maa! thi med vor Villie er det en Jammerlighed; men see

til, du kan dee engang med et mildere Ansigt, end din Faders! — Tak for din Medynk! men plag mig ikke med noget Ord meer! — Har Munken sagt sandt, deer jeg jo salig" — — Dermed vendte han sig om og talte Intet meer. Sønnen vædede hans iiskolde Haand med hede Taarer og knælede ved hans Leie med stille Bønner for hans Sjæl. Der var dødsstille paa Nykjøbing Slot, og da det ringede til den høie Messe, havde Kongen opgivet Aanden.

Da Grev Johan den Milde saae sin Halvbroders Liig, styrtede der en Taarestrøm over hans smukke Ansigt, og Enhver, der saae ham ved den ulykkelige Konges Dødsleie, kunde ikke nokſom prise hans milde Deeltagelse for en Frænde, der dog saa lidet havde paaskjønnet Alt, hvad han havde gjort for ham, fra hans første Thronbestigelse til hans sidste Time. Ethvert ufordeelagtigt Rygte om Grevens mulige Deelagtighed i Forræderiet i Sarkjøbing og paa Aalholm forstummede. Hiint formastelige Overfald, som nærmest havde fremskyndet Kongens Død, tilskreves ene de to lollandske Herremænd, Henneke Bryde og John Ellemose, der ansaaes for Grev Gerhards hemmelige Haandlangere, men dog ikke af Grev Johan droges til videre Ansvar.

Nitten Aar før sin Død havde Kong Christopher i eet af sine angerfulde Sønderknuselses-Øieblikke, da han atter for en kort Tid var bleven forligt med

sin høimodige Broder, skjænket en betydelig Gave til Sorøe Kloster, for der at begraves, og for at man der engang skulde synge Vigilier og Messer for hans Sjæls Fred og Salighed; der var hans Datter Agnes begravet i Klosterkirken 1312 og hans Dronning Euphemia for 3 Aar siden; did havde han forrige Aar ladet sin ældste Søns, den alt hyldede Kong Eriks Liig henføre; did blev den ulykkelige Kong Christophers Liig ogsaa henbragt, efterat Grev Johan i hele atten Døgn havde ladet synge Sjælemesser Dag og Nat over ham paa Nykjøbing Slot.

Den 2den August om Aftenen silde nærmede Jordefærds-Toget sig med Fakler og høitidelig Sørgepomp til Sorøe ad Nestved Landevei. Foran Liigbaaren førtes den Hest, Kongen havde redet i Lohede-Slaget ved Dannevirke; den blev nu hist og her af Almuen for Spot kaldet "Helhesten;" den havde ogsaa været saaret og haltede nu sin sidste Gang til sin døde Herres Ære. Kongens tomme Rustning, der bar fjendelige Spor af de Sværdslag, der tildeels vare Skyld i hans Død, bares ligeledes foran Kisten paa ridderlig Viis, saavelsom Vaabenskjoldet, med de danske Løver og Hjerter, der skjultes med Sørgeflor. Kisten var tilhyllet med sort Klæde; den bares af Bønder og ledsagedes saavel af Almuesmænd som af geistlige og verdslige Herrer i en langt større Skare, end Folkets almindelige Ringeagt for den afdøde Konge

kunde ladet formode; men han havde dog engang havt et stort Parti for sig blandt Folket. Nu, da han var død, beklagedes han af de Fleste, og hans sidste sørgelige Hændelser syntes paa en Maade at have forsonet det godmodige Folk med hans slette og uduelige Regjering. Synet af den unge bekymrede Prinds Otto, der i sin sorte Ridder-Dragt reed nærmest ved Kisten ved Grev Johans Side, lod dog til at have meer Deel i den almindelige Opmærksomhed for dette Sørgetog, end den afdøde Konge selv. Hvor Toget drog frem, pegede Alle paa den unge smukke Prinds, der, uagtet Folkets Valgret, dog, som den ældste Kongesøn, næsten ansaaes som retmæssig Arving til Kronen. Han bar alt Navn af Hertug til Lolland, Sjælland og Estland, men uden at eie stort Meer, end den Hest, han reed paa. Alles Øine vare nu hæftede paa ham med veemodig Deeltagelse.

Nærmest ved Prindsen og Grev Johan reed den gamle Marsk Vendelboe og Ridder Ingvar Hjorth tilligemed en betydelig Række danske Riddere og Grev Johans tydske Hofmænd. Mellem Prindsens Væbnere, der næsten alle vare unge Herremandssønner fra Lolland, tumlede Svend Trøst med veltilfreds Mine sin raske jydske Hingst og havde Møie med at holde den i det langsomme Jordefærdsskridt. Han var vel ikke formelig traadt i Prindsens Tieneste, men havde

faaet en særdeles Forkjærlighed for den unge Kongeſøn. Uden at spørge derom, havde han ſluttet ſig til Prindſens Følge fra hiin Nat, da han havde været saa heldig at udrive ham af det brændende Sovekammer. Siden Faderens Død havde Prindſen dog ikke talt et Ord til Svend Træſt. Hans Taknemlighed mod den driſtige Væbner kunde dog ikke bringe ham til at glemme hiint aabentbare Had til den afdøde Konge, det unge Menneſke havde røbet. Synet af den mundtjærve Væbners muntre Anſigt i Kongens Liigfølge var Prindſen høilig imod og krænkede hans ſønlige Følelſe; men han fandt det utaknemmeligt at lade ham bortviſe.

Arvid Smaalænding var ikke dennegang Svend Træſts Ledſager. I det Øieblik, Kongen var død, var den gamle Svenſker ſteget tilheſt og ilet til Holbek Slot, for at bringe Enkedronning Merete de ſidſte trøſtelige Ord fra hendes Broder, ſom han haabede Brevſkabet med det kongelige Secret indeholdt.

Det blev næſten Nat inden Liigtoget naaede Sorøe. Saamange af Byens og Egnens Indvaanere, ſom den ſtore Kloſterkirke kunde rumme, vare alt længe der forſamlede, for at bivaane den kirkelige Sørgefeſt; men et langt større Antal Mennesker af alle Stænder opfyldte Veien gjennem Kloſterſkoven, hvorfra Sørgetoget nu langſomt nærmede ſig. En ſtille Sørgmodighed var ſynlig i de fleſte Anſigter;

dog alle Yttringer blandt Folket viste, at Sorgen mere gjaldt Land og Rige, end den Konge, der nu jordedes. Taarer saae man ikke i et eneste Øie, undtagen i Prinds Ottos og gamle Marsk Vendelboes. Grev Johan den Milde syntes vel af og til heftig bevæget; men naar Nogen gav Agt paa ham, iagttog han med sømmelig Ro den sædvanlige milde Adfærd, der saa vel behagede hans Tilhængere. Ved Jagtporten til Klosterskoven var det ridende Sørgefølge steget af Hestene, for at følge Kongeliget tilfods. Maanen var allerede gaaet ned, og Faklerne flammede roligt i den stille Høstmaanedsnat under de høie nu mørkegrønne Bøge. Svend Trøst havde betroet sin Hest til en af Prindsens Stalddrenge og fulgte Toget tilfods gjennem Klosterskoven. Hans Stemning var heelt forskjellig fra de Flestes. Han betragtede denne Sørgehøitid som en lønlig Glædesfest for Danmark. Det var ham som Sørgedragterne i det høitidelige Fakkellys, der blandede sig med Stjerneglimtene gjennem Bøgeløvet, kun var en veemodig sværmerisk Maske, hvorunder et nyt blomstrende Folkeliv skjulte sig med en ny lykkelig Tids Forhaabninger. Prinds Otto var ham Helten i den herlige Tid, han saae imøde: han, den ældste haabefulde Kongesøn, maatte nu fra Faderens Grav, meente han, træde frem som Folkets heltemodige Befrier fra det fremmede Aag og som en ridderlig Gjenopretter af

den ſjunkne Throne; under hans Banner drømte den driſtige Væbner alt om Seier og Lykke og udødelig Ære; og naar Kampen var endt, ſyntes han at ſee en Seiers- og Glædesfeſt over hele Danmarks Rige, hvor atter Fakkellys og Stjerneglimt mødtes gjennem Bøgeløvet, men hvor alle Sørgekapper bleve til glimrende Høitidsklæder, medens alle Danſke fløi hverandre i Armene, ſom gjenfundne Sødſkende, og han ſelv fløi i Armene paa den deilige Jomfru Agnete, der havde baldyret Turtelduerne paa hans Hue og Skjærfet om hans ſmalle Liv; men hun opvorede nu i Kloſterſkolen til en riig fornem Brudgom blandt Landets Fjender, medens Faderen fulgte den ſtolte Rendsborger-Greve og ventede Danmarks Frelſe af de Fremmede. "Friſk Mod, Svend Træſt!" — hviſkede Væbneren til ſig ſelv — "Esbern Snare turde jo beile til en Kongedatter." Medens disſe Tanker fløi den unge fædrelandſkſindede Drømmer gjennem Hoved og Hjerte, og man juſt drog forbi det ſaakaldte Esbern Snares Mølledige, havde han nær udbrudt i den lyſtige Kæmpeviſe om Esbern Snares Frierie til Kong Valdemars Søſter, ſom han altid ſang, naar han var freidigſt tilmode; men idetſamme hørte han en høitidelig Liigfærds-Vigilie med ſtærke dybe Basſtemmer gjennemtone det ſtore Skovtempel; det var de fromme Ciſtercienſerbrødre fra Sorøe Kloſter, ſom med Abbeden i Spidſen vare dragne Kongeliget imøde

og nu modtoge det med de fromme dybe Psalmetoner. Den livslystige Yngling blev pludselig greben af en inderlig Veemod; han foldede uvilkaarlig sine Hænder og tænkte paa den døde Konge og paa al den Lykke og Herlighed for Land og Rige, han maaskee dog ogsaa havde drømt om i sin Ungdom, inden han blev ærgjærrig og fordærvet — og hvorledes nu et forspildt Kongelivs skuffede Haab ligesom opløstes i den dybe Liigsang og i Gravklokkeklangen fra Klosterkirken, der snart gjenlød fra alle Landsbykirkerne i Omegnen. En lønlig Selvbebreidelse blandede sig med Ynglingens veemodige Forestilling om Lykkens og al menneskelig Høiheds Forgjængelighed. "Hm! reed jeg dog med Bud efter ham?" — hviskede han ved sig selv — "Gamle Arvid havde Ret — det er en egen Sag med Guds Domme."

Toget havde alt naaet Klosterkirken, og Kongeliget blev baaret op gjennem den midterste Gang til det stærkt oplyste Høialter, hvor man standsede, medens Klosterbrødrene stillede sig om Kisten med deres Vorkjærter og sang et dæmpet: Miserere Domine! for den døde Konges Sjæl. Abbeden fremsagde med bævende Røst Kirkens sædvanlige Begravelsesformel og kastede de tre Skuffer Sand paa Kistelaaget. Derpaa taug han længe. Da han endelig opløftede sin Røst, kom der intet Ord til den døde Herres Berømmelse over hans Læber; men han bad med Sandhed og

Hjertelighed for hans Sjæls Fred og opfordrede den sørgende Kongesøn til ved Bøn og kraftig Daad at overvinde Sorgen og opfylde Fædrelandets stille Haab til de store Valdemarers Ætling. Han pegede til Absalons og Esbern Snares Grave og erindrede Prindsen og Folket om hiin Tid, da en ædel Fyrste og hans troe djærve Mænd samlede det adsplittede Danmark og med Guds Bistand reddede Folk og Rige fra Ødelæggelsen. Man hævede derpaa Kisten igjen og satte den paa dens bestemte Plads bag Alteret, ved Siden af Dronning Euphemias og hendes Børns Gravsteder. Da Prinds Otto nu saae sin Faders Liigkiste mellem Moderens og den lille Søsters, ligeoverfor den lidet berømmelige Broders Gravminde, blev den stille Taare i hans Øine til en Strøm; men Abbedens Ord havde opfyldt hans Sjæl med store kongelige Tanker, og idet han nu slog sit Øie til Jorden, saae han, at han stod med Foden paa den store Biskop Absalons Gravsteen. Han drog Foden ærbødig tilbage og opløftede sine Øine mod Crucifixet over hans Forældres Grave; han knugede de foldede Hænder mod sit Bryst og bevægede Læberne. Svend Trøst, som havde trængt sig frem i Kirken gjennem Sørgeskaren, stod i dette Øieblik tæt ved Prindsen bag Alter-Opsatsen. Han kunde ikke see Prindsens Ansigt og begeistrede Blik; men det var ham som en Engel hviskede over Absalons Grav: "Fred og For-

barmelse med de Døde! Jeg lover dig, Herre! at frelse Danmark eller døe under Korset for din Ære."

At disse Ord ikke kom fra Heltegraven, som det lod til, men fra den unge Kongesøns Læber, troede Svend Trøst sig vis paa, og da Toget nu drog ud af Kirken, lovede han Gud og den hellige Jomfru i sit Hjerte, at han ikke vilde forlade Prinds Otto før hans fromme Løfte ved Absalons Grav var opfyldt.

Inden Prindsen den følgende Morgen havde forladt Sorøe Kloster, for efter sin nye Bestemmelse at drage tilbage til Sarkjøbing, meldte den gamle Marsk ham, at Væbneren, der havde reddet hans Liv hiin Mordbrandsnat, ønskede at tale med ham.

"Det er mig ukjært" — svarede Prindsen — "Jeg seer ham nødig; mindst her, hvor jeg endnu seer Taget over min Faders Grav. Sjælemæssen hist-ovre veed jeg er Glædessang i hiint unge Menneskes Øre. Dog — stolt, utaknemmelig skal han ikke kalde mig. — Lad ham komme!"

Marsken gik for at hente Svend Trøst. Prindsen stod i Abbedens anseeligste Værelse, den saakaldte nye Bispestue, der sagdes at være paa det samme Sted, hvor den gamle berømte Bispestue før Klosterets Brand havde været, og hvor Biskop Absalon var død. Den store Biskops og Feltherres Billede hang her i Legemsstørrelse over Kaminen. Prindsens mørkeblaae

Øine vare med et smukt Udtryk af Alvor og Ro henvendte mod dette Billede, da Svend Trøst traadte ind til ham i Bispestuen uden strax at bemærkes. Væbneren blev nogle Øieblikke staaende ved Tærskelen i en beskeden Stilling og havde hilset nogle Gange, uden at Prindsen vendte sig til ham; endelig rømmede han sig lidt utaalmodig og gjentog sin Hilsen. Prindsen vendte nu det alvorlige Blik mod ham og nikkede. "Nu! er du der?" — sagde han og traadte ham et Skridt nærmere med en Blanding af Velvillie og tilbagetrængt Harme i det veemodige Aasyn — "Jeg er i din Gjæld" — vedblev han — "jeg veed det; dog hvor stor den Gjæld er, veed endnu Ingen af os. Du har reddet mit Liv, unge Menneske! men hvad det er værd, maa først Tiden lære. See paa denne Mand!" — han pegede paa Biskop Absalons Billede — "havde jeg saadan en Mand ved min Side, vilde jeg vel kunne udrette Noget for Danmark, og du havde maaskee dog reddet et vigtigt Liv."

"Det haaber jeg; derover er jeg glad og stolt, ædle Herre Junker!" — svarede Svend Trøst — "men derom kom jeg ikke hid for at erindre Eder. I maa ikke troe, jeg har fulgt Jer i Hælene, som en paatrængende Creditor, for at faae den Gjæld betalt, I taler om. Jeg havde revet Jer af Ilden, om I havde været min Dødsfjende og den ringeste

Svend — selv Kongen vilde jeg ikke ladet brænde" —

"Ja saa! det var dog meer, end man kunde ventet af din Godhed for ham" — afbrød Prindsen ham med Udtryk af veemodig Bitterhed i det fine sværmerske Ansigt — "til at brændes levende vilde du dog ikke have ham fordømt? Har du selv bragt Brev og Budskab til Forræderne fra hans Dødsfjender, saa har du vel bragt Gnisten til den Brand, hvoraf du udrev mig, men som var Skyld i min ulykkelige Faders Endeligt" —

"Jeg formoder det selv, Herre Junker! og det fortryder mig nu næsten; dog meest for eders Skyld og for det Nag, I nu bærer til mig i eders Hjerte; men jeg var et blindt Redskab i Andres Hænder. Hvad Ondt, jeg maaskee var Skyld i, vil jeg gjøre godt igjen; see, derfor kom jeg hid. Jeg vil gjøre Eder et Tilbud, Herre Junker! Byd over min Arm og min Hest, til I har vundet Danmarks Krone! — saa kan I dømme mig fra Livet, om I vil, for de Ord, jeg har sagt mod eders Fader, og for det Bud, jeg reed for hans Fjender."

Prindsen studsede og betragtede Væbnerens aabne Ansigt med Forundring. "Du saae mig altsaa gjerne paa Danmarks Throne?" — spurgte han — "Nu vel! dertil er jeg fød og baaren. Ingen Arm og Hest vil jeg forsmaae, til min og Folkets Ret

er erkjendt af vore Undertrykkere. Du er min Væbner, Svend Trøst! men — du seer mig herefter kun, naar jeg lader dig kalde."

"Jeg vil ikke tjene Jer for Sold og Brød, Herre Junker! men for Æren og af en god Villie" — svarede Ynglingen stolt og kjæk — "behager mit Ansigt Eder ikke, faaer jeg finde mig deri; men har I nogen Gjerning til mig, saa sig til! helst om der er lidt at vove ved, og det kan være Landet og Jer selv til Gavn."

"Vel! — vil du tjene mig for Æren, skal jeg dog betale dig Noget af den Sold forud" — sagde Prindsen med et rask bestemt Blik — "anseer du Hertug Ottos Tillid for en Ære, saa lad strax din Hest sadle! med nogle Svende af mine Lolliker ledsager du mine fortrolige Sendebud til min Broder og min Svoger Markgreven af Brandenborg. Provst Gerlack og Kannik Gotfred staae i Refectoriet og vente paa mit Bud. Paa deres heldige Reise beroer mit og Danmarks Haab; det betroer jeg dig nu at bevogte tilligemed de to ærværdige Herrer. Vær snild og forsigtig! I faae Leidebrev fra Grev Johan; men falder I Grev Gerhard i Hænderne, kan det koste Jer Livet, og mig alt Haab om Hjelp."

"Det gjælder Meer, end baade Jer og os, Herre Junker!" — svarede Svend Trøst — "det gjælder

Danmark, som jeg mærker. I skal see, jeg skjønner paa den Tillid og Ære, I viser mig. Har I Meer at befale?"

"Nei" — svarede Prindsen og rynkede Panden, idet atter Sjælemessen fra Kirken lød stærkt gjennem Klosterhallen — "Gak til Marsken! han giver dig de nærmere Forholdsregler. — Reis med Gud!" — tilføiede han mildere — "kom med Lykke og godt Budskab tilbage!" Med disse Ord gav Prindsen ham Vink til at gaae. Svend Trøst nærmede sig dog først med frimodig Deeltagelse, ligesom for at sige den unge Fyrste et Par Hengivenheds-Ord til Afsked og maaskee modtage et venligere Farvel; men Prindsen traadte alvorlig tilbage for den vel fortrolige Tilnærmelse og gjentog Vinket taus, men ret mildt og roligt.

Svend Trøst tøvede nu ikke længer; han saae atter hiin Værdighed og Majestæt i Prindsens Aasyn, som den Morgen i Peder Hvitfelds Have, da han havde talt de dristige Ord til ham om hans Fader. "Det Ord glemmer han mig dog aldrig" — tænkte han ved sig selv og gik med en ærbødig Hilsen. Inden Sjælemessen over den døde Konge var sjungen til Ende i Sorøe Klosterkirke, sad Svend Trøst til Hest i Klostergaarden blandt sex raske lollandske Svende i Pantser og Plade og med to geistlige Herrer imellem sig. De rede rask ud af Klosterporten og

hilsede Prindsen, der stod med Abbeden i det aabne Vindue og tilvinkede dem et alvorligt Farvel.

Det havde været en lummer Dag. Om Natten reiste der sig en heftig Storm med Torden og Lynild. Mellem Langeland og Femern drev et Skib ind mod den holsteenske Kyst. Svend Trøst og de to geistlige Herrer stode paa Dækket. Hvis man ikke vilde forgaae i rum Sæe, maatte man søge Land her, trods det strenge Forbud af Marsken. Inden det blev Morgen strandede Skibet ved Colberger-Hede. Med stor Anstrengelse bleve dog Mennesker og Heste bjergede. Uveiret var forbi. Solen stod op over Colberger-Hede. Skibet var alt sjunket; men Svend Trøst og hans Reiseselskab stode i Behold paa Heden.

"Høist ringe og betænkelige Auspicier! ærværdige Herre Præpositus!" — sagde den Ribe Kannik og steeg dyndvaad til Hest — "gid Enden ei blive Begyndelsen liig!"

Provsten taug med en heelt betænkelig Mine og lod sig hjælpe op paa sin Pasgjænger, medens Søvandet drev af ham.

"Vær ved frisk Mod, ærværdige Herrer!" — sagde Svend Trøst og rystede Vandet af sig, som en Vildand — "Nu har vi fast Grund under Hestehoven og i alt Fald kun Tydskere at slaae os igjennem. Det er dog altid bedre, end at slaaes med Hav og Storm og Vorherres mægtige Engle selv — havde

jeg nær sagt — den hellige Jomfru gjøre det godt igjen, hvis det var Synd!"

"Havde vi den Almægtige imod os, var vor Reise visselig forgjæves, unge Menneske!" — sagde Provsten med alvorlig Værdighed — "det er ikke Ting, man skal spøge med. Næst Gud og den hellige Jomfru, takker jeg imidlertid din letsindige Raskhed for vor Redning, unge Galning! havde du ikke sat Ærbødigheden tilside og trukket mig iland ved de faa Haar, jeg ikke har opofret min hellige Stand, vilde jeg nu ikke have kunnet formane dig til en større Ærbødighed for Kirkens Tjenere og deres Foresatte for Fremtiden."

"Vilde I havt, jeg skulde ladet Jer drukne, af Ærbødighed for jert gyldne Nakkehaar? fromme Herre!" — spurgte Svend Trøst med et tilbagetrængt Smiil.

"Det vel ikke, Søn! men inden du vovede det vanhellige Greb, du taler om, burde du have bedet min hellige Skytspatron tilgive det Usømmelige deri."

"Under den Bøn var I druknet som en Sæk Meel, Ærværdige! Det maa være en sær Skytspatron, I har, skulde han have Noget imod, at jeg hjalp ham med Jer, helst han selv ingen Ulejlighed vilde gjøre sig."

"Ak! det seer ynkeligt ud med Fromheden nuomtide hos vor forvildede Ungdom, Broder Cano-

nicus!" — sukkede Provsten paa Latin til sin lærde Collega — "kan J redde det unge Menneskes Sjæl, skal det være mig kjært; jeg har nu Andet at tænke paa; faaer jeg kun ikke en Kuldesot paa Halsen efter dette Morgenbad!"

Man reed fort over Heden, saa hastigt som muligt, for at naae den Meklenborgske Grændse uden at standses af Holstenerne. De skibbrudne Søfolk fra Corsøer søgte Vei til nærmeste Fiskerleie og mumlede betænkelig om, at det dog aldrig var godt at have Præster ombord i Uveir, naar de ikke vare saa fromme, at de kunde tæmme Veiret. De Reisende vare ikke langt fra det lübeckske Districts Grændse, da de om Aftenen saae en stor Flok holsteenske Ryttere fare frem mod Grændsen ad Veien fra Segeberg. "See!" — udbrød Svend Trøst — "det er vist Ridder Hartvigs Folk."

"Gerhardi blodige Haandlanger!" — udbrød Kanniken forskrækket.

"Sønnemorderen" — mumlede Provsten og forsede sig — "hans Folk skaane vist hverken Guds eller Junkerens Tjenere."

"De har alt afskaaret os Veien til Grændsen" — bemærkede Svend Trøst. Man standsede forbauset og holdt Raad om hvad her var at gjøre. "Jeg vil med fire raske Svende bringe dem paa Vildspor, medens J Andre søge gjenneft Vei over Grændsen" —

sagde Svend Trøst. Der var ikke lang Tid til Betænkning: man lod ham ride forud med de fire Svende. De to øvrige bleve tilbage hos Provsten; men den Ribe Kannik reed paa Udkig. Han kom strax efter fast aandeløs tilbage. "Nu afsted, Herre Provst!" — raabte han — "Veien er ryddelig; men den unge Vovehals — ham see vi vist aldrig meer — Vorherre lønne ham for det Galskab! Skade, vi ei fik beredt ham bedre til Døden! Han passer visselig bedre til denne gale Verden, end til nogen anden."

Provsten fulgte nu den Ribe Kannik og kom snart vel over Grændsen. De fortsatte Reisen ud paa Natten gjennem det Lübeckske. De standsede ofte og saae sig tilbage; men Svend Trøst og hans fire Svende saae man Intet til. I den stille Midnat begyndte begge de geistlige Herrer at synge en from latinsk Valfarts-Sang med Bønner for dem, der omkomme paa Veien og bortrykkes i deres Synders Flor ved en brat og voldsom Død; men inden denne Sjælemesse for Svend Trøst og hans Ledsagere var sjungen til Ende, hørtes der Hestetrampen og munter verdslig Sang bag ved dem. Man saae sig med glad Overraskelse indhentet af Svend Trøst og alle fire Lolliker, som man kunde høre hverken savnede Liv eller lystigt Mod. Lollikerne fortalte strax i Munden paa hverandre hvorledes de havde tumlet om med Holstenerne næsten lige til Segeberg Søe, og snart fegtet snart

redet omkap med dem, indtil Rytterne paa de fede Marsflandsheste vare blevne kjede af Legen. Svend Trøsts Væbnertrøie var forrevet af en Stridskolbe, og den ene baldyrede Turteldue paa hans stadselige Hue hang i en Las om hans Kind. "Den, der gjorde mig det Stykke Arbeid, fik det ogsaa betalt" — sagde han — "den Skabhals lukker neppe meer sine Øine op i denne Verden; raadte jeg videre for ham, slap han ei af Skjærsilden før Huen er heel igjen."

"Det er en Lykke, du aldrig bliver Bisp eller Pave, Landsmand!" — sagde den Ribe Kannik — "du vilde blive for streng en Herre baade for Levende og Døde. Var det Ret, at slaae et Menneske ihjel og ønske hans Sjæl Ufred derhos, for en laset Hue?"

"Lad ham have Fred da!" — svarede Væbneren — "men I veed kun lidt hvad den Hue er værd, fromme Herre! I vilde vist ingen Sjælemesse synge for den Fjende, der havde revet jer Kirkefane sønder med den hellige Jomfrues Billed og Mærke."

"Da veed jeg dog, du ikke vil sammenligne et ringe verdsligt Klædningsstykke med et helligt Palladium, unge Menneske!" — tog Provsten Ordet — "du er sagtens en ung forelsket Gjæk og bedriver Afguderie i dit Hjerte med profane og selvgjorte Reliqvier fra den kjødelige Verden."

"Det Afguderie tilgiver Vorherre mig nok. Jeg bytter ikke den Hue bort for de 11000 Jomfruers

hellige Efterladenskaber tilhobe" — vedblev Svend Trøst ivrig — "Den Jomfru, der baldyrede den, bliver maaskee ogsaa en Helgeninde engang — det dog Gud forbyde! havde jeg nær sagt. Før jeg seer hende igjen, maa der skee Mirakler i Danmark" — tilføiede han halv sagte — "dog, havde vi ikke Alle det Haab, saae det galt ud."

Om Reisens Hensigt vidste den unge Væbner ikke Andet, end hvad han af Prindsens alvorlige Yttringer kunde slutte sig til. De to geistlige Herrer iagttoge om alle vigtige Ting en hemmelighedsfuld Taushed, og naar de talte sammen, var det ofte paa Latin. Provst Gerlack var i Særdeleshed ordknap og tilbageholden; hans myndige Mine tilkjendegav en selvbehagelig Bevidsthed om hans vigtige Sendelse og om hans Duelighed til et statsklogt Foretagende; han syntes undertiden at betragte den unge Væbner med et Slags Mistillid. Den Ribe Kannik Gotfred var en yngre Mand, med et mere livligt og aabent Ansigt; han talte gjerne med sin unge Landsmand om deres kjære Cimberland, og iagttog kun nødig den Tilbageholdenhed, Provstens Statsmandsblik og forsigtige Adfærd lod til at paatvinge ham.

Man trængte nu høilig til Hvile, og Provsten yttrede sig derom, uden Nødvendighed paa Latin, til sin Collega.

"Siden I er saa stærk i Latinen, vil I da ikke hjelpe mig at udlægge et Par latinske og dertil bagvendte Ord, ærværdige Herre!" — sagde Svend Trøst med en halv skalkagtig halv alvorlig Mine — "hvad betyder Dei gratia?"

"Af Guds Naade" — svarede Provsten — "saameget Latin forstaaer jo den eenfoldigste Lægmand."

"Og Domicel. Dan." — spurgte Væbneren videre — "det er sagtens Doctorlatin, som der ingen Ende er paa — betyder det Danmarks Herre? eller den, der kun venter at blive det?"

"Junker Ottos Secret!" — udbrød Provsten forskrækket og foer med Haanden til sin Lomme — hvad i al Verden er dette? hvor har du læst dets Indskrift, unge Menneske! og hvor er Secretet selv? — Jeg har det ikke — Gud hjelpe os! Uden det er vor hele Reise forgjæves" —

"Havde I saa vigtigt et Klenod at fare med, min statskloge Herre!" — svarede Væbneren — "skulde I ikke rystet det ud med Sævandet paa Colberger-Hede. Vil I ærlig sige mig hvad Latinen betyder og hvad Seglet skal tjene til, saa tænker jeg nok, vi skal finde den Skat."

"Har du Prindsens Secret, saa kom med det, for Himlens Skyld, unge Menneske!" — sagde Provsten og holdt stille med udstrakt Haand — "Giv

hid! og dine daarlige Spørgsmaal skal være dig tilgivne. — Du forstaaer dig ligesaalidt paa Statskløgten, som paa Latinen, Søn! Havde Junkeren alt kaldet sig Danmarks Herre eller Konge af Guds Naade, vilde jeg have forsvaret det; men Domicellus betyder kun Junker eller Prinds, som han jo virkelig er. Hvad han endnu ikke er bleven i den ydre forandelige Verden, det er han forresten alt i Sandhed ved Guds Naade, ifølge sin høie Byrd og Stamme, og saaledes burde han maaskee klogelig nævne sig, hvor det gjælder hans og Rigets Velfærd. Hvor har du Secretet?"

"Her, høilærde Herre!" — svarede Svend Trøst og overrakte Provsten et rundt Metalsigil — "Jeg vilde nødig, det skulde betyde Herre, seer I, for havde han, uden lovligt Valg og Hylding, allerede nævnet sig Herre i Landet, vilde jeg fast troe, han var en Gjæk og Storpraler, og skammet mig over de store Tanker, jeg har om ham. Siig mig nu ogsaa hvad Seglet skal bruges til! han vil dog vel aldrig lade Jer besegle Andet i sit Navn, end" — —

"Lad du ham og os om det, unge Menneske!" — afbrød Provsten ham med en stolt Mine og forvarede Seglet omhyggeligt — "hvad forstaaer den uerfarne Ungdom sig paa Statssager? Paa de jydske Herreborge lærer man nok tidlig at tænke paa Haandfæstninger og paa at være Kongers og Fyrsters For-

myndere.” Man taug nu med misfornøiede Miner paa begge Sider og søgte et Natteherberg, for næste Dag at fortsætte den vigtige Reise.

Ved Floden og Søen Ucker, nær ved den brandenborgske Grændse, laae Staden Prentzlow ret smukt med de mange grønne Abildgaarde og det markgrevelige Slot, der speilede sig med sine Taarne i Søen. En af de sidste Dage i August drog der gjennem Fruerlunden ved Prentzlow Herreborg et stort fyrsteligt Jagttog, hvori Prinds Ottos Svoger, Markgrev Ludvig, selv deeltog tilligemed hans Gjest, den tydske Ordens Høimester, og endeel Herrer og Riddere fra Keiserens Hof. Mellem Markgreven og den tydske Høimester reed den unge danske Prinds Valdemar og tumlede sin Jagthest med Latter og lystig Skjemt. Svend Trest var med blandt de fyrstelige Væbnere. Han havde allerede opholdt sig nogle Uger paa Slottet uden endnu at have seet Prindsen nærved eller bemærkes af ham. Det var dog ikke første Gang, han saae denne Junker Ottos yngre Broder. Han havde for to Aar siden seet ham flygte fra Lohede-Slaget ved Dannevirke med sin saarede Fader, medens hans ene Broder var fangen, og den anden laae dødelig saaret. Prindsen var dengang en halvvoxen Dreng, og flygtede næsten med samme letsindige Mine, som han nu reed paa Jagt i sin nye stadselige Sørgedragt. I de sidste to Aar havde han betydelig ud-

viklet sig, men syntes nu her ved sin Svogers Hof i den meest sorgløse Munterhed at bortspøge sin Ungdom uden nogen alvorlig Tanke. Den unge Prinds lod kun til at have Sands for enhver Dags Forlystelser, uden at bekymre sig om den Dag imorgen eller hvad der ikke laae ham lige for Øinene. At han ikke tog sig Faderens Død nærmere og saa lidet syntes at tænke paa den forvirrede og sørgelige Tilstand i Danmark, havde givet Svend Trøst en saa afgjort Ringeagt for denne unge danske Prinds, at han ei engang havde søgt at blive bemærket af ham eller faae Leilighed til at sige ham et Ord om hans Broders alvorlige og heltemodige Tanker. Paa dette Jagttog kom han nu ofte Prindsen nær og havde ret Leilighed til at betragte hans Væsen og Adfærd. "Nei, see! hvor artig og beleven!" — hviskede Svend Trøst til een af de lollandske Svende, som han paa Reisen var bleven fortrolig med — "han kommer til at ligne Faderen bandsat, undtagen i Suurmuleriet; see om han ikke allerede har den samme listige Pliren med det venstre Øienlaag. Nei, da holder jeg paa Junker Otto: i hans aabne stille Øine kan man strax see hvad han mener, hvad enten han er vred eller mild. Du kan troe, han har Dennes Hjerte ti Gange, om denne Junker ogsaa har lidt mere Sned i Panden."

"Vor egen unge Hertug er baade from og forstandig" — svarede Lolliken — "og Hjertet sidder ham

paa det rette Sted, det tør jeg sætte min Hals paa. Han skal meest ligne salig Dronningen, der jo var saa deilig; men hvem han saa slægter paa, vil vi Lolliker nu vove Liv og Blod for ham til det Sidste. Saalænge Vorherre under Junker Otto Livet, vil vi ingen Anden have til Konge i Landet."

"Det siger jeg med" — sagde Svend Trøst. — "Men hvad Hjelp kan han tænke at faae her? Hvad mon disse Herrer fra Keiseren vil? og den fromme Høimester — han lister sig her om, som en Kat, og hvisker alle de høie Herrer saa fortroligt i Ørene. Om det saa er vor unge Prinds, har han Meget at betroe ham. Vore Junkere skulde tage sig iagt for deres Finter herude. Jeg er bange, de indlade sig for meget baade med Svoger og Keiser, men stole for lidt paa Landets egne troe Mænd."

"Det forstaaer vor Junker vel bedre, end Nogen af os" — svarede den lollandske Svend med trohjertig Tillid — "men jeg var tilfreds, vi var vel herfra og hos vor unge Hertug igjen. De storagtige tydske Svende forstaaer jeg kun halvt; dog saa Meget har jeg nok mærket: de troe, vi ere komne hid for at kjøbe tydsk Mod og Manddom for danske Lande og Folk, ligesom det gik til i Kong Christophers Tid. Det har ret ærgret mig i Sjælen, kan I troe."

"Der har vi det!" — udbrød Svend Trøst ivrig — "du skal dog see, det bliver Meningen.

Havde jeg tænkt derpaa inden jeg reed til Soer, havde jeg redet en anden Vei og givet alle Junkere og Christopherſønner Pokker" —

Nu lød Jagtraabet, og Svend Trøſt glemte for den Dag ſine patriotiſke Bekymringer for Jagtlyſten.

Da man om Aftenen reed tilbage gjennem Fruerlunden, var Junker Valdemars Heſt kommen til Skade, og han reed langſomt efter Jagtſelſkabet for at ſkaane det ſmukke Dyr. Han kom ſaaledes til at ride nær ved Svend Trøſt, der tilligemed de lollandſke Svende kom bag efter med endeel af Jagtbyttet. Prindſen hørte dem tale danſk og blev opmærkſom. "Ei, ei! min Herre Broders Geſandtfølge!" — ſagde han paa danſk og vendte ſig til Svend Trøſt — "I har nu faaet travlt der hjemme. Naar ſaae I min Broder ſidſt?"

"For tre Uger ſiden i Soer, Herre Junker!" — ſvarede Svend Trøſt — "jeg ſaae ham for den ſtore Biſkop Abſolons Billede og i alvorlige Tanker om Danmarks Frelſe. det var Dagen efter eders Herre Faders Begravelſe og ſidſte Herlighed" —

Prindſens lyſtige Mine forſvandt pludſelig; han rynkede Panden og betragtede Væbneren med et ſkarpt Blik. "Du kommer ikke fra Artighedens Skole eller fra Keiſerens Hof, mærker jeg" — ſagde han med dæmpet Heftighed — "var det ikke en Skole, jeg

selv agter at gjennemgaae, kunde jeg let givet dig et jydsk Studepranger-Svar med den vidløse Snært" — han smældede idetsamme med Jagtpidsken. — "Om min Faders sidste Herlighed spurgte jeg dig ikke; den mærker du vel, jeg gjør mig Umage for at glemme. Seer jeg dig ikke suurt nok? Landsmand!" — vedblev han i munter Tone — "Jeg holder ikke af unyttig Sorg, seer du; skulde jeg tænke paa alle de Ulykker hjemme, fik jeg graae Haar før jeg fik Skjæg. Hvad er dit Navn? Jeg har seet dig før; hvor var det nu?"

"Jeg veed ikke, om I vil ansee det for mere artigt, om jeg erindrer Eder derom, Herre Junker!" — svarede Svend Trøst med et bittert Smiil — "St. Andreæ Dag bliver det to Aar siden, jeg havde den Ære" — —

"Rigtig, at see min Barne-Ryg, mener du, og paa et andet Slags Jagt, end denne" — afbrød Prindsen ham i let Spøgetone. — "Det var min første store Børnestreg; det er sandt: naar Drenge vil lege Helte, løber det galt af. Du forlanger vel ikke, jeg skulde skamme mig over, at jeg ei lod mig fange eller slaae ihjel den Dag med mine ældre Brødre? det Konststykke kan jeg tidsnok gjøre dem efter. Du var den flinke Væbner, der fulgte Sti Andersens Banner" — vedblev han — "jeg husker dig nok. Hils din

Herre! den Dag skal jeg maaskee engang sige ham Tak for."

"Ridder Sti af Bjørnsholm er ikke min Herre længer, høibaarne Junker! Siden han har skiftet Farve og er bleven Marsk hos den Rendsborger Greve, har jeg kun redet eet Ærinde for ham — og det var det sidste" —

"Det er sandt, han har skiftet Partie; det maa han see til hvor han forsvarer" — sagde Prindsen og nikkede — "det kan blive ham en slem Sag nok, hvis Bladet vender sig. Men I gjør ham Uret derhjemme: en snild Mand, som Sti Andersen, veed altid hvad han gjør. Han vil vide at svare for sig, naar Tid er."

"Det er vist paa høie Tid, enhver Dansk nu viser hvem han er og svarer til sit Navn" — udbrød Svend Trøst ivrig — "Følger I nu ikke tilbage med os, Herre Junker! og hjelper eders kjække Broder at redde Land og Rige?"

"Hvad anseer du mig for?" — spurgte Prindsen og loe — "Er jeg en Eventyrkæmpe med en halv Million Arme? Nei, vil min Broder gjøre Mirakler, saa lad ham prøve sin Lykke og være ene om Æren! han er jo ældst og forstandigst; og ham vil I jo have til Konge derhjemme. Jeg skal først see mig lidt om i Verden og lære Noget. Krig og Statskonst er jo ogsaa Ting, som skal læres; men der skal Tid til Alting, og der er altid en Dag imorgen. Jeg kan

tidsnok gjøre mig til Nar og maale mig med den store Grev Gerhard" — —

"Kalder I ham ogsaa den Store, Herre Junker! det troede jeg han kun var i Tydskens Mund."

"Er han det ikke i dine Jyders Mund, vil han nok snart vise Jer det baade i Næse og Mund" — svarede Prindsen og loe — "Men hvad var dit berømmelige Navn? jeg fik det jo ikke at vide."

"Hvad Berømmelsen angaaer, faaer jeg være af eders Mening om Daaden, og give Tid, Herre Junker! Mit Navn er Svend Trøst."

"Ei, ei! det Navn klinger godt nok; men det er sagtens et Øgenavn, man har givet dig for Spot, efter jer artige Skik derhjemme."

"Saaledes lod min Fader mig døbe med godt Haab" — svarede Væbneren og blussede — "dog Vorherre veed, jeg har kun liden Trøst at fare med endnu. Naar jeg fortæller mine Landsmænd hvor let I tager Jer Landets store Nød og Jammer, vil de vist heller ikke vente sig stor Trøst af Jer, høibaarne Junker!"

"Atter jydsk Artighed!" — svarede Prindsen med et stolt Smiil — "du kunde vel have Morskab af at see mig glemme hvem jeg er, for at bøde paa din Opdragelse. Du har godt lært at ride, troer jeg; viis mig nu din Konst! Riid i Fiirspring fra mit

Jagtspyd — og tilbage hvor du kom fra imorgen! saavidt jeg veed, ere I færdige her. Naar vi sees igjen engang, vil vi see, hvem af os To, der svarer bedst til sit Navn." Dermed gav Prindsen ham et ganske mildt Afskedsnik. Svend Trøst hilsede ham med lønlig Harme og foer ham forbi, som et pludseligt Lyn, gjennem Fruerlunden.

"Hvem har givet Jer den jydske Tyrekalv til Høvding?" — spurgte Prindsen og vendte sig til den lollandske Svend, der reed ham nærmest, den samme, som Svend Trøst pleiede at underholde sig med.

"Vor egen Hertug, eders Herre Broder, stolt Junker!" — svarede Lolliken — "og det maae vi tilstaae: han kunde ingen flinkere Høvding have givet os, hvor ung han er; han er, min Tro, aldrig raadvild og er ligesaalidt bange for at slaaes, som for at sige sin Mening."

"Det er da en Svend Trøst baade med Næb og Kløer" — sagde Prindsen med et ironisk Smiil — "men den Trøst, I trænge til hjemme, maa have Hoved til Næbbet og Andet i Kløerne, end et stakket Sværd."

"Vor rette Trøst og Haab er ikke hovedløs, Herre Junker!" — svarede Lolliken — "og vil, med Guds Hjelp, heller ikke savne det rette Vaaben og Værge, for næst Vorherre og hellig Knud er eders ædle Herre Broder nu alle Danskes Haab og Trøst."

"Du er en flink Karl. Hvad er dit Navn?

"Knud Laale, høibaarne Herre! og jeg haaber til min gode Navnehelgen, at han hverken vil slaae Haanden af mig eller af Land og Folk derhjemme, aldenstund han dog staaer nærmest ved Styret hos Vorherre, hvad den Sag angaaer."

"Du er stærk i Troen, Landsmand! det gjør du Ret i" — sagde Prindsen med samme ironiske Smiil — "Ere I Alle af den Tro, har det ingen Nød med Land og Rige. Med Hellig-Knud ved sin høire Haand vil min Broder snart faae Bugt med den kullede Greve, som I jo kalde ham."

"Gid det maa være Hellig-Knuds og Vorherres Alvor, unge Herre!" — svarede Lolliken — "saa fik det, mænd, være det samme, om det ogsaa ikke var jeres."

"Nei, see!" — udbrød Prindsen alvorlig og betragtede Knud Laale med Opmærksomhed — "vil du forstaae dig paa hvad der er mit Alvor eller ei? mener du, jeg spøger med St. Knud? holder du mig for en Kjætter?"

"Vorherre bevares, unge Herre! men paa Hellig-Knud troer I neppe fuldt saa fast, som jeg; ellers tænkte I vel ikke nu paa at reise til Keiserens Gaard, istedetfor at komme hjem og hjelpe jer ærlige Broder til Regimentet med os Andre."

"Men hvad siger du, Landsmand! naar jeg netop af Hellig-Knud havde faaet en anden Bestilling, end hvad du og den næsvise Svend Trøst forlanger af mig? Kan du vide, om Landets store Skytshelgen ikke har Noget i Sinde med mig, som hverken du eller de andre Gjække drømmer om? See paa mig!" — tilføiede Prindsen med et stolt Blik — "kan du ikke see Hellig-Knuds Segl og Lønbrev-Mærke paa min Pande? de Himmelbreve, der skrives nuomtide, sendes den Vei, seer du." Dermed opmuntrede han sin Hest og reed fort, uden længer at indlade sig med de lollandske Svende.

Næste Morgen tidlig forlode Junker Ottos Afsendinger det brandenborgske Hof i Prentzlow for fra nærmeste Havn at lade sig indskibe til Sarkjøbing. De lollandske Svende hørte med Deeltagelse paa Svend Trøst, som nu gav sin Harme Luft, især over Prinds Valdemars halv truende Yttring om Jagtpidsken. "Hm! Tyrannen stikker dog i dem Alle" — mumlede han — "Storagtigheden bringe slige Herrer altid med sig til Verden i en indbildt Seiersskjorte. En rigtig høibaaren Junker knipser strax Jordemoderen paa Næsen og gramser efter Sol og Maane i Vuggen."

"Hvad' er der nu i Veien? Landsmand!" — spurgte den Ribe Kannik — "har man ikke gjort Ære nok af dig paa Slottet?"

"Jeg taler ikke om mig selv, men om vor latter-milde storagtige Junker herude" — svarede Væbneren — "dog jeg har Uret; jeg var en Nar, at jeg vilde indlade mig med ham. Hvad var der Andet at vente? Træet, der bar os den Frugt, blev til en Retterpæl for dansk Frihed og Ære."

"Har Prindsen ikke svaret til dine Forventninger? Søn!" — spurgte Provst Gerlack i spottende Tone — "det er beklageligt for ham, men en Lykke for hans fyrstelige Herre Broder; maaskee du nu dog ikke vil slaae Haanden af vor ældste Kongeson, om han end vover at have en anden Mening, end du, i Statssager."

"Jeg har tilvisse fortjent eders Spot, ærværdige Herre!" — svarede Svend Trøst med næsten mistrøstig Bitterhed — "I maa sagtens finde det latterligt, at jeg i mit 20de Nar bekymrer mig om Andet, end Heste og Hunde, og, inden jeg har faaet graae Haar i vor Elendighed, vover at tænke og tale om Ting, som ikke de ærværdigste Graahoveder i Landet veed Raad for; men I maa betænke, Herre Provst! Ebbe Galt af Nørreriis var min Morfader, og hans gjæve Søn, Ridder Niels af Brattingsborg, er min Morbroder. Jeg har ikke hørt tale om Andet, end Landets Ulykke og Haab fra jeg var nævestor. Jeg har seet stærke Mester Jacob af Ribe og Biskop Svend af Aarhuus i Pantser og Plade blandt Ridderne paa

Hald, og jeg har dog selv været med engang ved Dannevirke, hvor det gjaldt blodige Pander for Danmarks Frihed og Ære" — —

"Om den Bedrift skulde du aldrig tale, Søn!" — afbrød Provsten ham — "de sidste Helte fra Dannevirke staae ikke med Palmer i Hænderne i vore Aarbøger."

"Saa maae de, der skrive vore Aarbøger, nok hente deres Viisdom og Retfærdighed fra Arnekrogen, men aldrig selv have seet, hvorledes det gaaer til" — svarede Svend Trøst heftig — "Raader det lykkelige Udfald alene for Æren og Eftermælet, saa har I Ret, lærde Herre! men kan en brav Karl falde med Ære, saa skal I ikke lade haant om dem, der sidst faldt ved Dannevirke."

"Dem var du jo ikke iblandt" — sagde Provsten — "det er ikke dem, der faldt, men dem, der løb, jeg taler om."

"Jeg løb, min Gud og Herre, ikke" — svarede Væbneren yderst forbittret og slog uvilkaarligt paa sit Sværd — "men jeg fulgte min Vaabenmester, da han bød det, og der var Intet meer at gjøre. De, der løb og forraadte os, var Tydskerne; og har I nu atter faaet Løfte paa en Leiehær herovre fra, kan vi vel snart faae Skam og Spot igjen for vor egen Dumhed og de fremmede Slynglers Troløshed."

Provsten taug og beed Læberne sammen.

"Tal ikke i saa hidsig og overmodig en Tone, min unge Landsmand!" — sagde den Ribe Kannik — "og glem aldrig hvem du taler til! Min ærværdige Herre Broder og Præpositus skylder jo ikke dig Regnskab for hvad han i sin høie Herres Navn kan have foretaget sig eller ikke. Vær ei heller ubillig mod vore tappre tydske Venner! deres Mod og Manddom er berømt over al Verden; det var jo dem, der fordum betvang de stolte romerske Legioner og befriede baade Germanien og Skandinavien for det romerske Jernspiir."

"Tydskernes Tapperhed har jeg al Agt for, naar de ere hjemme; men med deres kjøbte Slagterbander skal Ingen tænke paa at frelse Danmark; det er kun at kjøbe os Skjændsel og Ulykke for Folkets Marv og Blod, helst naar Øer og Lande skal pantsættes derfor eller troe Undersaatter sælges som Fæ."

"Hvem har nødt vore Fyrster til at søge fremmed Hjelp, uden vort selvraadige Ridderskab, der baade vil være Kongens og Folkets Herrer?" — udbrød Provsten ivrig — "Har Ridderne paa Hald og Bjørnsholm lært dig slig Tale, dumdristige Menneske! saa beed dem nu vogte sig, og vogt dig selv! thi det lover jeg dig: hvert Ord, du siger mig herefter i den Tone, skal jeg forebringe vor tilkommende Landsherre, at han kan vide, hvad det er for et Menneske, han har skjænket sin Tillid og Naade."

"Meld ham ikke blot, hvad jeg siger herefter, men hvert Ord, jeg alt har sagt!" — svarede Væbneren stolt — "jeg skal gjerne gjentage det i hans aabne Øine, og vover han at krumme et Haar paa mig derfor, opsiger jeg ham Huldskab og Troskab og erklærer ham for en ussel lavhjertet Sjæl, der ikke kan taale at høre Sandhed."

"Men den Erklæring kan koste din Hals, som Majestætsforbryder, unge Vovehals! veed du det?" — spurgte Provsten.

"Ikke endnu" — svarede Væbneren trodsig — "den, der skal dømme mig for Majestætsforbrydelse, maa først være Majestæt, og selv da gjælder der Lov for os begge. Eders Junker har endnu ikke et Ord at sige i Danmark med Rette; vilde han, uden Lov og Ret, true mig paa Livet, var han en lovløs Voldsmand, som jeg har Vaaben og Værge imod, som mod enhver Anden. See! det maa I ogsaa gjerne fortælle Junkeren, om I lyster."

Provsten blegnede og taug.

"Tys, tys! unge Landsmand! du løber dig en Staver i Livet" — hviskede Kanniken — "Jeg raader dig: følg os nu ikke til Sarkjøbing! det gaaer aldrig godt."

"Vær I kun rolig!" — svarede Svend Trøst halv sagte — "Jeg troer, jeg kjender Junkeren bedre. Jeg har ikke sagt Andet, end hvad jeg vil svare for

efter Kong Valdemars Lov, eller — om man heller vil det — med Landse og Sværd mod enhver Ridder eller Væbner, man vil sende mig."

Efter denne alvorlige Tvivst talte Provsten intet Ord meer til Svend Trøst paa den hele Reise; men man saae paa hans forbittrede Miner, at han vilde holde Ord og Intet fordølge for Prindsen af hvad der kunde sætte den dristige Væbner i Skygge.

I Sarkjøbing saae der nu heelt krigersk ud. Junker Otto opholdt sig i Hellig-Aands-Brødrenes store Gildeshuus, der paa det Prægtigste var indrettet til hans Hofhold. Den lille fredelige Stad syntes forvandlet til en Fæstning, og hele Omegnen til en Leir. Enhver Godseier og fri Bonde i Lolland, der ei vilde ansees for en Forræder og Deeltager i hiint natlige Overfald paa den afdøde Konge, havde rustet sig og sine Folk, for at danne en Livvagt om den unge Prinds, der atter havde betroet sig til Lollikernes Hengivenhed og Troskab. Prindsens Tillid til dem, selv efter hiint skammelige Overfald, havde vakt en almindelig Begeistring og Iver hos Deboerne for at vaage over hans Liv og Sikkerhed med den største Anstrengelse. Inden faa Dage havde han seet sig omringet af en liden Krigshær, hvis Styrke daglig forøgedes, og som bestod af lutter Frivillige, der selv sørgede for deres Fornødenheder og hele Udrustning baade med Vaaben og Heste. De havde aflagt

Prindsen Eed, som hans troe Mænd, og bleve daglig af Marsken eller af Prindsen selv øvede i Vaabenkonst og al Krigsfærdighed. De tydske Besætninger paa Aalholm og de andre Herreborge, Grev Johan havde inde, befæstede sig omhyggelig mod de urolige Øeboer og vovede sig ikke udenfor de faste Borge.

Det var en Eftermiddag, henved Solens Nedgang, da Svend Trøst med sit Reiseselskab steeg iland ved Durebye og reed gjennem den store Leir, udenfor Byen, til Sarkjøbing. Provsten nikkede med en triumpherende Mine, da han saae de mange Vaaben glindse i Aftensolen.

"Følg mit Raad, Landsmand!" — hviskede Kannik Gotfred Svend Trøst i Øret — "vend om her! tye til din Morbroder eller Ridder Bugge paa Hald! her gaaer det dig aldrig godt, medmindre du falder til Føie strax og beder om godt Veir itide."

"Saa maatte jeg være en feig Esel" — svarede Væbneren.

"Du vil fortryde det imorgen" — hviskede Kanniken — "jeg kjender min høitærede Foresatte; han formaaer Meget hos vort naadige Herskab."

"Er Junkeren ikke en anderledes Karl og veed selv at skjelne Ret fra Uret, saa er det godt, man faaer det at vide inden det er bag efter. Hvad vil man gjøre mig? Jeg er fri og min egen Herre."

"Det vil du faae at see, unge stivsindede Menneske!" — hviskede Kanniken med bekymret Mine — "det gjør mig ondt for dig, baade paa Landsmandskabets Vegne og for din brave Morbroders Skyld og fordi du hjalp os flinkt baade til Lands og Vands; men du flyver, Gud hjelpe mig, som en Flue i Lyset. — Ak ja, Ungdom og Viisdom ride dog aldrig paa een Saddel."

Man reed alt ind i Staden og holdt snart i Gaarden ved det store Gildeshuus, hvor de geistlige Herrer strax bleve indladte til en hemmelig Samtale med Prindsen.

Svend Trøst sad om Aftenen ved Drikkebordet i Væbnernes Stue og førte høirøstet Ordet blandt de unge Krigsmænd om hvad han troede Junkeren havde i Sinde, og hvor galt det var, at søge Hjelp hos de Fremmede. Idetsamme traadte der en Kammersvend ind og bød ham i Junkerens Navn uopholdelig følge med.

"Hvorhen?" — spurgte Svend Trøst — "det vil jeg dog først vide."

"Til Junkeren og hans Raad her i Gildeshallen" —

"Ja saa! har han et Raad? det vil jeg nok see hvad duer til" — mumlede Svend Trøst og fulgte Kammersvenden. Ikke uden en hemmelig Uro betraadte han dog Tærskelen til den høie Gildessal; her

saae han Prindsen staae omringet af en heel Deel Riddere og Herrer, hvoriblandt han kjendte Marsken og Ridder Ingvar Hjorth, saavelsom begge de geistlige Herrer. Provst Gerlacks triumpherende Mine spaaede intet Godt. Saavel Kannik Gotfred som den gamle Marsk Vendelboe syntes at betragte den unge Fusentast med deeltagende Bekymring. Deres tvivsomme Blik til Prindsen tilkjendegave, at her maatte være forefaldet Noget, hvoraf de intet glædeligt Udfald ventede. I Prindsens alvorlige Aasyn var er dæmpet Lidenskabelighed synlig. Da Væbneren traadte over Tærskelen, vendte den unge Fyrste sig hastig mod ham med et skarpt prøvende Blik, men taug nogle Øieblikke; derpaa sagde han rolig og bestemt: "Jeg har kaldet dig hid, min frivillige Væbner! for i mine troe Mænds Paasyn at takke dig for den Raskhed og Iver, hvormed du for nogle Uger siden har reddet mig fra at indebrændes og nu har ledsaget mine Udsendinge paa en ligesaa farlig som vigtig Reise. Jeg forbeholder mig engang at vise dig min fulde Erkjendtlighed. Modtag nu, til Pant og Beviis derpaa, dette Hædersværd, som jeg selv hidtil har baaret! en Herrens Tjener har engang indviet det til Fædrenelandets Frelse og det retmæssige Kongehuses Forsvar." Dermed overrakte han den forbausede Væbner sit eget prægtige Slagsværd med det gyldne Hæfte. Svend Trøst syntes, heftig bevæget,

at ville udbryde i en varm Hengivenheds-Yttring. "Men" — afbrød Prindsen ham alvorlig og næsten mørk — "fra denne Time maae vi skilles ad; inden Midnat forlader du Sarkjøbing og min Leir. Jeg ønsker ingen Sjæl i min Tjeneste, selv ei den bedste, som har røbet Mistillid til min Retsindighed og gode Villie, og som har viist sig hadelig og fjendtlig sindet mod min ulykkelige Fader." Derpaa vendte han sig bort og forlod Salen.

Svend Trøst stod et Øieblik, som slagen med Lamhed, med Prindsens Hædersgave i Haanden og Klangen af hans mandige Afskedsord i Sjæl og Øre. Han var bleven rød og bleeg næsten i samme Øieblik. De forskjelligste Følelser syntes at kæmpe i hans Sjæl; han tabte Sværdet af Haanden og gjorde en Bevægelse, som han vilde bortstøde det med Foden; men da saae han den gamle Marsk Vendelboe, der stod med Taarer i Øinene og betragtede ham med et halv velvilligt halv bebreidende Blik, og han rev Sværdet hastig op fra Gulvet, trykkede det gyldne Hæfte til sine Læber og foer ud af Døren, idet en Taarestrøm udstyrtede over hans brændende Kinder. Uden at see til Høire eller Venstre, gik han, som en Drømmende, til Stalden, hvor han alt fandt sin Hest opsadlet; den bar en ganske ny Sadel med glindsende Sølvbeslag. Staldkarlen, der bragte ham den, var gamle Arvid Smaalænding.

"Du her?" — udbrød Svend Trøst forundret og fattede sig — "og hvad skal dette betyde? hvor er min egen Sadel?"

"Den gamle hænger der paa Knagen" — svarede Arvid — "men vor naadige Herre har befalet mig at medgive Eder denne tilligemed Skindpungen, der hænger med eders Reisepenge. I er alt i stor Gunst og Naade hos eders unge Fyrste, mærker jeg nok, og det glæder mig."

"Ja, det maa du vel sige, Gamle!" — svarede Svend Trøst og kastede Skindpungen, der hang ved Sadelknappen, hen paa Staldgulvet — "Hans Gunst har jeg ikke beilet til; men den har rigtignok overrasket mig og næsten gjort mig til Nar. Jeg var nær ved at ride flæbende herfra med Prindsens Hæders-Sværd og fuld Tjenersold derhos. Nu ja, det Sværd skal dog følge mig til min Grav; men Sold og Penge modtager jeg ikke." Derpaa trak han selv Hesten ud af Stalden. "Farvel, gamle Arvid!" — vedblev han atter, noget bevæget, og rakte den Gamle sin Haand, idet han svang sig i Stigbøilen. — "Din Frue er sagtens gaaet i Kloster, siden jeg seer dig her. Men bringer du kun Død og Ulykker med dig, saae jeg dig dog heller i den kullede Greves Forgaard, end hos Junker Otto."

"Det var Fordom og Overtro i min gamle eenfoldige Hjerne, har min Skriftefader sagt mig" —

svarede den Gamle — "og jeg vil troe ham: min stille Magnus Birgersøns Lignelse maa jeg nu følge til min Død, seer I, og kan jeg ikke holde Sorg og Ulykke fra hans Tærskel, som vel kan være, saa skal dog derfor ikke gammeldags Troskab og Kjærlighed lukkes ude. Men hvor vil I hen? unge Herre! hvi foragter I vort ædle Herskabs Naade og den fyrstelige Gave?"

"Al Herskabsnaade er mig forhadt" — svarede Væbneren — "Lad Junkeren skaffe os Frihed og Ret her i Landet, om han kan! Naade kan han selv behøve; men den kan enhver fribaaren Sjæl kun modtage af Vorherre. Klingende Betaling for min ringe Fyrstetjeneste vil jeg ikke tynge min Hest med. Du har just ikke nødig at sige ham det med de Ord; han har meent det godt; jeg vil ikke krænke ham. Siig, jeg var forsynet — eller hvad du vil, og med sømmelig Tak! Du bliver altsaa hos ham — godt! Vaag kun saa tro og kjærlig over hans Liv, som han var din stille halshuggede Kongesøn! — Hvo kan vide, om han slipper bedre fra det? — Mig har han gjort Ære ad og — jaget paa Porten, seer du; jeg maa nu ikke offre Liv og Blod for ham eller fegte for Kronen og Landets Ære under hans stille vakkre Øine — det havde jeg dog lovet den hellige Jomfru i mit Hjerte. Farvel! Gud være med os Alle!" Svend Trøst sporede sin Hest og foer ud af Gildes-

Gaarden i Sarkjøbing og gjennem Byens østlige Port hen ad Veien til Güldborg Sund.

Hvor den fra Sarkjøbing-Hoffet forviste Væbner kom frem, hørte han kun tale om Junker Otto og hvad man troede Land og Folk kunde vente sig af ham og hans Udrustninger i Lolland. I Sjælland vilde man allerede vide for vist, at Prindsen havde sluttet et hemmeligt Forbund med sin Svoger, Markgreven af Brandenborg, og den tydske Keiser, hvorved han, uden Stændernes Vidende og Samtykke og følgelig aldeles lovløst og ugyldigt, skulde have afstaaet Kronens Herredømme over Estland til sin Svoger, tildeels som Erstatning for Søsterens tilbagestaaende Brudeskat, mod Løfte om Vaabenhjelp fra Tydskland mod Grev Gerhard. Nogle vilde endog paastaae, han havde givet sin Svoger et fjernt Haab om, at den danske Krone engang, efter hans og Broderens Død, kunde gaae over til det markgrevelige Huus; dog dette klang altfor urimeligt til at Nogen vilde troe det. I Jylland paastod man derimod, at Junkeren stod i Underhandling baade med Grev Gerhard og Grev Johan og nok havde isinde at dele Riget med dem begge. Hvor disse Rygter hørtes og troedes, forsvandt det Haab, man havde gjort sig om Junker Otto. Af hans yngre Broder ventede man endnu mindre: hans Letsindighed og Ligegyldighed var bekjendt; hiint lovløse Forbund var ogsaa skeet med

hans Samtykke, hed det, og man hørte ofte den Paastand, at man nu heller maatte være uden Konge, end vælge sig en ny Christopher blandt hans Sønner, der allerede forud solgte Kronens Rettigheder for at vinde den med fremmed Vaabenmagt.

Hvor Rygterne kom fra om hiint hemmelige Forbund, kunde Svend Trøst ikke forklare sig, og han havde dog selv overalt bidraget til deres Udbredelse ved uforsigtig og aabenmundet at yttre sine Formodninger om de Planer og Foretagender, han havde faaet Nys om. Selv havde han dog ikke saa ringe Tanker om Junker Otto, og han tog nu ofte hans Forsvar mod haard og ubillig Dadel. De Træk af Høihed, Ædelmodighed og smukt Sind hos den unge Prinds, som han selv havde været Vidne til, kunde han hverken miskjende eller glemme, og Kongesønnen, hvis Sværd han bar, blev dog endnu bestandig Helten i hans ungdommelige Drømme om en lykkeligere Fremtid for Danmark.

I de sidste to Maaneder var den unge daadbegjerlige Væbner ligesom bleven borthvirvlet af Begivenhedernes Strøm og ført ind i et Liv og en Verden, der tildeels havde været ham fremmed. Den Deelagtighed i det offentlige Liv og i Verdens store Begivenheder, han ofte i sin Barndom havde drømt om i sin Morbroders Huus, naar Talen var om den danske Krønike og de gamle Dages store Bedrifter — denne

Udgydelse af et enkelt Menneskes Livsstrøm i et stort bevæget Folkelivs Ocean — denne Udvidelse af den stille indskrænkede Kammerat-Kreds til en stor Tumleplads for et Folks forenede eller stridende Kræfter — om alt dette havde han vel for to Aar siden faaet en levende Forestilling ved at bivaane et Felttog og et Slag, som, selv med sit ulykkelige Udfald, var ham den største og mærkeligste Begivenhed, han kjendte; men nu havde han seet Folkets Nød og Trængsel; han havde staaet ved den elendigste Konges Dødseng og Grav, og han havde faaet en Forestilling om Livets-Alvor, som paa hans eenlige Reise meer og meer trængte ind i hans Sind og bragte ham til at prøve og mønstre sit eget Liv og Forhold. "Gabflab! Fusentast!" — udbrød han nogle Gange høit — "rigtig!" — Det var som disse Ord i Sti Andersens tvetydige Lønbrev bestandig klang ham i Øret, dog ikke med Sti Andersens men med hiin Rævejægers skurrende og haanlige Rest. Han havde faaet et lidenskabeligt Had til dette Menneske, der almindelig ansaaes for Hovedmand for Mytteriet i Sarkjøbing, og Blodet foer Svend Trost, som en ung Tyr, til Hovedet, hvergang han saae en rød Kjortel. — "Han har Ret, han skal hænges" — vedblev han — "en Gabflab, en Fusentast er jeg — en utaalelig Nar, som Ingen kan fordrage — Jeg dømmer og snakker med om Alt, og forstaaer endnu Intet. Anderledes

maa det blive her i Landet — det er vist og sandt; men vi maae selv blive anderledes — jeg med. Hvad nytter det, vi skrige os hæse paa vore Borge mod Konger og Fyrster, naar vi selv ere Hallunker? Vare Junkerne ogsaa Engle, hvad hjalp det? naar hver Haand og Finger i Landet nu vil raade sig selv og være Hoved" — Under denne Hjerteudgydelse reed han en smuk Septemberaften langsomt over en Hede, ei langt fra Liimfjorden, og nærmede sig Sti Andersens faste Borg, Bjørnsholm. Der havde han tilbragt syv Aar af sin sorgløse Ungdom, og did drog hans Hjerte ham nu mægtigt tilbage. Han vilde ikke længer tjene Sti Andersen; det var afgjort. Men han vilde dog sige ham det selv — og see ham og maaskee hans skjønne halvvorne Datter endnu engang. At Besøget mere gjaldt Datteren, end Faderen, som undertiden tog hende hjem fra Klosterskolen, var han sig dog nok lønlig bevidst; thi han tog ofte sin Hue af underveis og betragtede den sønderrevne Turteldue, der kun slet var sammensyet, og som syntes ham et uheldigt Forvarsel. Jo nærmere han kom Bjørnsholm, jo langsommere reed han og jo betænkeligere blev han tilmode. Det var ham som den ædle Prinds Ottos Sværd ved hans Side klang forstaaeligt og bebreidede ham, at han nu dog vendte tilbage til Fædrelandsforræderen, til Grev Gerhards Marsk og Ven, ligesom for at bringe Hilsen og Gjensvar fra Mordbræn-

derne, han havde bragt Lønbrev til. Som han sad i disse Tanker og atter havde taget sin Hue i Haanden, for at lade Turtelduerne og de kjærlige Barndomsminder overvinde hans Betænkeligheder, saae han to Ryttere komme ham imøde paa Hedeveien fra Bjørnsholm. Solen dalede ildrød bag ved dem over Liimfjorden og den brune Hede; deres Ansigter vare i Skygge; men den Ene, saae han, var en lang Mand i en rødbruun Kjortel. "Rævejægeren!" — udbrød Svend Trøst og holdt Haanden over Øinene mod Solglandsen — "Rigtig! den lange Køter! — og fra Bjørnsholm? — har han nu der hentet Tak og Løn for Skurkestregen?" Uden noget Øieblikks Betænkning drog han første Gang for Alvor Prinds Ottos Sværd og glædede sig til at indvie det med den Niddings Blod, det syntes at tørste efter. "Træk fra Læderet, Henneke Bryde!" — raabte han høit — "forsvar dit Liv, elendige Mordbrænder! Det er Junker Ottos Sværd, der nu vil drikke dit lumpne Hjerteblod."

"Ho ho! Sti Andersens Brevdrager!" — udbrød den lange Rødkjortel med en haanlig Latter, medens han ligegyldig rev sit Sværd fra Bæltet og satte sig i Forsvarsstilling. — "Har du vendt Kappen efter den nye Hofvind, Gabflab! og faaet et Junker-Sværd at gjøre Spræld med? Hold inde, du Gjæk! følg os tilbage til Bjørnsholm! du kan vidne, du har

bragt os Brev og Budskab om vor Handel med Greven; nu gaae de fra det, de store Slyngler, og vise os til Helved efter Tak og Løn. Vil du være vort Vidne, skal vi dele Lønnen, som Æren." — — Den lange Rævejæger fik ikke Tid til flere Forslag. Prindsens gyldne Sværd i den raske Væbnerhaand surrede alt om hans Øren og bibragte ham strax en Flænge over det halve Ansigt. "Død og Helvede!" — skreg han og svimlede paa Sadlen — "Djævelskonster, John! — et forkoglet Vaaben! — Stik ham ned, feige John! — Er det Kammeratskab!" Det lykkedes ham at bibringe Svend Trøst et Saar; men han modtog selv endnu et langt farligere og tumlede af Sadlen; dog næsten i samme Øieblik følte Svend Trøst sig lumskelig angreben bagfra med et smerteligt Stik i Ryggen. "Feige Nidding! fegter du paa Stimandsviis!" — skreg han og vendte sig mod den anden jægerklædte Herre; men det svortnede for hans Øine, og han styrtede bevidstløs af Sadlen i det høie Lyng med Issen mod en Kampesteen.

Da Svend Trøst opslog sine Øine, laae han ikke længer paa Lyngheden, men i en stor Seng og kunde ikke røre sig for den svære Forbinding. Han følte sit Hoved tungt som en Steen, og Alt løb rundt med ham. Stedet syntes ham bekjendt. Han var paa Bjørnsholm. Den mægtige Borgherre, Sti Andersen selv, stod midt i den hvælvede Steenstue

og uddeelte Befalinger til sine Huusfolk. Ligeoverfor Væbnerens Leie stod en Seng, hvori der ogsaa laae en Syg og vaandede sig; paa Stemmen og de vilde Øder troede Svend Trøst at kjende sin forhadte Modstander, Rævejægeren. Den høie Borgherre vendte sig mod Svend Trøsts Leie og nikkede med et listigt Smiil i det lange spidse Ansigt, dog uden at træde ham et Skridt nærmere. "Det tænkte jeg nok, Galning! du døer ikke dennegang" — sagde han — "Ukrudt forgaaer ei saa let. — Ham derhenne har du givet sin Rest; det var tilpas: Han er en Esel og en dum Hund derhos; det er utilgiveligt. Du er dog kun een af Delene." Derpaa forlod han Sygestuen, hvoraf han strax havde bortviist de deeltagende Huusfolk. Der blev kun en lægekyndig Klerk tilbage; det var Huuskapellanen paa Borgen. Han gik med listende Katteskridt fra den ene Seng til den anden og formanede de Syge til Omvendelse og Sjælegaver til Kirken inden Naadens Frist var ude.

Svend Trøst troede blandt dem, der vare tilstede, da han slog Øinene op, at have bemærket en fiin qvindelig Skikkelse, men som han kun havde seet paa Ryggen, og han haabede i sit stille Sind, at det havde været den lille deilige Jomfru Agnete, som for hans Skyld var sendt i Klosterskole for to Aar siden. Herom laae han længe og talte forvirret, halv drømmende, medens alle hans Erindringer og Forhaab-

ninger svømmede i en Række af Taagebilleder for hans indre Øie. I disse Drømmerier blev han ofte forstyrret af den saarede Rævejægers Eder og Trudsler med de idelige Udbrud: "Min Løn! giv mig min Løn!"

"Gaa i Eder selv, Hr. Henneke! fortryd eders Taabelighed og skammelige Forbrydelse!" — sagde den Geistlige — "kræv aldrig Tak og Løn for eders Misgjerninger hverken her eller hisset! — I hører jo, det har aldrig været min fromme Herres eller Grevens Mening. Med eders Liv er det snart ude, Hr. Henneke! — I lever ei denne Nat tilende; maaskee kunde eders Sjæl endnu dog reddes paa en Maade" — —

"Du redder ingen Sjæl, Klerk! du har skrevet dig Løgnens Oldefader i Vold" — raabte Rævejægeren — "jeg kjendte din Ravneklo saa godt som dine hule Herrers Mening. — Min Løn! min Løn! — I Sataner! eller" — — han taug truende og skjar Tænder.

"Bryd dig ikke om den gale forstokkede Synder, unge Menneske!" — sagde Klerken i ligegyldig Tone til Svend Trøst — "Døden spiller ham om Læberne, og han taler som en besat Daare, der endnu havde et heelt Liv til uchristelig Hevn og slette Gjerninger."

Synet af Sti Andersens listige Huuskapellan og Skriver var Svend Trøst ligesaa modbydeligt, som

den saarede Mordbrænders Nærværelse, og han laae her den hele Nat i den piinligste Stilling uden at lukke et Øie, medens han ikke hørte Andet, end Rævejægerens rasende Raab paa sin Løn og sin Hævn og Klerkens kolde Opfordringer til Bod og Omvendelse. Henimod Morgenstunden blev der stille i Sygestuen. Klerken var falden i Søvn i sin store Lænestol. En Lampe brændte dæsig paa Bordet for ham mellem en Bønnebog og nogle Forbindingsredskaber. Den halvdøde Rævejæger syntes udmattet og nær ved at opgive Aanden. Svend Træst laae stille med aabne Øine uden at røre sig og gav nøie Agt paa den gruelige Stuekammerats Bevægelser. Nu saae han med Forfærdelse, at det blodige Menneske reiste sig halvt op i Sengen og udstrakte sin lange Arm efter Lampen. Øinene stode stive i Hovedet paa ham og saae ud som halvbrustne. "See saa!" — mumlede han og greb Lampen — "frisk Mod, feige John! nu sover Kongen og Junkeren — nu ryge vi Ræven ud — for Bælgen faae vi Borge og Fæste — nu tænder jeg Halmen og Spaanerne." Dermed holdt han Lampen til de lange Senge-Sparlagen, som øieblikkelig opblussede i en høi Flamme; med et rasende Skrig styrtede han selv ud af sin brændende Seng og tumlede som død om paa Gulvet, medens Ilden udbredte sig over hele Stuen. Svend Træst kunde ikke røre sig af Stedet; men han samlede alle sine Kræfter til et gjennemtrængende

Brandraab. Klerken vaagnede og foer forfærdet ud af den brændende Sygestue. Svend Trøst saae kun Flammer og Røg om sig og anstrengte sig forgjæves for at reise sig heelt op. "Min Løn, min Løn!" — hørte han endnu Rævejægeren stønne med rallende Røst tæt ved sig, og han sank selv, halvqvalt af Røgen, tilbage. Dog nu følte han sig greben af et Par stærke Arme og baaren ud i det Frie. Om sit Hoved fornam han et Par smaa varme Hænder, og da han atter befandt sig i en hvilende Stilling, syntes han i sin halve Bevidstløshed at fornemme en fortryllende Berørelse paa sin Pande, ligesom af en usynlig Engels Aande. Ved denne Fornemmelse forsvandt alle urolige Tanker og Skrækkebilleder i hans Sjæl. "Agnete!" — hvisfede han — "lille kjærlige Skytsengel! har du bragt mig i det salige Paradiis?" Han kunde i sin Mathed ikke aabne Øinene, og hans Sands og Samling syntes aldeles forvirret; men han drømte fort om Paradisets Saligheder, medens man slukkede Ilden paa Borgen og i Morgenstunden, uden Klokkeklang og stor Ceremonie, begrov Henneke Brydes forbrændte Liig paa Kirkegaarden ved Bjørnsholms Borgkapel.

Svend Trøsts Sindsforvirrelse var langvarig; man troede den foraarsaget ved et Stød i Hovedet. Hiin Drøm om en Lyksalighed, som den saarede Væbner selv udmalte sig efter sit Hjertes lønligste

Ønsker, blev ham nu til en heel Verden, hvor Jomfru Agnetes Billede blandede sig mellem tusinde vidunderlige Eventyr og med de dristigste Tankeoptrin af et ædelt og daadrigt Liv for Fædrelandets Frelse og Lykke. — En saadan Drømmetilstand blev i lang Tid hans eneste Liv og Glæde, medens hele den virkelige Verden, tilligemed alle Smerter og Sorger, var forsvundet for hans slumrende Sandser.

Da han første Gang igjen med fuld Bevidsthed traadte ud af den qvalme Sygestue og indaandede den friske Luft, havde han bortdrømt en heel Vinter og Sommer. Det var atter Efteraar, og Bladene gulnede paa de faa Løvtræer i Bjørnsholms Fruerlund, ligesom da han sidst saae hen over Heden mod Liimfjorden og den gamle Borg; men der var nu øde og tomt. Den mægtige Borgherre var fraværende. Gaardsfogden og nogle Huuskarle vare kun tilbage til Borgens Bevogtning tilligemed Huuskapellanen og et Par gamle Tjenestetyende. I sin lange Drømmenat havde Svend Trøst dog nogle Gange troet at høre Sti Andersens Røst, men langt oftere syntes han at have havt hemmelighedsfulde Besøg af hiin Skytsengel, der aandede ham saa kjærligt paa Panden. Undertiden havde han hørt deilige Toner, tildeels af bekjendte Folke-Sange fra hans Barndom, og altid med Agnetes fortryllende Stemme. Hun var den første, han nu spurgte om. Hun var i Klosterskolen endnu, som sæd-

vanlig, hed det. Han spurgte om Junker Otto og hvad han foretog sig til Landets Redning. Man svarede med Skuldertræk og bad ham ikke bryde sig dermed: Alt var ved det Gamle, og man ventede ligesaalidt Frelse af Junker Otto, som af nogen Anden. Nu fik han først ret at vide hvor lang Tid han havde været syg, og det forekom ham, efter hvad han hørte, som hele Danmark med ham havde ligget saaret og i Dødsdvale. Snart følte han sig dog fuldkommen helbredet. Sundhedsrødmen kom tilbage paa hans Kinder; der kom Orden og Klarhed i hans Tanker og Forestillinger, og han kunde tumle sin Hest rask og livlig som tilforn. Han ilede med at forlade det øde Bjørnsholm, for at opsøge de Frænder og Venner, der endnu ikke havde opgivet Haabet om Frihed og Planerne til Fædrenelandets Redning.

Ligesom han en Morgen tidlig stod reiseklædt, med denne Beslutning, i Stalden og allerede havde sadlet og oppakket sin Hest, traadte den høie Sti Andersen med Hjelm og Harnisk frem for ham i Staldøren. Den mægtige Borgherre var kommen hjem om Natten og vilde endnu samme Morgen forlade Borgen igjen. "Hvorhen saa tidlig? Svend Trøst!" — spurgte han med streng Røst og fremstak det lange spidse Ansigt af Hjemhuen — "er du nu kommen til Forstand og Kræfter igjen, for at gjøre gale Streger paany?"

"Ak! er I der endelig, Herre!" — udbrød Væbneren og ilede imod ham, men veeg tilbage for hans strenge Blik. — "I er vred paa mig; men I vil blive det endnu meer, naar jeg siger Eder, hvad jeg længe har været hindret i" —

"Det kan nok være. Hvad er det?"

"Jeg skylder Eder stor Tak, strenge Herre Sti! for den Omhu, hvormed I har ladet mig pleie" — vedblev Svend Trøst — "saavelsom for Alt hvad I har lært mig i den ædle Vaabenkonst og al ridderlig Færd; men da jeg kom til hiin Ulykke her ved Fruerlunden, var jeg kun paa Vei til Bjørnsholm for at sige Jer Tak for alt Godt og lade Eder vide, at jeg ikke længer vilde tjene Eder som Væbner."

"Hvad, Dreng!" — udbrød Borgherren barsk og stampede — "dog, det er sandt!" — vedblev han mildere — "Dreng er du ikke længer; jeg kan slaae dig til Ridder hvad Time jeg vil — men saa maatte du have fortjent det, og ved Andet, end Fusentasterier og patriotiske Dumheder. — Hvad er nu det for Griller? hvorfor vil du ikke tjene mig længer? — har din Morbroder gjort dig udtilbeens? — eller denne Drømmekonge af Junker? Nu behøver jeg dig just — og nu vil du svigte, Slubbert!"

"I er jo Grev Gerhards Marsk endnu" — svarede Svend Trøst — "og I maa sige hvad I vil,

Herre! den Rendsborger Greve er og bliver Danmarks Tyran og Dødsfjende. — Saalænge der er en dansk Blodsdraabe i mit Hjerte, forraader jeg ikke mit Fædreland, kunde jeg derved end blive lige saa stor og mægtig en Ridder, som I selv."

"Dum Snak, Knegt! hvad forstaaer du dig paa Landets og Rigets Velfærd? Lad du mig derom! Mig kan du følge sikker; jeg har altid vidst hvad jeg gjorde."

"Jeg veed nu ogsaa hvad jeg vil gjøre herefter, strenge Hr. Marsk! Jeg vil ikke længer adlyde nogen Herre iblinde, om han saa var Keiser. Det sidste Ærinde, jeg reed i eders Tjeneste, vil jeg fortryde saalænge jeg lever: det var hverken ædelt eller ridderligt; det har I selv erkjendt ved at gaae fra det og vise Forræderne til Helved efter Tak og Løn."

"Død og Ulykke! den Handel var Grevens — i den Sag var jeg kun hans Marsk — hvad kommer det mig ved — som Menneske, som fri Mand?" —

"Jeg vil sige Jer reent ud hvad jeg har for, Herre!" — tog Svend Trøst atter Ordet — "jeg slutter mig nu til min ærlige Morbroder eller Ridder Bugge paa Hald eller hvem der kan og vil gjøre Noget for at befrie Landet fra de Tydske."

"Gak ind og læg dig, Svend Trøst! du er fra Forstanden endnu. Hvad drømmer du om, Galning!

Troer du, jeg havde forladt den usle Christopher og hans Sønner, hvis der var noget Haab om Landets Redning fra den Kant?"

"Jeg troer gjerne, I mener det godt med Land og Folk, strenge Herre; men derfor kan jeg ei være af eders Tro om det tydske Regimente. Kommer det til Feide paany med Rendsborgeren, er min Haand imod ham igjen, om det saa ikke gaaer os bedre, end sidst, da eders egen tappre Arm var imod ham. Det faaer gaae mig som Vorherre vil; men lad mig kun ikke have den Ulykke at see min gamle Herre og Vaabenmester, med sin kjække Arm og sit snilde Hoved, blandt Landets Fjender!"

"Pak dig, Dummerjan! paa Øieblikket! kom aldrig meer for mine Øine!" — udbrød den høie Ridder, heftig opbragt — "jeg havde bedre Tanker om din Forstand, Svend Træst! Vær længenok bindegal af Saar og Buler! det er der Raad for — det kan Tid og Badskjær curere — men nu mærker jeg, du er en dum Nar, som din Morbroder og Storpralerne paa Hald, der hede og true mod Guds Lyn og vil gjøre Mirakler. Vil I befrie Landet fra Tydskerne, som de prale af, saa jag først dem Fanden i Vold, der nu komme anstigende med Junker Otto og hans taabelige Lolliker, for at bringe Greven i Harnisk og styrte hele Landet i Ulykke!"

"Hvad hører jeg?" — udbrød Svend Trøst forbauset — "er den ædle Junker Otto kommen herover med en Hær?"

"Pah! Drengestreger!" — mumlede Ridderen — "den Hær vil være bortblæst, som Avner og Fnug, naar den store Greve vil agte dem den Ære værd at reise sig mod dem. Men det vil svie til Jer Alle. Betænk dig endnu, Svend Trøst! følger du dit eget trodsige Hoved, er al din Lykke i denne Verden forspildt. Jeg havde ventet, der skulde blive Noget af dig; men nu er du paa den visse Vei til Galgen eller Steilen."

"I Guds Navn! strenge Herre! Samvittighed tænker jeg dog at frelse. Endnu engang hjertelig Tak for alt Godt, Ridder Sti! Hils ogsaa eders ædle Datter! siig hende, at jeg aldrig i mit Liv skal glemme" — —

"Glem kun væk! glem din Troskab og Taknemlighed mod mig! men glem først og fremmest alle forelskede Børnegriller! bild dig aldrig ind, Agnete tænker paa dig — eller spørger om den falske Svend Trøst, naar du hænger til Ravneføde i Rendsborg Galge!" Med disse Ord vendte Ridder Sti sig om og gik med heftige Skridt op paa Borgen. Svend Trøst saae veemodig efter ham og trak sin Hest ud af Stalden. Han betragtede det gamle kjære Bjørnsholm endnu engang ret nøie, ligesom han tog Afsked

med det for evig. Han reed langsomt ud af Porten og gjennem Fruerlunden. Det var ligesom hvert Træ og hver Busk affordrede ham et veemodigt Farvel. Endelig løsrev han sig fra de sørgelige Forestillinger og reed rask hen mod Udgangen af Fruerlundskrattet, for at dreie om ad Viborgveien; men idetsamme hvinede der en Armbrystbolt ham tæt forbi Øret; han saae en Flok hjemløse Omløbere af de saakaldte Taterfolk leirede i Grøften, og en lang Karl med et sortebruunt Ansigt sprang op af Grøften med en Armbryst paa Skulderen og en blank Jagtkniv i Haanden. Svend Trøst greb til sit Sværd og foer frem i Solskinnet udenfor Krattet; men han lod forbauset Sværdet synke og raabte: "Volle! sorte Svend! vilde du myrde mig?"

Det vilde sortsmudsige Menneske laae knælende foran Hesten, med Hænderne paa Kors over Brystet, og syntes baade at ville græde og lee. "Gønduls Aander skee Tak! jeg skjød som et Asen, kjære unge Herre!" — sagde han med bevæget Røst — "vil I hugge Ørene af mig for den Streg, saa skynd Jer — og vær god igjen! Jeg holdt Jer for den laadne Hanræv deroppe; ham vilde jeg givet et lille Takforsidst fra mig selv og jer ærlige Herre Morbroder."

"Raser du, Volle! — Staa op, Menneske! — Vilde du myrdet Sti Andersen — og paa min Morbroders Vegne? Naar har Ridder Niels af Brattingsborg sendt Stimænd mod sine Fjender?"

"Det var kun mit eget gode Indfald, unge Herre!" — svarede den sorte Karl og reiste sig — "Jeg var sendt hid for at spørge til Jer i al Skikkelighed. Man sagde, I laae syg her og var gaaet fra Vid og Sands, men Ridder Sti var i Rendsborg. See, saa traf jeg disse gamle gode Venner og fik at vide, den gamle Ræv var i Vente her i denne smukke Morgenstund, og saa" — —

"Saa foer Fanden i dig, i den smukke Morgenstund, Volle! for Træhestens Skyld paa Bjørnsholm og Hundesvøben. Nok om det lumpne Hevn-Skud! men krummer du et Haar paa min gamle Herres Hoved, skal det koste din Hals, det lover jeg dig. Har du en Hest, saa følg mig!"

"Strax, unge Herre! — Min Hals raader I ellers ikke for; det var kun mine Øren jeg gav Jer Magt over. — Blot et lille Farvel til mit gamle Folkefærd! saa skal jeg klare for mig." Derpaa foer den sorte Karl med et Spring tilbage til Taterflokken ved Grøften, og Svend Trøst reed et Stykke fort ad Landeveien alene.

Den saakaldte "sorte Svend" var almindelig bekjendt i Jylland som en dristig Krybskytte og eventyrlig Vovehals. Han hørte oprindelig til hine hjemløse og omflakkende Taterbander, som han dog ikke videre havde bundet sig til; men han stod ofte i Tjeneste paa Herregaardene som Skytte. I de sidste to Aar havde

han saaledes tjent hos Svend Trøsts Morbroder paa Brattingsborg ved Viborg, hvor han havde udmærket sig ved Troskab og Hengivenhed. Paa Bjørnsholm havde han for tre Aar siden siddet fængslet, som Krybskytte. Ved Svend Trøsts Hjelp var han bleven befriet fra en haard Straf og grusom Behandling. Nu kom han farende paa en lille Hest uden Sadel, som han lod til at have ranet paa Marken.

"Hvorledes har Morbroder det?" — spurgte Svend Trøst — "Han er vel draget Junkeren til Hjelp?"

"Paa det Laug! det lader han nok være, unge Herre! Huusbond har ærgret sig den gule Sot paa Halsen over Thing-Sagen med den lumske Hund, jeg vilde hævnet ham paa idag."

"Hvad! syg af Ærgrelse over det gamle Retter-gangsvrævl? saa maatte han dog før givet sin Harme Luft og ladet sit gode Sværd være Voldgiftsmand."

"Det siger jeg med, unge Herre! det havde der været Forstand i. Men i det Stykke er Huusbond en Gjæk, mellem os sagt. Før vilde han tabt alt sit Gods, end vundet en Fodsbred Jord med Vold og Uret, siger han. Er det ikke en forbandet Snak, det? han veed jo dog, saa godt som vi, her ingen anden Ret er meer i Landet, end den, enhver dygtig Mand kan tage sig selv med Haand og Sværd. Den, der i

vor Tid vil lægge sin Sag i sin Uvens Haand, maa jo være bindegal; men det gjorde Huusbond, og bildte sig endda ind, han var klog, og at Greven skulde skammet sig ved at dømme sin gode Ven til Villie; jo Pyt! den skaldede Bulbider maatte jo ogsaa været gal, havde han dømt anderledes og lagt sig ud med sin mægtige Ven Marsken."

"Jo, du veed rigtignok hvad Ret er, Volle! — saa Sti Andersen har beholdt hele Godset?"

"Hvad andet? det kunde Enhver bandet paa forud, undtagen jer troskyldige Morbroder. Jeg reed med ham til Viborg Thing den Dag, den kullede Greve skulde gjøre Ret og Skjel mellem dem. Jeg glemmer aldrig den Dag, unge Herre! Jeg er ikke ræd af mig, det veed I nok; men da den storagtige Greve havde sagt hvad Ret skulde være, og Sti Andersen beholdt Godset og nikkede svinepolisk, saa faldt mine Øine hen paa Huusbond, og — Gønduls Aander hakke mig! løb det ikke som Jis ned over min Ryg: han var saa hvid i sit Ansigt som Viborg Kirkemuur, og han kastede et Par Øine til den kullede Greve, som min Bedstemoder har fortalt mig om Sulla Suk, naar hun saae paa Troldene i Norge, og de blev til Steen" — —

"Snak, gale Volle! det kunde hellig Olaf, men aldrig hiin vantroe Hex, du taler om" — afbrød Svend

Trøst ham — "Nu, hvad sagde saa Morbroder til Greven?"

"Ikke et Verdsens Ord, unge Herre! han steg paa sin Hest, saa mørk som Jord, og reed fra Thinge. Det varede en god Stund inden jeg turde lukke min Mund op til ham; men da jeg endelig fik at vide hvad han grublede paa, hvad mener I saa det var? Om det smukke Jordegods, de havde beskubbet ham for, mælede han intet Ord, og ei engang om at slaae Sti Andersen for Panden. Nei, Danmark! ulykkelige Danmark! var Alt hvad han mælede. Var det ikke ogsaa en forbandet Snak? hvad kom det Danmark ved, at de Slyngler havde taget Huusbond ved Næsen?"

"Kan du ikke forstaae det? Volle! det maa jeg lide Morbroder for. Af Gods har han jo nok endnu; hvad bryder han sig om den Klump Jord? men at her ingen Ret er meer i Landet, det er en større Ulykke; det kan sagtens sætte en ærlig Mand graae Haar i Hovedet."

"Nu ja, det forstaaer sig, det er slemt nok" — sagde den sorte Svend — "men Blæse med Retten! vilde jeg sagt, naar de kun ikke havde taget Godset; dog, hvad der var mig aller særest ved Huusbond, han vilde gjerne redet som en Betler fra Thinge — sagde han — naar kun ingen ærlig Mand vilde troe, han nu var Grevens Fjende til hans Død for sin egen

Sags Skyld. Var det ikke ogsaa en forbandet urimelig Snak? unge Herre! Naar jeg hader en Slyngel, er det jo rimeligt, jeg hader ham for min egen Skyld og fordi han har opført sig mod mig som en Esel; hvem vilde give en halv Øre for at kunne hade sin Fjende for Andres Skyld? men det er nu Husbonds underlige Griller, og derover troer jeg det er, han har ærgret sig den gule Sot paa Halsen."

"Det ligner ham, den brave Morbroder!" — udbrød Svend Trøst glad — "men sig mig, hvor er Junker Otto? og hvad har han for?"

"Ja, det veed Ingen ret; han er kommen herover, siger man, og alle Folk er i Røre; men man løber paa Kryds og Tværs, og her er ingen Orden i Tingene. Man mener, han vil drage til Viborg strax og lade sig hylde; men er han klog, giver han vel Stunder. Seer I hvor Folk alt myldre frem ad Viborgveien!"

"Lad os efter dem og bringe Orden i Tingene" — sagde Svend Trøst, og man reed rask afsted efter en stor Skare Bønder, der tilfods og tilhest, med og uden Vaaben, strømmede sammen fra alle Landsbyer og droge ad Viborg til, med høirøstet Tale og glade Udraab om Junker Otto, "som nu skulde være Konge og befrie Landet fra Tydsken."

Junker Otto nærmede sig virkelig Viborg fra Nørrejyllands Østkyst med en lille Hær, der meest

bestod af Lolliker og tydske Soldtropper. Han ventede med Føie, at Rygtet om hans Ankomst snart vilde sætte alle troe Jyder i Bevægelse, og at man inden faa Dage vilde samles under hans Banner i Tusindtal. Endeel Jyder vare allerede stødte til ham med stor Deeltagelse og Iver. Glæden over hans Ankomst og krigerske Foretagende var saa meget større, som man for to Maaneder siden havde vidst, at der ved Grev Johan den Mildes Mellemhandling var sluttet Forlig mellem Prindsen og den forhadte Grev Gerhard. At dette Forlig dog fra Junker Ottos Side kun var indgaaet paa Skrømt, for at vinde Tid og Kræfter, saae man nu klart, og man glædede sig over, at han havde været ligesaa statsklog, som han nu viste sig kjæk og bestemt. Dog hvo der kjendte den holsteenske Greves Snildhed, Vaabenmagt og berømte Krigskonst, maatte vistnok ansee det for et forvovent og næsten fortvivlet Foretagende, med en saadan Hær at byde ham Spidsen. De fleste Frivillige vare slet bevæbnede Landfolk med deres Høleer og tunge Træsko; endeel vare tilhest, med Pleile og Høtyve. Lollikerne vare bedst udrustede og forsynede med gode Heste; de holdt sig nærmest omkring Junkeren og betragtede sig som hans Livgarde. De tydske Soldryttere saae med deres store Mundskjæg meest krigerske ud og havde et Slags eensformige Vaabenkjortler; de holdt sig gjerne sammen og lode til at

ringeagte deres fletbevæbnede danske Krigskammerater. Forresten gik og reed man mellem hverandre efter sædvanlig Hærtogskik uden nogen bestemt Orden og Regel. Enhver sluttede sig til sine Venner og Bekjendter eller nærmeste Landsmænd. Jyder holdt sig til Jyder, og de faa Sjællændere, der vare med, dannede en egen Flok. Hæren var ofte vidt adspredt, idet enhver drog frem eller hvilede sig efter Behag; men der var Luur- og Hornblæsere med, som af og til samlede de adspredte Masser, naar Høvdingerne fandt det nødvendigt; dog derved maatte Toget idelig forsinkes. Man iagttog imidlertid bestandig den Forsigtighed at lade en sluttet Hob Ryttere drage forud, for at møde og standse ethvert uventet Angreb, indtil Hæren kunde samles og ordnes. Man havde heller ikke forsømt efter sædvanlig Krigsbrug at udsende Speidere tilhest eller saakaldte Udridere, som skulde udforske Egnen og bringe Tilbud, saasnart de saae Fjenden. Naar Krigsfolket hvilede om Natten i Byerne, blev der udstillet et Slags Forposter eller de saakaldte Holdere, som vare forsynede med Lurer og ikke holdt længere fra hverandre, end at det ene Hold kunde høre det andets Lydtegn og saaledes hastig udbrede Efterretning til Leiren, naar Fjenden var i Sigte. For Levnetsmidler var der ikke videre sørget; men man havde stolet paa, hvad man nu ogsaa fandt bekræftet: hvor Hæren drog frem kom Husfædrene med aabne Arme Landets

Befriere imøde; alle Lader og Forraadskamre stode aabne, og hvor der var et Brød eller et Knippe Straa i et jydsk Huus, blev det villigt og med Glæde bortgivet. Stemningen var god i Hæren, og man drog stedse raskere frem mod Viborg, under livlig Sang og haabfuld Jubel over den nærforestaaende Befrielse. Det var Prinds Ottos Plan, saa hastig som muligt at bemægtige sig Viborg, hvor en tydsk Befalingsmand havde den gamle Befæstning Borrevold inde, og man var overbeviist om, enhver Viborger med Iver vilde deeltage i at storme Borgen. Det kom an paa at vedligeholde og benytte Øieblikkets heldige Stemning og aabne Felttoget med et rask og lykkeligt Foretagende, inden den tydske Befalingsmand paa Borrevold kunde faae Undsætning. Det var den syvende Dag i October Maaned; men Veiret var endnu klart og smukt som i September. Man var brudt op før Daggry og rykket ind paa Landeveien mellem Randers og Viborg. Inden Middag haabede man at naae Jyllands Hovedstad. Ved sin Beliggenhed midt i Landet betragtedes Viborg med Rette som Nørrejyllands Hjerte og det Punkt, hvorfra alle Landets forenede Kræfter maatte udstrømme, hvis det store Befrielsens Værk skulde lykkes. Junker Otto reed i Spidsen for Hæren med sine lollandske Ryttere mellem Marsk Vendelboe og Ridder Ingvar Hjorth. Alle hans Riddere, der fordetmeste vare velhavende Godseiere fra Lolland

og Sjælland, tilligemed endeel jydske Herremænd, rede nærmest omkring ham. Grev Johan den Milde saaes ikke selv ved Prindsens Side; men ifølge en Overeenskomst, hvorved Mors Land var blevet Greven forlehnet og pantsat, fulgte 50 af hans Ryttere og endeel af hans Riddere med Junkeren paa dette Tog. I Prindsens Følge saae man desuden Provst Gerlack fra Ærøe, den nye Cantsler Jge og en Ridder Boetius Falke, der alle tre ansaaes for kloge og forsigtige Raadgivere. Prindsen talede venligt med dem Alle, fra Ridderen til den ringeste Bonde, og der skinnede et stort Haab med en næsten sværmerisk Begeistring i hans stille blaae Øine, som fyldte enhver, der saae ham, med Tillid og Hengivenhed. Endnu havde man ingen Fjende seet; men Rygtet om, at den mægtige Grev Gerhard var rykket op fra Rendsborg, for at spærre Veien til Viborg, var om Morgenen udbredt i Hæren og havde fremskyndet Toget. Bondeflokken, der nu, med Svend Trøst i Spidsen, drog mod Viborg fra den nordlige Side, var endnu langt tilbage og kunde ikke vente at naae Viborg før Aften.

"Inden Sol gaaer ned, maa Borrevold være i vor Magt" — sagde Prindsen til den gamle Marsk — "Lad saa Rendsborgeren komme imorgen!"

Marsken nikkede og saae tilbage efter Fodfolket og mod den stigende Sol. Den stod alt høit paa den østlige Himmel; men nu havde man kun et Par Miil

til Viborg. Staden hævede sig alt i Solglandsen med sine 20 Kirker og Klostre for den jublende Hærs Dine. Nu kom et Par Udridere i stærkt Fiirspring og bragte Junkeren det Budskab, at en fjendtlig Hær rykkede mod Tapdrup, og der var seet holsteenske Ryttere paa Taphede.

"I Guds Navn! saa maae vi hugge os igjennem" — udbrød Prindsen — "Lad Hæren samle, Marsk! See de Viborg Mænd os nu ikke som Seirherrer — see de mig aldrig."

Medens Lurerne og Krumhornene løde, og Marsken samlede Hæren, kom et Par nye Udridere og berettede, at Fjendens Rytterie var talrigt og anførtes af Grev Gerhard selv; men de lode ikke til at ile videre frem; en Flok fjendtlige Ryttere havde gjort Holdt i Huulveien ved Taphede og syntes der at ville standse den danske Hær og oppebie deres egne Fodfolk.

"Seer I hans Plan, Marsk!" — sagde Prindsen — "tøve vi, vil han overvælde os paa Heden med hele sin Styrke. Undvige vi Slaget og drage til Venstre, kan vi maaskee kaste os ind paa Hald hos Ridder Bugge og oppebie vore troe Venner; men — jeg mener, vi maae rykke ligefrem strax og modtage Slaget. Vi har Vind og Sol paa Ryggen; i Huulveien kan vi møde ham med lige Styrke og dække Flankerne med Veigrøften."

"Rigtig, Herre Junker!" — svarede Marsken — "kunde vi undgaae et Slag og besætte Hald, var det forsigtigst, maaskee klogest; rykke vi ligefrem og angribe strax, er det kjækt, men et Vovestykke. Dog — Veien til Hald er sikkert ogsaa spærret. Her bliver kun Valget mellem et Slag og et iilsomt Tilbagetog. Stemningen er god. Paa eders første Bedrift vil Folkets Tillid og maaskee Krigens Udfald bero. Vorherre raader for Alt. Jeg fraraader Intet."

"For Himlens Skyld, naadigste Herre Junker!" — tog Provst Gerlack høist urolig Ordet — "lad Eder i saa vigtig en Sag ikke mislede af eders alt for raske Iver! Red Hæren ved et Tilbagetog eller søg et fast Punkt og bi paa Herrens Stund! Imorgen kan Biskop Svend være hos Jer med sin Rytterskare; hver Dag bringes Eder nye Krigsmænd i Tusindtal; faaer Mester Jacob kun to Dages Frist, kan han falde Fjenden i Ryggen fra Ribeveien. Det gjælder kun at vinde Tid."

Cantsleren og Ridder Boetius Falke tiltraadte denne Mening.

Prinds Otto holdt nogle Øieblikke stille i alvorlig Betænkning, medens Marsken ordnede de sammenrykkende Masser. Prindsens Aasyn var opløftet mod den skyomflagrede Efteraarshimmel. Det var ligesom hans stille begeistrede Blik i dette vigtige Øieblik vilde

gjennemtrænge den evige Beſtikkelſes Gaadeſlør og læſe Guddommens Villie i de flyvende Skyer over hans Hoved. "Det er beſluttet!" — udbrød han med høi Reſt og opløftede ſin Haand — "Denne Dag ſkal viſe Danmark og mig, om jeg er beſtemt til Fædrelandets Befrier og til at bære de ſtore Valdemarers Krone. Frem, Landsmænd! mod Taphede! Jeg har lovet at føre Jer lige mod Fjenden uden Ophold; det Ord vil jeg indløſe. Vil den Almægtige unde os Seier og Lykke, er hver Time ham lige god. Magten er hans idag, ſom i al Evighed — frem!"

Denne Tiltale beſvaredes af et almindeligt Glædesraab baade blandt Lolliker og Jyder. Befalingen foer ſom en Løbeild til de yderſte Rækker, og man rykkede raſk frem i den bedſte Orden. Prindſen ſelv reed fremmerſt i Adelsfylkingen, omgiven af alle Ridderne og ſine troe Lolliker, af hvilke den Stærſte og Stærkeſte, ſom Mærkismand, bar Hovedbanneret med det hvide velbekjendte Dannebrogskors; nærmeſt ved dem kom alle de Krigsmænd, der vare bevæbnede med Øxer, Sværd og Spyd eller, i Mangel deraf, med Høleer og Høtyve; en liden Flok Bueſkytter og Slyngekaſtere ſluttede ſig til denne Hærens ſtørſte Maſſe, og de tydſke Ryttere rede deels ved Siden, deels bagved, ſom Reſerve, beredte til at danne Slagordenens Arme eller Fløie. I denne Orden naaede man den af Udriderne betegnede lange indgrøftede Vei,

der mellem to side Enge førte til Taphede. Solen havde endnu ikke naaet sit høieste Punkt, og snart fik man Øie paa Fjendens letbevæbnede Ryttere, der havde besat denne Snevring og lode til at vente et Angreb. Deres Antal var allerede betydeligt, og fjernt paa Heden saae man i forskjellig Frastand store Klynger af blinkende Landser bevæge sig fremad. Prinds Otto studsede ved Synet af den truende Overmagt. Provst Gerlack holdt dødbleg ved hans Side og besvoer ham ved alle Hellige at trække sig tilbage og ikke indlade sig her i noget Slag. Men Prindsen gav ham et strengt Blik: "Tal heller et opflammende og gudeligt Ord til Krigsfolket i dette vigtige Øieblik, ærværdige Herre! men svæk ikke vor Tillid til den Almægtiges Naade ved eders Forsagthed!" Med disse Ord vendte han sig fra sin geistlige Raadgiver og gav Marsken Befaling til at danne den kileformede Slagorden. "Intoneer det hellige Paternoster, vor Sjæleførger!" — bød han nu den geistlige Herre, og Provsten begyndte med skjælvende Stemme paa den fromme Sang, der dog snart overdøvedes af Hærraabet. "Frem, danske Mænd! ned med Tyrannen!" — raabte Mange. "Djævlen slaa den kullede Greve!" — var Jydernes Hærraab. Med Prinds Otto og den gamle Marsk i Spidsen rykkede Adelsfylkingen alt ind i Huulveien. Fodfolket fulgte efter i tætte Klynger, og det tydske Rytterie, der, som Hær-

rens Arme, skulde slutte sig til Fodfolket og siden, om muligt, overskøie Fjenden, reed ind paa Engene ved begge Sider og dækkedes af de høie Diger, men havde Møie med at trænge sig frem over den lave og sumpige Jordbund. Med stor Forbauselse saae Prindsen og Marsken, at Fjenden traf sig iilsomt tilbage; de troede at have kjendt den mægtige Grev Gerhard selv og begge hans krigerske Sønner, og man saae nu førstegang den seiervante Feltherre vige. Dette Syn opflammede Hærens Iver, og man anstrengte sig for at indhente og adsprede de vigende Skarer. Efterhaanden blev Veien bredere, hvor Indgrøftningen ophørte og en stor Mængde Hedeveie løb sammen. Her laae den store Taphede udstrakt for dem. Nu forstode de først Grevens Bevægelse: midt paa Heden havde hans Fodfolk besat en stor Lynghøi og dannet en saakaldet Kreds-Slagorden, bag hvilken han drog sig tilbage med Rytteriet, og hvori han alt inddrog en betydelig Forstærkningstrop af Spyddragere og Slyngekastere, som han ved sit Tilbagetog havde givet Tid til at indhente ham; han lod Fodfolket alene dække Høien, medens han endnu traf sig længer tilbage med Rytteriet, for at forene sig med Hæren fra Tapdrup.

"Lad os strax sprænge Kredsen med Kilen!" — raabte Prindsen, og Marsken ilede med at fuldstændiggjøre denne gamle bekjendte Slagorden, der var

særdeles skikket til at gjennembryde Fjendens faste Stilling.

"Frem, Landsmænd!" — raabte Prindsen med høi Røst — "seirer jeg ikke idag, med Guds og Hellig-Knuds Bistand — skal I aldrig see mig bære Danmarks Krone."

Provst Gerlack vilde endnu holde ham tilbage med en betænkelig Indvending og opfordrede ham til en fredelig Mægling med Greven; men Prindsen skrænmede ham tilbage med et alvorligt bebreidende Blik. "Vil I see mig beskæmmet for al Verden?" — sagde han — "Har I Tillid til den retfærdige Gud, saa viis det nu! Bliv kun selv uden for Slagordenen, men bed ærligt for os, mens vi kæmpe!"

Provsten tøvede ikke med at holde sin Hest tilbage. Hæren rykkede frem med gjentaget Hærraab, og Slaget begyndte. Saasnart den første Salve af Kastevaaben fra begge Sider var udsendt, trængte Prinds Otto blandt sine Riddere med voldsom Hidsighed midt ind paa den fjendtlige Slagorden, for at kløve den til begge Sider ved den stedse bredere og trykkende Masse; men det var vanskeligt at bestige Høiden uden at bryde den konstige Slagorden. Fegtningen opad var ogsaa svær og lidet virksom, hvorimod Fjendens Spyddragere og Slyngeskytter øverst

paa Høien havde en betydelig Fordeel og slyngede en umaadelig Mængde Spyd og Stene mod de dristige Angribere. Kampen var haardnakket og blodig; der faldt Mange paa begge Sider. Junkerens tydske Soldryttere vare tildeels blevne siddende i Hængedyndet ved Huulveien og gave sig gode Stunder; istedetfor at overfløie den fjendtlige Slagorden og falde Fjenden i Ryggen, betragtede de sig som Reserve. Det var Landsmænd, de skulde kæmpe imod, og de bleve tilbage. Desuagtet syntes Lykken at ville føie Junker Otto og den danske Hær. Grev Gerhard havde med sine Riddere og hele sit Rytterie opstillet en anden Slagorden bag Høien, hvor han endnu var dækket af den næsten uigjennemtrængelige Kreds af Kastespydskytter, Slyngekastere og Bueskytter; medens disse forsvarede deres faste Stilling, skulde de Fodfolkmasser, der endnu vare paa Veien, faae Tid til at forene sig med ham. "Frem, frem!" — raabte Otto og mærkede Planen. Angrebet blev uimodstaaeligt. Det lykkedes nu Prindsen og den gamle Marsk at indtage Høien og kuldkaste Fjendens kløvede Slagorden. Dette skete med et frygteligt Blodblad. De Danske trængte frem med jublende Seiersraab. "Junker Otto leve! Djævlen slaa den kullede Greve!" — lød atter Hærraabet, medens man med Kilen tænkte at adsplitte det fjendtlige Rytterie. Men nu viste den erfarne Grev Gerhard sin sædvanlige Over-

legenhed i Krigskonsten: paa et Vink af den mægtige Feltherres Commandostav aabnede den tætsluttede Ryt-terkolonne sig til tvende Sider, og medens en langt talrigere Fodfolkhær rykkede frem i Midten, dannede Rytteriet en saakaldet Gaffel eller hesteskoformet Slagorden, som stedse med frygteligere Kraft og Mængde udfoldede sig paa den store Hede, indtil den havde oversløiet hele den danske Slagorden ved Pyra-midens yderste og bredeste Basis.

Da Prinds Otto og den gamle Marsk saae denne uventede Vending, skiftede de begge Farve og saae paa hinanden med et smerteligt Blik. "Han var klogere, end vi" — sagde Marsken — "han kjendte dem, der skulde dække vore Sider. Slaget er tabt, Herre Junker!"

"Endnu ikke!" — raabte Otto — "det forbyde Gud! — Lad rykke sammen i Kreds!"

Ved denne Forandring af Slagordenen standsede den angribende Fremrykken; men idet Hæren skulde indtage denne nye Forsvarsstilling, opkom der For-virring blandt de uøvede Landfolk, og man klyngede sig kun i Hob uden Orden og Plan. Forgjæves søgte Marsken og Prindsen at bringe Orden tilbage; det var umuligt, og nu var alt Haab om Seier og Lykke tabt. Den indesluttede sammentrykte Hær angrebes paa eengang fra alle Sider; dog man forsvarede sig saa godt, man kunde, og udholdt en lang og blodig

Kamp med den overlegne Fjende. Hele Klynger faldt. Adelsfylkingen om Junker Otto blev stedse tyndere. Jyder og Lolliker fegtede fortvivlet og trængte sig ivrig frem for at beskytte Prindsen. Ingen vilde kaste sine Vaaben og overgive sig, saalænge de endnu saae Sværdene blinke i Junker Ottos og den gamle Marsks Hænder; men nu segnede Marsken saaret af Hesten. Ingvar Hjorth var heller ikke meer at see; næsten enhver Ridder og Svend var saaret — dog man kæmpede endnu. Blodet randt Prinds Otto ned over de hvide Kinder; han havde selv med venstre Haand grebet Rigsbanneret fra den døende Mærkismand; han svingede det nu over sit Hoved, medens han lod sit blodige Sværd synke. "Lad dette Blodbad ophøre, Grev Gerhard!" — raabte han med høi Røst — "mød mig i Enekamp paa Liv og Død, for Danmarks Frihed!" — — men nu sank Banneret af hans saarede Haand; han kastede et fortvivlet Blik mod Himlen og sank baglænds hen over Sadelryggen; i samme Øieblik var han omringet og fangen — og nu faldt Sværdene de udmattede Krigere af Hænderne. "Slaa dem ihjel" — lød en mægtig Stemme blandt de jublende Seierherrer — "spar ikke Bønderpakket! bind hver Ridder, som vil leve!" Den, der udstedte dette Bud, var en svær jernpantsret Ridderskikkelse med lukt Hjelmgitter og et Madonnabilled i en stor Guldkjæde om Halsen. Derpaa kjendte enhver tydsk

Kriger den mægtige Grev Gerhard fra Rendsborg; hans Bud blev øiebliklig adlydt. Kampen forvandledes nu til en vild Nedsablen og Myrden. Solen gik ned over den blodige Hede, inden endnu Myrderiet og den fortvivlede Dødskamp havde Ende. Næsten enhver Lollik og Jyde faldt med Vaaben i Haand, og de faa, der søgte Frelse ved Flugten, bleve fordetmeste indhentede af Rytterne og nedsablede. Prinds Ottos tydske Soldrytteré overgave sig paa Naade og Unaade og slap for Landsmandskabets Skyld med Livet. Medens Grev Gerhards vilde Krigere plyndrede paa Valpladsen og han selv drog ad Viborg til med sine Riddere, foer en Rytterskare paa Grevens Befaling bort ad Slesvigveien med den fangne og haardt saarede Prinds Otto, som hang bunden og næsten uden Bevidsthed i en Kløvsadel mellem to plumpe haandfaste Ryttere, der hver med een Haand holdt ham blot saaledes opreist, at han ikke kunde knække Ryggen, medens de, uden videre at bekymre sig om ham, ilede fort i stærkt Trav, anførte af Grevens Kammersvend.

Det var ud paa Natten, da Svend Træst og den sorte Svend naaede den ulykkelige Valplads. Rygtet om det tabte Slag havde adspredt hele Bondehæren. Nymaanen og de rolige Stjerner udspredte et sparsomt Lys over den store nedtrampede Lynghede, hvor der laae plyndrede og halvnøgne

Liig i Tusindtal mellem døende Heste og sønderbrudte Vaaben.

"En Ulykkesdag for Danmark!" — udbrød Svend Trøst, fast modfalden — "ha! medens vi sove og nøle, kommer Ulykken dog altid over os; det er vor gamle Skjæbne. Hvi kom vi ikke en halv Dag tidligere med de brave Bønder? — Hvi skulde Morbroder Niels nu just ligge syg paa Brattingsborg?"

"Hverken han eller vi kunde dog gjort Mirakler, unge Herre!" — svarede den sorte Svend — "Tydsken var jo ti Gange saa stærk. Den gode Junker maa nok være et Bruushoved, som I, naar han vilde maale sig med den gamle erfarne Mester-Ræv, inden han fik lært ham Konsten af" — —

Man var kommen til Høien, som de Danske i Slagets Begyndelse havde frataget Tydskerne. Her saae man en stor Mængde fjendtlige Liig, og skjøndt det gruelige Syn opvakte et Slags uvilkaarlig Medynk, udbrød Svend Trøst dog her i et Glædesudraab: "see, Volle! see!" — raabte han — "her har Junkeren og vore Landsmænd meiet Tydskerne ned i Hundredviis!" Men nu kom de til Stedet, hvor den sidste blodige Trefning havde staaet. Her saae de vel ogsaa mange Tydskeres Liig; men her laae de ulykkelige danske Bønder i hele Dynger i deres Blod mellem deres tabte Træskoe og sønderbrudte Avlsredskaber; her laae alle

de brave Lolliker myrdede og udplyndrede mellem dercs ſtyrtede Heſte, hvoraf nogle endnu rørte ſig. Det var et ſørgeligt Syn. Paa Væbnerens Opfordring traf den ſorte Svend ſin lange Jagtkniv og gav de halvdøde Heſte Naadeſtødet. Der var dødſtille paa den ſtore Valplads. Svend Træſt og den ſorte Skytte rede langſomt og tauſe fra den ene Liigdynge til den anden, næſten uden at høre nogen anden Lyd, end deres eget tunge Aandedræt og Heſtenes Pjadſken paa den ſumpige og blodige Hedejordbund. Undertiden troede de dog at høre en ſvag Stønnen eller Dødsrallen. Hiſt og her bevægede ſig endnu en Arm eller et Been; men naar de rede hen for at hjelpe de Ulykkelige, var det forbi. Den ſorte Svend mumlede om, at man ligeſaa fuldt burde give de halvdøde Karle Naadeſtødet, ſom deres Bæſter; men Svend Træſt truede med Gru ad den vilde Skytte, og han ſtak ſin blodige Jagtkniv i Skeden. Saaledes ſom de fleſte vare forhuggede, var det dog ikke ſandſynligt, at der endnu var en eneſte levende Sjæl tilbage blandt de Saarede. "De brave Viborgere maae give dem en chriſtelig Jordefærd" — ſagde Svend Træſt — "og Vorherre vil viſt ikke negte dem en ſalig Opſtandelſe efter ſaadan en Dyſt. Jeg har ſeet meer Elendighed i denne Nat, end jeg glemmer i mit Liv. Junkeren ligger her dog nok ikke, ellers havde vi vel ſeet hans Liig ved hans trofaſte Lollikers. Ham har de

vel slæbt med sig, levende eller død. Men hvad seer jeg? knæler en død Ridder ikke der med Rigsbanneret mellem Ligene?"

"Er her et levende Menneske endnu?" — lød en dyb svag Røst. Det var den gamle troe Feltherre, Marsk Vendelboe.

"Han lever!" — udbrød Svend Træst og sprang af sin Hest.

"Red ham! red Prindsen, Landsmænd!" — bad den gamle Feltherre — "til Segeberg — til Segeberg Taarn! det var Tyrannens Bud." — Med disse Ord sank den saarede Marsk tilbage i sit Blod mellem Ligene, dog uden at slippe Rigsbanneret, og man førte ham med stor Deeltagelse bort fra Valpladsen ad Veien til Landsbyen Tapdrup.

Den troe gamle Marsk havde hørt ret. Segeberg var bestemt til Prinds Ottos Fængsel.

Det gamle faste Segeberg Slot laae, som en Ørnerede, paa Spidsen af Kalkbjerget mellem Traven og Segeberg Indsøe og ragede stolt frem over Klosteret og den lille Bye. Borgen havde for 19 Aar siden tilhørt Grev Adolph VI, der, for en ærerørig Fornærmelse mod den gamle stolte Ridder Hartvig Reventlov, af Ridder Hartvig selv med Grev Gerhards Hjelp blev overfaldet og ihjelslagen om Natten paa sit Slot. Siden havde Grev Gerhard listelig vidst

at tilegne sig Slot og Gods og gjort Ridder Hartvig til sin Lehnsmand og Befalingsmand paa Segeberg. Den mørke Ridder Hartvig havde ved hiint natlige Overfald paa Slottets forrige Eier stødt sin egen Søn Sværdet i Brystet af en besynderlig Omhu for Sønnens Ære. Sønnen stod nemlig i den myrdede Greves Tjeneste, som Væbner, og Faderen vilde heller selv myrde ham, end taale, at Nogen skulde ansee det unge Menneske for deelagtig i Overfaldet og for at have forraadt sin Herre til Faderens Hævn. Siden hiin dobbelte Ugjerning, som han dog selv ansaae for et nødvendigt Offer for sin Ære, havde den gamle udtærede Ridder Hartvig i mørk Tungsindighed ligesom udelukket sig selv af det menneskelige Selskab. Uagtet den Gru, han maatte føle ved daglig at have Skuepladsen for hiin Hevn og sit Sønnemord for Øie, følte han sig dog ligesom af en skjult Nemesis fængslet til dette Sted, hvor han puslede om Dag og Nat, som et Gjenfærd, og sjælden lod sig see for noget Menneske. Den myrdede Grev Adolph havde vanæret hans Datter og siden ladet een af hans Brødre, for hans Trudselsord over denne Skjændsel, halshugge. Greven havde endogsaa sendt det blodige Hoved i en Skaal til Brødrene. Ridder Hartvig sad just til Hest da han modtog hiin græsselige Gave. Nogle Bloddraaber faldt paa hans Haand; dem indsugede han, som rasende, og svor ved sin Broders Blod hiin Hevn, som han dog først nogle

Aar efter fik fuldført. Hvad han undertiden syntes at skruple over ved hiin Daad var, at han havde myrdet Greven nøgen og vaabenløs i Sengen; men Sønnens Drab havde sønderknuust ham.

Et andet ulykkeligt Menneske beboede Segeberg Slot; det var Grev Gerhards stolte og modige Søster, Fru Elisabeth, der, som Offer for Broderens og sin egen Statskløgt, havde været formælet med Kong Christophers ældste Søn, Prinds Erik, der allerede bar Kongenavnet, og ved hvem hun havde ventet at blive virkelig Dronning i Danmark. Men ved Freds-bruddet mellem hendes Broder og Kong Christopher var hun for tre Aar siden paa den uværdigste Maade bleven forskudt af sin lavhjertede Gemal, der ogsaa kort efter fik sit Banesaar i Slaget med hendes Broder paa Kropperhede.

Paa Segeberg Slot sad Fru Elisabeth alene i Fruerstuen den femte Aften efter Slaget paa Taphede, hvorom der endnu ingen Underretning var kommet til Slottet. Hun kunde i den stille Aften høre, hvorledes Ridder Hartvig, som sædvanlig, gik frem og tilbage i den øde Riddersal med sine besynderlige hule Trin. Hun sad stolt og rolig, med Haanden under den store magre Kind, og betragtede en Afbildning paa Perga-ment af Halvøen Norden for Elben og alle de danske Øer, som hendes Broders Kapellan i Rendsborg havde afridset. Hendes Blik dvælede paa Nørrejyllands

Afrids, og hun maalte med en lang Guldnaal Afstanden mellem Viborg og Segeberg. "Fire Gange ti Timers Vei" — sagde hun — "kunde en Rytter ikke ride dem i fire Dage? Du har dog ei forladt ham, hellige Jomfru! Jeg hang ham dog dit underfulde Billed om Halsen: ved det gav du ham altid Seier og Lykke." Hun reiste sig fra Bordet og gik hen i en Krog af Fruerstuen, hvor hun bøiede sit Knæ paa en Bønskammel og læste tre Aver for det der opstillede Madonnabilled. "Giv min store Broder hvad du negtede mig, mægtige Himmeldronning!" — bad hun — "lad mig glemme min Fornedrelse over hans Høihed og Magt! lad Danmarks forskudte Dronning blive hævnet paa alle Danske og paa den elendige Christophers hele Afkom! — Amen!" Derpaa reiste hun sig og gik med stolte mandige Skridt hen ad Gulvet med sammenslyngede Arme. Nu hørte hun atter den hule Lyd fra Riddersalen af Ridder Hartvigs afmaalte Fodtrin. Hun standsede og holdt Haanden for Panden. "Hævn" — gjentog hun med sagte Stemme. — "Hævn bad han derinde vel ogsaa om — han fik den fuldtop — men naar faaer han No? — Er det kun saaledes I opfylde vore stolteste Bønner, I Mægtige histoppe!" Hun taug og sank tilbage i Armstolen foran Bordet, hvor der brændte to Vorlys i svære Sølvstager over Pergamentet. Hun lænede atter Hovedet til Haanden og stirrede paa det udbredte Land-

Afrids. Lyset faldt nu paa hendes Ansigt, der, uagtet Bleegheden og det umiskjendelige Spor af en dybt krænket Stolthed, besad en vis ungdommelig Skjønhed og et Udtryk af Høihed og rolig Kraft, som syntes mere mandig, end qvindelig. Den tæt sammenklemte Mund og den noget optrukne Hage tilkjendegav en Foragt, der syntes at gjælde det hele Folk, hvis ulykkelige Fædreland hun i Afbildningen betragtede. Nu rullede hun Afridset sammen og tog det i sin Haand, som en Feltherrestav. "Rul det sammen, som et Klæde, store Gerhard!" — udbrød hun — "Den, der saaledes sammenruller Himlene, gav dette Folk og Land i din Haand. Tving det med Jernspiir! Udslet den Falskes Slægt af Jorden! — saa har jeg Ro — saa er jeg hævnet."

Idet Fru Elisabeth halv høit gav disse stolte og vilde Tanker Røst, lød der fra Riddersalen, hvor hun nylig havde hørt den ulykkelige Ridder Hartvigs Fodtrin, nogle dybe klagende Krumhorntoner. Det var den gamle Sønnemorder, der i disse Toner gav sin grændseløse Smerte Luft. Han vidste mesterlig at behandle det simple Jagthorn. Naar man om Natten kom forbi Kalkbjerget med det skumle Slot eller seilede ned ad Travens Strøm under Borgens høie Mure, hvor alt Liv og al Glæde var uddød, hørte man ofte hine dybe Klagetoner fra de øde Sale. Det var som Slottet beboedes af en usalig fordømt Aand,

der var nedstødt fra de Saliges Verden, men dog havde medbragt derfra et Tonerør, hvorigjennem selv Haabløshedens og Fortvivlelsens meest skjærende Jammertoner kunde opløse sig harmonisk i den smeltende Veemod og i en Længsel efter Fred og Forsoning, der maatte finde den dybeste Gjenklang i hver syndig og angerfuld Menneskesjæl. Dog et saadant Indtryk gjorde ikke disse Toner paa den stolte Grev Geerts Søster. "Evige Jamrer og Sorgbebuder!" — udbrød hun harmfuld med høi Røst og reiste sig — "hvorlænge skal jeg plages med din vanvittige Anger! — Det er en usel Mand, der et halvt Liv var en Træl af sin egen feige Samvittighed."

Fru Elisabeths Fruersal var i Høienloftsbygningen og stødte tæt til Slottets store Riddersal, hvorfra den var adskilt ved en brædebeklædt Muur. Da hun i sin Harme nu stærkt og lydeligt udtalte disse Ord, saae hun med Forbauselse, at Muren bevægede sig; en hidtil ubekjendt Lønder aabnede sig i Panelet, og en dødbleeg udtæret Skikkelse stod for hende i Pilgrimsdragt, med blottede Fødder, et langt graat Skjæg og med et Jagthorn i Haanden. Det var den ulykkelige Ridder Hartvig, som ellers aldrig lod sig see, men hver Dag uddeelte sine Befalinger, som Slottets Befalingsmand, gjennem lukte Døre, ligesom han i sit frivillige Fangenskab modtog sine Fornødenheder og alle ham vedkommende Sager

i et Værelse, Ingen uden hans gamle Borgfoged havde Adgang til. Fru Elisabeth havde været tre Aar paa Slottet og saae ham nu for første Gang. Det var en høi mægtig Skikkelse med et skarpt og stolt Ansigt og en forunderlig Ild i de dybtliggende Falkeøine; men han saae ud som et Heltegjenfærd: der var noget frygteligt Spøgelseagtigt i hans hele Fremtræden, som aftvang den behjertede Dame en lønlig Gysen. Uagtet den fromme Pilgrimsdragt, var der dog et Udtryk af ubøielig Haardhed og Strenghed i hans smertelig forstenede Miner, som indjog Skræk. Han stod høi og stille i Lønderen, uden at sige et Ord, og betragtede den forbausede Dame med et mørkt gnistrende Blik.

"Min Gud! hvad vil I her?" — udbrød Fru Elisabeth med usikker Stemme — "Er I Ridder Hartvig? eller" — — hun holdt inde og traadte forfærdet tilbage for det frygtelig vilde Blik.

"Eller hans usalige Skygge, vilde I vel sagt, Fru Elisabeth!" — tog nu Pilgrimmen Ordet med dyb klangløs Stemme — "rigtig! det er jeg, om jeg end aander og lever — som de kalde det; den rette Ridder Hartvig begrov de for 19 Aar siden med hans unge vakkre Søn hist bag Borgkapellet." — Han holdt inde og syntes smertelig bevæget. "Forstaa mig ret, høie Frue!" — tilføiede han i veemodig Tone — "Drengen tog min Sjæl med sig i Graven og min

Fred derhos; men Æren gav jeg ham med, og Æren er jo meer værd, end Livet — det følger af sig selv." Han opløftede med disse Ord sit Hoved og kneisede stolt og kjæk. "I maa ikke troe, jeg er vanvittig eller en feig Usling" — vedblev han og hævede sin Stemme, idet han traadte heelt over Tærskelen i en næsten truende Stilling — "Jeg var Ingens Træl uden Ærens — til ingen anden Afgud har jeg offret — men til den har jeg offret Sønneblod" — — Ved det sidste Ord holdt han Haanden for den gjennemfurede Pande og gav en frygtelig Lyd fra sig, næsten somet vildt Dyr; men idetsamme satte han Jagthornet for Munden og udaandede sin Qval derigjennem i de forunderligste Toner, der fra det vildeste Raserie gik over til den dybeste Veemod og opløste sig i en Vigiliechoral, medens et Par store Taarer rullede ned gjennem Furerne paa hans hule Kinder.

"Forskaan mig for eders Nærværelse og sære Nattemusik!" — sagde nu Fru Elisabeth og traadte ham med stolt Fatning et Skridt nærmere — "I skal snart være afløst her; det er paa høie Tid, mærker jeg. Hvor Grev Gerhards Søster er tilstede, behøves ingen affindig Mand til at vogte Borg og Fæste."

"Vil nu Tigeren, jeg opfostrede, raade ene for Blodgodset?" — mumlede den mørke Pilgrim.

"Fortsæt kun eders Pilgrimsgang, Ridder Hartvig!" — vedblev Fru Elisabeth med rolig Kulde —

"gjør kun Bodsreiser, om I vil, i eders egen Stue! men lad mig have Fred for eders sygelige Drømme!"

"Det er ingen Drømme, Fru Elisabeth!" — hvisked Pilgrimmen og traadte tilbage, idet han vinkede med et forvildet Blik — "kom! saa skal I selv see det. — Hist i Sovekamret er Gulvet sort; men det er godt — det er jeg stolt af — der slød Dragens sorte Blod — han, som forgiftede min hvide Due og gav mig Broderblodet paa Tungen — hu! der var Ild i — derfor slog jeg ham nøgen i Leiet — men herinde i Riddersalen, der seer det værre ud — der er Pletten rød; der faldt min uskyldige Dreng for sin Ære — Seer I denne Haand — den er lidt mindre, end den anden — den visner, troer jeg — Jeg har dog gjort tre Jerusalemsreiser med nøgne Fødder over den Blodplet — men Pletten staaer der lige rød endnu." Han drog et dybt smerteligt Suk og gik tilbage. Løndøren lukte sig efter ham.

Fru Elisabeth ringede og befalede strax sine Tjenere at tilspærre den ubeleilige Løndør, som Ingen før havde kjendt. Selv forlod hun den store skumle Fruersal og begav sig til sit Sovekammer. Her sad hun længe taus i alvorlige Tanker. Paa Vægterens Raab fra Slotstaarnet hørte hun endelig, at det var Midnat. Hun reiste sig for at begive sig til Hvile; men nu stødtes der mod Sædvane i en Luur udenfor Slotsporten; den aabnedes, og en Hob Ryttere med Fakler

reed ind i Slotsgaarden. Fru Elisabeth gik til Vinduet og saae i Fakkellyset, at en bleeg saaret Yngling løftedes af en Kløvsadel og førtes bunden til Fangetaarnet. "Junker Otto!" — udbrød hun med et Glædesraab — "Triumph! du har seiret, stærke Broder! du sender mig det bedste Vidne om vor Hevn og din Lykke." Strax efter traadte hendes Terne ind og spurgte, om det var den naadige Frue beleiligt at modtage Budskab fra hendes Herre Broder. Grevens Kammersvend bragte vigtige Tidender og en høifornem Krigsfange.

"Jeg veed det" — svarede Fru Elisabeth stolt og rolig — "Lad Kammersvenden indtræde i Fruersalen! Gaardsfogden skal samle Huuskarlene i Borgestuen. Hvo der fra denne Time raader paa Segeberg, skal jeg nu vise Jer Alle." Med disse Ord aabnede hun et Skab i Væggen og fremtog et aabent Brevskab, hvorved der hang et Vorsegl i røde Baand. Saasnart den studsende Terne havde udført sin Herskerindes Befaling, begav Fru Elisabeth sig med hiint Brevskab i Haanden tilbage til Fruersalen. Her stod en Herre i en kostbar zobelbræmmet Kaabe og med en garderigsk Fjærhat i Haanden; det var Grev Gerhard af Rendsborgs fortroligste Kammersvend, Hans Wittinghof. Hans Hilsen og slebne Væsen betegnede strax den artige Verdensmand, der var bekjendt med Hofskik og fine Sæder; men Matheden i hans glasagtige Øine

og de slappe Ansigtstræk røbede tillige en vildt forødet Ungdom og Overmættelse af sandselige Nydelser. Hans frækt speidende Blik og et næsten bestandig staaende Smiiltræk gjorde hans høflige Tilnærmelse ubehagelig, især for unge blyfærdige Damer. Han gjaldt for en snu og kløgtig Hofmand. Grev Gerhard brugte ham ofte til Afsending ved fremmede Hoffer og til at udforske baade Venner og Fjender. Som den mægtige Greves Yndling, havde han Udsigt til at blive Herre af betydelige Godser i Nørrejylland og den rige Sti Andersens Svigersøn, naar den endnu altfor unge Jomfru Agnete om nogle Aar forlod Klosterskolen.

Uagtet Hr. Wittinghofs Personlighed heller ikke syntes at være Fru Elisabeth behagelig, modtog hun ham dog med udmærket Artighed, men tillige med en overlegen Herskerindemine og en umiskjendelig Bestræbelse efter at synes langt mere indviet i sin mægtige Broders Planer og statskloge Foretagender, end nogen Anden.

"Jeg veed det" — afbrød hun Kammersvendens Beretning om Slaget paa Taphede, saasnart hun havde hørt det Vigtigste — "Min Broder har, som sædvanlig, med Kraft udført sin veludtænkte Plan, og den kjender jeg. Prindsen er i vor Magt, og Felttoget endt. Hvem der nu skal hedde Konge af Danmark,

beroer paa Seierherren. Navnet gjør ikke stort til Sagen. Magten har han; det er ham nok. Slesvigs Forening med Grevskabet er ham vigtig; for den Yndlingsplan opoffrer han maaskee for Meget — dog derom vil vi ikke dømme. Har I noget særdeles Andragende til mig angaaende Prindsen?"

"Saa vigtig en Statsfange veed min Herre ingensteds sikkrere bevogtet, end hvor hans modige og statskloge Fru Søster er tilstede" — svarede Hr. Wittinghof i smigrende Tone og bukkede — "Paa den sindssvage Ridder Hartvig stoler han ikke, men beder Eders Raade overtage den Eder betroede Myndighed her paa Slottet, dog med muligst Skaansel mod den syge Befalingsmand, for hans gamle Tjenesters Skyld og Folks Omdømme. Det er blevet min behagelige Pligt" — tilføiede han med et dybt Buk — "som Underbefalingsmand, her at adlyde min naadigste Dronnings Befalinger" — —

"Det er Alt efter Aftale, som I her seer" — dermed viste hun ham det medtagne Document, der for en Maaned siden var beseglet af Grev Gerhard — "det skal i denne Time træde i Kraft. Jeg beder Eder strax, saa høfligt som muligt, gjøre Ridder Hartvig bekjendt med denne min Broders Bestemmelse. Jeg ønsker ikke at see den gamle sære Herre oftere. Jeg seer helst, han forlader Slottet inden Sol staaer op — forstaaer sig, ikke som forviist eller i Ugunst afskediget,

men som en Ven, man ikke længer behøver at volde Uleilighed."

"Jeg forstaaer Eder, naadige Frue!" — svarede Hr. Wittinghof med et listigt Smiil og modtog Documentet — "men vilde det ikke være skaansomst at opsætte Meddelelsen af eders behagelige Villie til det blev Dag? Den syge Herre kan maaskee trænge til Ro. Han har i sin Sindsforvirrelse befalet os at behandle Prindsen som en fyrstelig Gjest; men jeg har ladet Krigsfangen bringe til det almindelige Fangetaarn, som det sikkreste."

"Derom skulde I først have spurgt mig, Hr. Wittinghof! Dog eders Forsigtighed billiger jeg. I staaer mig med eders egen Frihed inde for, at enhver Tanke om Flugt bliver umulig. Ridder Hartvig kan I strax underrette om Alt: han sover dog aldrig om Natten for sine Bodsøvelser og urolige Sværmerier. Jeg ønsker selv at see og tale med den vigtige Fange. Lad Prindsen bringe hid under Bevogtning!"

Kammersvenden bukkede og bortfjernede sig. Fru Elisabeth ringede og lod Fruersalen stærkt oplyse. Derpáa gik hun med triumpherende Mine frem og tilbage i Salen med store Skridt, medens hun af og til saae til Døren, hvorfra hun ventede den ydmygede Kongeson.

Endelig aabnedes Døren, og den saarede Junker Otto stod bleg og udmattet for hende, med en svær Jernlænke om Haand og Fod. Gaardsfogden tilligemed Fangefogden og to Taarngjemmere ledsagede ham. Men Døren var ikke lukket efter dem, førend den gamle Ridder Hartvig ogsaa traadte ind, ledsaget af Hr. Wittinghof, der forgjæves bestræbte sig for at holde ham tilbage. Den gamle Herre var endnu i sin Pilgrimsdragt; han holdt sit Jagthorn i den ene Haand og en lang Vandringsstav i den anden. "Ulykkelige Prinds!" — udbrød han med høi Røst — "I er slæbt til en Morderhule — kom! jeg skal vise Jer Blodet — baade det sorte og det røde — og see her! over dette Hoved er det kommet — det har gjort mit Haar hvidt som Kalk" — her rev han sin Pilgrimshat af, og det sneehvide Haar flagrede vildt om hans Hoved.

"Bring den afsindige Mand herfra!" — bød Fru Elisabeth. Folkene saae forlegne paa deres gamle Herre og hverandre; men Ingen rørte sig.

"Mit Hoved har Blodet dog kun bleget" — vedblev Ridder Hartvig — "men af et mægtigere Hoved har det svedet hvert Haar. — Jeg gaaer nu til Rom og den hellige Grav. — Jeg vil gjøre Bod for mine Synder. — I maatte dog heller være faldet i disse Morderhænder, Prinds Otto, end i hiin tappre

Qvindes Vold: hun har vundet Seier over den feige Samvittighed" — —

Fru Elisabeth gjentog heftig sin Befaling, at bringe den affindige Mand ud; men Ingen adlød, og Hr. Wittinghof trak paa Skuldrene.

"Jeg er uduelig og vanvittig, sige de nu" — vedblev Ridder Hartvig — "hm! jeg hjalp de Stormægtige til Høihed og Magt. Mig behøver man nu ikke længer til at myrde paa Segeberg — det kan de selv — derfor skal jeg kastes paa Porten i Nat og Mulm. Men det behøves ikke. Luk kun Porten op, Gaardsfoged! Der er altid bedre udenfor disse Mure, end herinde. Kun eet Ord endnu!" — tilføiede han og vendte sig til Prindsen — "Vogt Jer, Herre Junker! gaa aldrig paa Jagt med den artige Kammersvend! der kunde let tilstøde Jer en Ulykke. Spiis og drik Intet, uden de først har credentset Jer det! Segeberg er en Morderhule — det veed Ingen bedre, end jeg." Med disse Ord bøiede han sit graae Hoved for Prindsen og forlod Salen.

"Følg efter ham! luk ham strax ud af Slottet!" — bød Fru Elisabeth — "I see Alle, han er affindig. Hans Myndighed er her forbi. I har fra denne Time kun mine Befalinger at adlyde."

Den gamle Gaardsfoged bøiede sig med en smertelig Mine. "Farvel, Fru Elisabeth!" — sagde han med bævende Røst — "Jeg følger min ulykkelige

Huusbond til den hellige Grav, eller til vor egen, om Gud vil. Paa Segeberg seer I mig aldrig meer."

Han gik, og Fru Elisabeth saae med en forbittret, dog næsten forlegen, Mine efter ham. Derpaa vendte hun sig rolig fattet mod Prindsen, paa hvem Ridder Hartvigs Ord og Adfærd syntes at have gjort et besynderligt Indtryk. "Junker Otto af Danmark!" — sagde Grev Gerhards Søster — "I er ikke i nogen Mordergrube, som den affindige Drømmer vilde indbilde Jer, men i et retfærdigt og sømmeligt Fangenskab. Afløs hans Lænker!" — bød hun Fangefogden — "slig unødvendig Strenghed har jeg ikke befalet. Saalænge min forrige Hr. Svoger ikke gjør Mine til Flugt, skal han behandles fyrsteligt" — sagde hun i myndig Tone til Hans Wittinghof, der bukkede med et artigt Smiil og taug.

Man tog Lænkerne af Prindsen. Han kastede et tvivlsomt Blik til Borgens høie Herskerinde, som han ofte før havde underholdt sig venligt med, medens hun var hans Broders Gemalinde. Han syntes nu med veemodig Deeltagelse at bemærke hendes afblegede Skjønhed og det mørke Nag i hendes tilforn smukke Ansigt. "Jeg takker Eder for denne Mildhed, hvis den kom fra eders Hjerte, min Broders ulykkelige Dronning!" — sagde Prindsen — "dog hadede I mig ogsaa for Broder Eriks Skyld, jeg vilde

tilgive Eder det; thi, visselig! I blev haardt forurettet" —

"Ulykkelig?" — gjentog Fru Elisabeth kold og stolt — "Nei, Junker Otto! — en fornærmet Dronning kan I kalde mig, himmelraabende fornærmet; men den Lykke, jeg skulde deelt med en Foragtelig, har Grev Gerhards Søster længe foragtet. Kald Eder selv elendig, Prinds! men forskaan mig for en afmægtig Fanges Mødynk!"

"Ved den forbarmende Gud!" — udbrød Otto — "I er ulykkeligere, end jeg; den Uret, I har lidt, har forbittret eders Sjæl og forvandlet Eder. Men blev I da ikke skrækkelig hævnet?"

"Saa seer I dog nu selv den retfærdige Gjengjældelse, der rammer eders troløse Slægt? Junker Otto!" — spurgte hun i triumpherende Tone.

"Den store himmelske Retfærdighed, der er over os Alle, kan jeg end ikke i denne Stund tvivle paa" — svarede Prindsen — "men vel paa Retfærdighed i den Stærkeres Ret paa Jorden. Dog — den varer jo kun for en Tid."

"Seer I nu ikke Guds Dom i den Stærkeres Ret, Kong Christophers Søn! og i den Skjæbne, der knuser de Troløse?" — spurgte Elisabeth — "I har fulgt deres Spor, Junker Otto! I vil dele deres Skjæbne. Det er neppe to Maaneder siden, I sluttede Sone med min Broder, og nu vilde I føre Hær-

skjold imod ham. Eder kaldte de Danske dog Kong Christophers ædle Søn. I maa tilgive os, om vi ikke kan kalde Eder saaledes."

"Jeg forlanger aldrig at kaldes bedre, end jeg er" — svarede Prindsen rolig — "dog den Pagt, jeg bred, var ikke af dem, der sluttes i Hjertet og besegles i Himlen. Ingen skuffedes derved: Eders kloge Broder vidste det, som jeg; det var kun en Vaabenhvile, til vi begge kunde mødes med hvæsset Sværd i Haand. Hans Sværd var skarpest og lykkeligst; det føler jeg fuldtvel; men derfor blev hans Ret til at være Danmarks Ødelægger ikke større."

"De Slaver, eders Fader har pantsat og solgt os, skal nu trælle for Seierherren med Rette" — svarede Fru Elisabeth haardt — "dog det var ei for at tvistes om, hvad Sværdet har afgjort, at jeg kaldte Jer hid. Jeg vilde kun sige Jer, Junker Otto, at eders Behandling her vil beroe paa Eder selv. Ethvert Forsøg, her gjøres paa at befrie Eder fra dette Fangenskab, vil i høi Grad forøge dets Strenghed. De Lænker, jeg nu, af Agtelse for eders Byrd og Stand, har fritaget Eder for, kan kun I selv eller eders Venner nøde mig til at paalægge Eder."

"Min Skjæbne er i den samme Haand, som Eders og eders seierrige Broders Lykke" — svarede Prindsen med Høihed og Ro — "hvad der paalægges

mig skal I see mig bære, som det sømmer sig en Kongeson, om det endog er uværdige Lænker."

"Kolde livløse Danske!" — udbrød Fru Elisabeth forbittret og trampede. — "Bring ham til Ridderfængslet, Wittinghof! Sæt Vagt for Døren! for hans Pleie og anstændige Behandling staaer I mig inde. — Jeg hader Eder, Junker Otto, med eders hele Slægt" — tilføiede hun lidenskabelig og vendte sig atter mod Prindsen, der var nær ved at synke om af Udmattelse og det betydelige Blodtab — "men jeg er af fyrstelig Byrd, som I. Jeg foragter enhver lav Hevn, selv over mine Dødsfjender." Derpaa forlod hun Salen, og Hr. Wittenhof bortførte den fangne Prinds, der maatte understøttes af Taarngjemmerne, for ikke at segne til Jorden.

Tre Aftener derefter listede Svend Træst og den sorte Svend sig tilfods gjennem Fruerlunden ved Segeberg Søe. De vare begge forklædte som holsteenske Bønder og næsten ukjendelige. At den fangne Prinds var paa Slottet, vare de underrettede om. De havde endogsaa faaet udspurgt, at han ikke befandt sig i det almindelige Fangetaarn, men i det saakaldte Ridder-carcer, der vel ansaaes for hæderligere og bequemmere, end det skumle Fangetaarn, men hvis Beliggenhed i en grundmuret Udbygning, der hang ud over Kalkfjeldet mod Traven og var omgivet af stærke Forskandsninger, syntes at gjøre enhver Adgang

umulig. Dette hæderlige Fængsel var særdeles skikket til at indeslutte fornemme og vigtige Statsfanger, og Fru Elisabeths Skaansomhed mod den fangne Prinds syntes ligesaa klog og forsigtig, som den havde Udseendet af sømmeligt Hensyn paa Fangens Anseelse og høie Byrd.

Den sorte Svend var vel bekjendt med Egnen og Slottet. Han havde tjent paa Segeberg i sin Barndom og røgtet Grev Adolphs Jagthunde. Han havde været paa Slottet hiin Nat, Greven blev myrdet, og havde Meget at fortælle om denne Begivenhed. Skjøndt han kun havde været en foragtet Hundedreng hos den strenge Grev Adolph og ofte var behandlet haardt af ham, havde Grevens Mord dog gjort et uudsletteligt Indtryk paa dette raae Menneske. Han var bleven forjaget fra Slottet med det øvrige Tjenerskab. Saavel han selv som hans Omløberslægt havde siden været strengelig forfulgt baade i Holsteen og i Jylland, og han bar et uudslukkeligt Had saavel til Ridder Hartvig, som til Grev Gerhard, der havde ladet hans berygtede Bedstemoder henrette, som Mordbrænderske og Hex.

Svend Trøst og hans veikyndige Ledsager havde allerede et Par Nætter udspeidet Slottets Befæstning fra alle Sider og fundet Borgen saa fast og vel bevogtet, at enhver Tanke om Overrumpling, selv med en betydelig Vaabenstyrke, vilde være Daarskab. De

kom nu, halv modfaldne, fra en Fiskerhytte ved Søen, hvor den sorte Svend havde et gammelt Bekjendtskab fra hans Hundedrengsdage, og hvor de havde fundet et Tilflugtssted. Her skjulte de sig om Dagen, medens de om Natten fortsatte deres Bestræbelser for at finde en Adgang til Slottet, og om muligt ved List faae Leilighed til at befrie den vigtige Fange.

"Det er forgjæves, unge Herre! Længangen maa være tilmuret — eller mine Øine forhexede" — sagde den sorte Svend — "jeg var en Gjæk, at jeg indlod mig paa dette Eventyr. Faae de os fat, blive vi hængte eller kastede i Hundetaarnet hist. Der er det ikke stort fornøieligere, end i Rakkerkulen. Jeg kjender det Hul."

"Frist Mod, Volle! Vi finde vel paa Raad" — sagde Svend Trøst — "Ferend Junkerens Saar er lægt, kan han jo alligevel ikke følge os. I det Stykke skal de dog være ganske skikkelige imod ham deroppe."

"Skikkelige?" — mumlede den sorte Skytte og fløitede — "Naar jeg hører, de store Jægere lapsalve paa Grævlingen, de har fanget i Saxen, veed jeg, det er aldrig for Andet, end for siden at jage Livet af ham for Morskab."

"Fy, Volle! tænk ikke saa lumpent om alle Mennesker! for at tage Livet af ham, vil de vel

vogte sig, hvor slette de kan være, aldenstund han er i Svogerskab baade med Markgreven og Keiseren."

"Død Frænde kræver ingen Arv" — mumlede Volle — "har man faaet Bugt med Vildbassen, spørger man kun lidt om hans Svogerskab i Skoven."

"Greven er for klog til at kjøbe Kronen med sit Liv, Volle! og for sin Myndling vover han neppe meer, end Slesvig er ham værd."

"Vi kan skyde Fugle i Luften, unge Herre! men de store Herrers Tanker flyve os for høit, om de end ere Sæbebobler for Gønduls Aander tilhobe. Den kullede Greve veed nok hvad han vil skjule sin nøgne Skal med. Hans Søster deroppe er af samme Suurdeig. Vi maatte heller have med ti Mænd at gjøre. Nu har hun jo faaet den visne Kammersvend til Haandlanger. Den Hanræv er fast ligesaa huul som hans Herre."

"Ha! kunde jeg faae fat paa den Usling!" — udbrød Væbneren heftig — "med Hans Wittinghof har jeg en lille Regning at afgjøre i mine egne Sager."

"Aha!" — smidskede Volle — "I vilde nok gjerne skaffe Sti Andersen en vakkrere Svigersøn?"

"Før den raadne Ræv skal komme Agnete saa nær, at hans forpestede Aande kan røre hende, skal jeg rende ham mit Sværd gjennem Livet — var det selv for Herrens Alter — det har jeg lovet og svoret."

"Ret saa! det kan jeg lide — I er af mine Folk" — sagde Volle lystig — "bliver I nu ikke hængt her for Junkerens Skyld, har I gode Udsigter til det i Fremtiden. Men hvad gjør det til Sagen? Har jeg vovet Livet hundrede Gange for et Stykke Vildt, kan I sagtens vove det eengang for en deilig Jomfru; men dermed har det vel ingen Hast: hun er jo en raa Unge endnu, og I kan, saavist, gjerne lade jert fine Skjæg vore en halv Snees Aar endnu, inden I faaer stødt Hornene af Jer og er spag nok til at komme under Fruerteflen" —

"Afveien, Galning! der kommer Rogen" — afbrød Svend Træst ham, og man sprang tilside mellem Buskene ved Søen. Ën geistlig Herre nærmede sig langsomt paa en Pasgjænger. Han holdt et Paternosterbaand i Haanden og mumlede, medens Maanen oplyste hans magre Skikkelse.

"Hilleded! Grevens Kapellan fra Rendsborg" — hviskede den sorte Svend — "Jeg kjender ham fra jeg sad der med min Bedstemoder. Det er en from Herre, kan I troe: hvor man seer ham, er der altid Død og Ulykke paa Færde. Han troer ei engang selv paa jeres Here og sorte Djævle, men fik dog min stakkels Bedstemoder brændt, fordi hun var en Smule Her, som I kalder det, og ærlig tilstod det. Mig skulde han beredt til Døden paa Rendsborg Galgebakke; men han gjorde det saa slet, at jeg maatte

rende derfra, for ikke at fare lige til hans lune Helvede. Nu skal J see, han har en lønlig Dødsdom i Lommen for Junkeren. Jeg har lovet at spille ham et lille Puds engang for min Bedstemoders Skyld. Tøv lidt!" Derpaa tog den sorte Svend en Fastelavns-leegs-Maske frem; den forestillede et Djævelansigt med to Horn; med den for Ansigtet, sprang han frem i Maaneskinnet paa Veien, og foer pludselig med et afskyeligt Brøl mod den geistlige Herre. Hesten blev sky og sprang tilside. Kapellanen udstødte et Angestskrig og faldt af Sadlen. — "Kjender du mig?" — brølede den sorte Svend — "Jeg har længe ventet dig og din Herre. Jeg lader hver Nat blusse under den store Svovlkjedel til Jer; men hvor blive J af? Har han fleer Grever og Fyrster at lade slagte? har du meer Helgenblod at tvætte ham reen i? Heren, du sendte mig sidst, slap godt: hun fløi som en hvid Due af Kjedlen; men jeg skal have to sorte Ravne istedet. Er det alt ude med ham?" — udbrød Volle forbauset og ruskede i Kapellanen, der laae stum med lukkede Øine, som han var død — "han maa dog være stærkere i sin gale Tro, end det lod til, naar han prækede under Steilen."

"Hjelp! Hjelp! Mordere!" — skreg nu Kapellanen pludselig med skingrende Stemme og slog Øinene op. Der hørtes Hestetrampen i Skoven, og den sorte Svend fandt det ikke raadeligt at tøve længer paa

Veien; han nøiedes med at kyle sin Bedstemoders Fordømmer saa haardt mod Kalkfjeldet ved Veien, at den geistlige Herre knækkede et Par Sidebeen. Derpaa sprang den formummede Skytte hastig bort gjennem Krattet og gav Svend Træst et Vink til at følge ham. Han var saa velbekjendt med alle Krogveie og hemmelige Stier omkring Kalkbjerget og Segeberg Søe, at han i et Øieblik var i Sikkerhed. "Mit gamle Fristed!" — sagde han og svingede lystig sin Hue — "her har jeg holdt dem for Nar engang en heel Uge." De stode begge paa Pynten af en kratbevoxet Kalksteensbrink mellem Huler og farlige Dybder, næsten ligeoverfor Veien, hvor Kapellanen laae og jamrede sig, og de kunde her ubemærket see hvad der foregik paa Veien, uden Sandsynlighed for at blive eftersporede gjennem de næsten uveisomme Kringelkroge, der førte til dette Fristed. Den skrigende Kapellan var omringet af et Jægerselskab, hvoriblandt Kammersvend Wittinghof befandt sig. Man saae, at de lode den geistlige Herre bære op ad Kalkbjerget mod Slottet, og at endeel Jægere adspredte sig i Krattet ved Søen i forskjellige Retninger.

"En forbandet dum Streg, Volle!" — sagde Svend Træst ærgerlig — "Du har fordærvet os det Hele ved din utidige Hevnlyst. Man gjennemjager alt Skoven. Ethvert Forsøg paa at redde Junkeren bliver umuligt. Fordømt! havde det dog idetmindste

været den Satens Kammersvend, vi havde faaet Fingre paa!"

"Ja saa! min dydige unge Herre! Stregen havde dog ikke været saa dum, mener J, naar det kun havde været jer egen kjære Medbeiler, vi havde knubset. Vi har Intet at lade hinanden høre, Svend Trøst! For den gode Junkers Skyld glemmer Ingen af os sine egne Smaa-Handeler; det var ogsaa for Meget forlangt af et Par sølle Menneskebørn. Vil J nu følge mit Raad, skal vi nok ogsaa faae Fingre i Kammersvenden. — Prindsen skal vi maaskee ogsaa faae ud." —

"Er du fra Forstanden, Volle! hvorledes skulde det være muligt nu, du har røbet os, som en gal Tyr?"

"Lad mig om det, unge Herre! Vil J kun holde Jer stille her til imorgen Aften ved denne Tid, saa skal J høre fra mig og kanskee fra Junkeren med. Der var to Rævegange til Slottet i min Hundedrengstid, seer J; den ene er neppe spærret; den har aldrig Nogen af Grev Adolphs Fjender kjendt. Nu, jeg staaer paa dette Sted, randt det mig først ihu. Er den Vei endnu til, som jeg mener, skal jeg snart vise Jer hvad den sorte Svend duer til."

"Jeg vil med" — udbrød Svend Trøst og gjorde et Glædesspring.

"Men jeg vil ikke have Jer med" — svarede Jægeren og efterabede hans Hop — "dennegang vil jeg raade. Kommer jeg ikke igjen, kan I koste et ærligt Hjertesuk paa mig, istedetfor Sjælemesse, og see til, I selv slipper levende herfra. Hold Jer nu stille som en Muus og gnav paa Osteskorpen, I har i Lommen! God Taalmodighed, Svend Trøst!" Dermed sprang han ned ad den steile Kalksteensbrink, og Svend Trøst saae ham liste sig bort mellem Buskene ved Søen og forsvinde i Skyggen.

At blive uvirksom paa dette eenlige Sted en heel Nat og Dag, kunde den utaalmodige Væbner ikke bequemme sig til; efter nogle Øieblikkes Betænkning sprang han ogsaa ned ad Fjeldbrinken og fulgte den lønlige Sti, han havde seet den sorte Svend forsvinde paa.

Det voldsomme Overfald i Fruerlunden paa Grevens Kapellan, der kom i et vigtigt Ærinde til Segeberg for sin Herre, havde vakt stor Opmærksomhed paa Slottet, og Hr. Wittinghof havde, paa Fru Elisabeths Opfordring, paataget sig, med endeel Jægere at undersøge hele Kalkbjerget og alle lønlige Stier omkring Slottet, medens Borgfruen selv sørgede for den geistlige Herres Pleie og erkyndigede sig om Hensigten af hans Sendelse. Efter en hemmelig Samtale med den syge Kapellan, lod hun øieblikkelig den ældste Taarnvægter kalde. Denne Mand var

een af hendes Broders rigeligst belønnede Svende og den eneste af den myrdede Grev Adolphs Folk, som var bleven paa Slottet i den nye Herres Tjeneste.

"Du maa kjende den underjordiske Løngang her paa Slottet" — sagde Fru Elisabeth bestemt og saae nøie paa den gamle Karl, der stod for hende med det snue rynkede Ansigt og et hæsligt skulende Blik.

"Hvilken Løngang? naadige Frue!" — spurgte Taarnvægteren — "den, Ridder Hartvig med eders strenge Herre Broders Krigsmænd kræb igjennem hiin Nat, salig Greven blev slagen, den er jo for længe siden tilkastet."

"Er her da en anden?" — spurgte Borgfruen med et skarpt Blik — "see lige paa mig, Karl! tal Sandhed! eller det gjælder dit Liv. Tænker du at forraade os, som dit forrige Herskab, tager du feil. Du har ymtet om en Løngang til Riddercarceret; den skal du vise os strax; den skal i denne Nat fyldes og tilmures."

"Naa, er det den, I mener, naadige Frue!" — svarede Taarnvægteren og syntes at besinde sig — "ja, det er en anden Sag; den har jeg netop ogsaa tænkt paa i disse Dage, hvorvel jeg ikke har seet den i mange Herrens Tider. Vorherre maa vide om den er til endnu eller hvor det egentlig var, man havde Indgang til den. Men I har Ret, naadige Frue! skulde Nogen vide Besked dermed, maatte det være

mig, siden jeg er ældst her i Gaarden. Nu kunde det sagtens lønne sig at lede den op: har vi nu faaet en dansk Prinds her til Fange, kan der vel være dem, der vilde give hele Trug Guld og Sølv for at finde ind og ud her ad slig Muldvarpevei; men jeg er, Skam, bange for den findes ikke, naadige Frue!"

"Derfor er jeg ikke bange" — svarede Fru Elisabeth og greb i Klokkestrengen, der førte til Borgestuen — "har du ikke viist Huuskarlene den Længang inden Midnat, skal du ikke see Sol staae op imorgen; derpaa kan du være lige saa vis, som paa et heelt Aars Løn naar Gangen er spærret."

Den nye Gaardsfoged traadte nu ind og modtog Befaling til strax med nogle Huuskarle at følge Kunz Taarnvægter med Lygter, Hakker og Muur-Redskaber. Vægteren skulede til den høie Borgfrues bestemte Aasyn. "Nu troer jeg vist, jeg husker Stedet, naadige Frue!" — mumlede han — "I maa for Guds Skyld ikke troe" — —

"Godt!" — afbrød hun ham — "meld mig strax hvad der opdages, Gaardsfoged!" — hun gav denne sin troe Tjener et betydende Vink og tilføiede et Par hemmelige Ord, hvorpaa han øiebliklig bortfjernede sig med den skulende Taarnvægter.

"Hvad jeg lovede, skal han faae" — sagde Fru Elisabeth ved sig selv og gik ind i sit Lønkammer — "men Sol og Maane seer han aldrig meer."

Medens man paa Segeberg Slot søgte at gjøre enhver Adgang til den fangne Prinds umulig, og med saa stor Aarvaagenhed efterspørede de eventyrlige Vovehalse, der allerede tænkte paa hans Befrielse, syntes Prindsen selv den roligste af alle Slottets Beboere. Der kom intet Suk og ingen Klage over hans Læber i Andres Nærværelse; men der var en Høihed og Martyrfred i hans blege Aasyn, som forbausede og indgjød selv de raae Krigere, der bevogtede ham, en uvilkaarlig Ærbødighed. Han ønskede helst at være ene, og man føiede ham som oftest deri. Det Saar i Hovedet, hvorfor han var segnet paa Valpladsen, havde været mere bedøvende, end farligt; ingen af hans andre Saar vare til Døden, uagtet den lange Reise havde i høi Grad forværret dem. Han følte sig nu styrket ved nogle Dages Pleie og Hvile. Han sad alene i sit Fængsel med et Liinklæde om Tindingen, og den høire Arm i et Bind. En styrkende Lægedrik stod for ham paa Bordet. Der brændte to Lys, og et Breviar laae opslaget med afskrevne Bibelsteder og gudelige Sententser. Den fromme Canonicus fra Segeberg Kloster, der var Læge paa Slottet, havde nylig forladt ham og anbefalet ham slig beroligende Læsning.

"Var det Svaret paa mit store Spørgsmaal?" — sagde han grundende, og stirrede paa det ziirlige Haandskrift, uden at læse — "det var knusende."

Han hævede de store blaae Øine fra Breviaret til Stjernelyset, der glimtede ind til ham fra det lille Gittervindue imod Travedalen og Kalkbjergets brat-teste Fjeldskrænter. Der var stille i det eenlige Fæng-sel. Han troede at høre Travestrømmens eensformige Brusen dybt nedenfor de hvide Kalksteensspidser og sorte Afgrunde, hvorover hans Fængsel hang, som en Svalerede. Udenfor den tillaasede Fængselsdør kunde han høre Lyden af Skildvagtens Skridt.

"Gud lønne dem!" — bad han, og foldede sine Hænder — "Gud glæde dem i Paradiset, alle de troe Sjæle, der styrtede sig i Døden for mig! — Mit arme Folk!" — sukkede han — "til hvem staaer nu dit Haab?" Hans Øine faldt tilbage paa Breviaret, og han læste det Sted, der just laae opslaget for ham. ""Forlad dig ikke paa Fyrster!"" — stod der — ""de ere Mennesker; de kunne jo ikke hjelpe."" — ""Mange søge en Fyrstes Ansigt"" — "Ak ja!" — udbrød han — "her staaer det jo" — ""men hver Dom kommer fra Herren."" Han faldt i dybe Tanker og sad længe med Øinene stift heftede paa Breviaret. Han slog nogle Blade om og læste: ""Fyrster skulle have fyrste-lige Tanker og holde derover."" — "Hm! er det fyr-steligt at forsage og opgive Haabet om Frelse og ret-færdig Hevn? har hvert Fængsel ei en Udgang og hver Nat en Ende?" — Han saae sig om med et stolt uroligt Blik; men en let Rødme overfoer hans blege

Kinder, idet han atter saae ned i den gudfrygtige Læges Haandskrift og læste de fromme Ord: ""Lad det Onde ikke overvinde dig, men overvind det Onde med det Gode!""

Idetsamme hørte den fangne Prinds en Stemme hviske tæt ved ham: "Frisk Mod! Herre Junker! vil I være fri — vil I hævnes — saa følg mig!"

Prinds Otto vendte forbauset sit Aasyn mod den Krog af Fængslet, hvor hiin uventede Røst kom fra, han saae en Lem i Gulvet oplukket, og et smudsigt sortebruunt Omløber-Ansigt stak frem deraf. Det var den sorte Svend, som i den Belysning, der faldt paa hans raae vilde Træk, vel kunde fremkalde Billedet af en Dæmon eller Fristeer fra de mørke Aanders Verden for Fangens ophidsede og sygelig spændte Phantasie.

"Viig fra mig, evige Løgner!" — sagde Prindsen, og slog et Kors for sig — "den Frihed, du kan føre mig til, er den evige Trældom — den Hævn, du lover mig fra Dybet, foragter jeg" — —

"Er jeg en Jennik og Djævelunge, saa er jeg nok een af de bedste her paa Slottet" — svarede den sorte Svend og loe — "Vær ingen Primer, Herre Junker! Betænk Jer ikke ret længe! Følger I nu ikke med mig, kan I faae graa Haar her, inden nogen anden Nar vover sit Liv for at frelse Jer."

"Hvem er du?" — spurgte Prindsen og besindede sig — "Var det ikke dig, der bragte mig Hilsen ifjor fra den ærlige Ridder Niels af Brattingsborg?"

"Rigtig, Herre Junker! Havde Huusbond saasandt været karsk for otte Dage siden, havde han selv været hos Jer paa Taphede. Vil I nu følge mig til ham og Ridder Bugge paa Hald, skal I snart staae i Spidsen for en Flok Karle, som tør binde an med Jenniken i jer hede Helvede selv, og I skal vist faae Hævn over Skaldepanden, om ei paa den ene Maade, saa paa den anden." Der kom ved disse Ord et hæsligt Udtryk af Vildhed og raa List i hans Ansigt.

"Hvad mener du, Menneske!" — spurgte Prindsen stolt og reiste sig — "taler du om Stimænd og Mordere? mener du, Prinds Otto af Danmark vil krybe under Jorden, som en Ræv, for at hævde sin Ret og Danmarks Ære ved Niddingsdaad? Du kommer ikke fra de brave Mænd, du nævnede? Har Danmarks Folk og ædle Ridderskab endnu Tillid til mig og min Lykke, vil de befrie mig ærligt og aabenbart ved Underhandling eller Vaabenmagt; men Ingen vil fordre, jeg skal gjøre noget Skridt, som vanærer mig."

"Om Forladelse, naadige Herre!" — svarede den sorte Svend og gjorde store Dine, idet han ærbødig og halv forlegen bukkede med Hovedet, uden at stige høiere op af Længangen — "Hvad jeg sagde om min Huusbond og Ridder Bugge var kun saa mine egne

ringe Tanker. Mig syntes, det var en ærlig Sag, om man hjalp Jer til Friheden og Regimentet, paa hvad Maade det saa skulde være. Grev Skaldepande og Ridder Hartvig gjorde sig saavist ingen Skrupler, da de sloge min gamle Herre her paa Segeberg; om man gjorde dem samme Skjel engang, var det kun Løn som forskyldt. Men I er en Kongeson, kan jeg troe. I maa sagtens tænke lidt mere storagtigt, end vi Smaafolk. Jeg og Svend Trøst har nok gjort Regning uden Vert og baaret os ad som et Par Dosmere. Vi drømte aldrig om, I heller vilde sidde i Fængsel her jer Livstid, end hjelpes ud ved en lille Haandrækning, som en anden sølle Fange. Tag os det ikke ugunstigt op, høie Herre! vi meente Jer det, saamænd, godt og ærligt; slippe vi levende derfra, maae vi prise vor Lykke."

"Tak for jer gode Villie og for hvad I har vovet for min Skyld!" — sagde Prindsen med deeltagende Mildhed og nærmede sig ham — "Svend Trøst er altsaa med her! Siig ham ogsaa Tak! det er anden Gang, han vover sit Liv for mig. Dog — eders Veie, ere ikke mine. — Bort! skynd dig! man kommer. Red dig selv og det unge Menneske! for min Lykke skal Ingen meer offre Livet. Bort! Gud ledsage Jer!"

Man raslede med Jernstangen udenfor Fængselsdøren, og den sorte Svend trak hastig sit Hoved til

sig. Prindsen slog selv Lemmen til efter ham, og gik rolig frem mod Fængselsdøren. Den aabnedes, og en Krigsmand traadte ind, men vendte strax tilbage med en taus Hilsen, saasnart han havde seet, at Prindsen var paaklædt og oven Senge. Til sin Forundring modtog Prindsen nu et heelt uventet Besøg af Fru Elisabeth selv. Hun var ledsaget af et Par bevæbnede Herrer. "Undskyld, om vi forstyrrer eders Ro, Junker Otto!" — tog den høie Borgfrue Ordet med kold Høflighed! — "Jeg maa selv see hvad her foregaaer. Vagten har meldt mig, her har været Nogen hos Eder og talt med Eder."

"Ja saa!" — svarede Prindsen langsomt og betænkelig — "deri har Vagten opfyldt sin Pligt, hvis man virkelig har hørt Sligt."

"Her er skeet en Voldsgjerning" — vedblev Fru Elisabeth — "man er paa Spor efter nogle Vagabonder, der søge Adgang til eders Fængsel."

"Det er Meddelelser, Fru Elisabeth! som synes mig mere at vedkomme Eder selv og mine Fængselsvogtere, end mig. Kunde jeg nedlade mig til uværdige Forbindelser, vilde jeg dog neppe være saa eensfoldig selv at give Eder Oplysning derom."

"Men naar jeg affordrer Jer slig Oplysning, som Fyrste og Mand af Ære, og beder Eder sige mig, om I har talt med Nogen her iaften" — —

"Saa troer jeg mig dog ikke forpligtet til at svare Eder derpaa, Fru Elisabeth!"

"I glemmer hvem der her har Magten" — sagde Borgfruen med et næsten frygteligt Blik — "der gives Midler" — —

"At I ikke vil afpine mig Bekjendelser, som en lav Forbryder, vilde eders Ære og Stolthed være mig Borgen for, om jeg end var saa ulykkelig at maatte tvivle paa eders Menneskelighed" — vedblev Prindsen rolig — "dog i ethvert Tilfælde, hvad min Ære gjør mig til Lov agter jeg intet Brud at gjøre paa, hvad enten det gjælder Fjender eller Venner."

"Jeg veed Nok, min ædelmodige Herre!" — sagde Fru Elisabeth med et spottende Smiil — "Eders Hemmeligheder ligge ikke dybt. Behag at undersøge Gulvet og Murene, mine Herrer!" Med disse Ord gav hun de Herrer, der fulgte hende, et Vink, hvorpaa de toge Lysene fra Bordet og gjorde Mine til at begynde Undersøgelsen.

"Hold inde et Øieblik!" — sagde Prindsen — "jeg har et Forslag at gjøre Eder, høie Frue! Min sikkre Tilstedeværelse kan dog alene være Eder af Vigtighed; vil I love mig at lade al videre Undersøgelse fare, og at I ikke vil forfølge eller straffe de ulykkelige mig hengivne Mennesker, der enten allerede have søgt at nærme sig mig her eller fremdeles under mit Fangenskab kunde forsøge derpaa — vil I ædelmodig

love mig en saadan Skaansel mod dem, der ubesindig vove Liv og Frihed for min Skyld, saa vil jeg med mit fyrstelige Æresord befrie Eder for al Uro og Frygt for min Tilstedeblivelse. Siig ja!" — tilføiede han med Inderlighed — "for Menneskelighedens Skyld! siig ja! og I kan fra denne Time lade alle Døre staae aabne til mit Fængsel; jeg sætter da ingen Fod over denne Tærskel, før mit trofaste Folk, med Vaaben i Haand, eller min Svoger og Keiseren har udløst mig."

Fru Elisabeth syntes overrasket og betænkte sig nogle Øieblikke. "Nei!" — udbrød hun heftig og bestemt — "Segeberg Mure og min Aarvaagenhed tør vel maale sig i Fasthed og Paalidelighed med eders Æresord, Kong Christophers Søn! min falske Kong Eriks Broder! Jeg troer Ingen af eders Slægt paa sit Æresord meer. Begynd Undersøgelsen, mine Herrer!"

En bitter Krænkelse var synlig i Prindsens blege Aasyn. Han vaklede og holdt sig ved Stolen; men han samlede sin Styrke og tilbageholdt det Udbrud af Harme og saaret Stolthed, som spillede ham paa Læberne og gav hans stille klare Blik en lidenskabelig Ild. "Gud tilgive Jer det Ord, Elisabeth!" — sagde han med dæmpet Røst og vendte sit Blik fra den stolte Borgfrue mod det rolige Stjernelys, der

ligesom trøstende nedglimtede til ham gjennem Fængselsgitteret.

Lemmen i Gulvet var saa konstig indrettet og af saa fuldkommen Liighed med det øvrige Flisegulv, at det ikke var muligt at opdage den, naar den var lukket; desuden var den kun til at aabne nede fra Løngangen og syntes oprindelig at have tjent til at bringe Fanger hemmeligt til Fængslet, uden at Tilbagegangen var mulig for de Fangne.

Da Undersøgelsen var aldeles frugtesløs, trampede Fru Elisabeth heftig i Gulvet. "Velan!" — sagde hun kold og fattede sig — "vil I ikke være os behjelpelig, Junker Otto! maa I finde Jer i at skifte Opholdssted strax. I maa alene tilskrive eders eget Stivsind, at I ikke faaer det saa behageligt for Fremtiden, som jeg havde ønsket. Til at kige Stjerner faaer I ikke Leilighed herefter. Ledsag Prindsen med Vagten til det mørke Taarn, mine Herrer!"

Ved disse Ord var det som Junker Otto kaldtes tilbage fra en skjøn Drøm; han havde for et Øieblik ligesom glemt sit Fængsel og sin bittre Sjælskrænkelse i en stor udvidende Følelse af den evige Frihed og den uendelige Høihed, Kjærlighed og Ro, der nedstraalede til ham fra Stjernehimlen. "Naar jeg er død, Fru Elisabeth!" — sagde han stille med mild og blød Stemme — "saa vil I fortryde det, hvis I nu berøver mig dette lille Indkig i Guds Himmel. Und

mig dog en Ridse i Muren, hvorigjennem jeg kan see et Par Stjerner og en Solstraale! I kjender selv Ulykkens Magt og Urettens bittre Indtryk paa Sindet, min Broders forurettede Dronning! I er selv født til Høihed og Lys — I vil ikke negte mig et Glimt af den høie Himmel i min Nat."

Ved disse sidste Ord syntes Elisabeth at vakle i sin strenge Beslutning; i hendes mørke stolte Blik var en veemodig Bevægelse synlig, og de fine Muskler om hendes magre Mund bævrede. Had og Medynk syntes at kæmpe i hendes Sjæl. Men nu kastede hun et Blik paa Prindsens Ansigt, der havde en fjern men dog umiskjendelig Form-Liighed med hans ældste Broders. Det var i dette Øieblik i Skygge, og hun saae kun den fjerne Liighed i Grundformen uden det ædle milde Udtryk, der ligesom forklarede det. "Kong Eriks Broder!" — udbrød hun — "vil I ogsaa bedaare mig med rørende Taler om Stjernerne og den smukke Himmel? — Bring ham til Taarnet!" — Derpaa gik hun hastig, som hun selv undflyede Synet af sin Fange. Prinds Otto kastede endnu et smerteligt Blik tilbage til Fængselsgitteret og fulgte med et dybt stille Suk Ridderne og Vagten ud af Carceret til det strengere Fængsel.

Da Prindsen førtes over Slotsgaarden mod det saakaldte sorte Taarn, var der stor Larm og Bevægelse i Gaarden. Kammersvend Wittinghof kom med

en Flok Jægere og Fakkelbærere ind ad Slotsporten; de havde en bunden Fange imellem sig. Fangen var klædt som en holsteensk Bondeknøs. Fakkellyset faldt paa hans Ansigt, og Prindsen kjendte Svend Trøst. Da den fangne Væbner saae Prindsen, raabte han med høi Røst: "Vorherre hjelpe Jer og Danmark, ædle Junker! jeg kan ikke meer."

"Gud lønne dig, Ulykkalige!" — udbrød Prindsen — "her kan Menneskemagt ei hjelpe. Dog den Almægtige kan redde Danmark uden os."

Prindsens ædle Skikkelse forsvandt stille i det mørke Taarn. Men Svend Trøst raabte endnu høit, idet man slæbte ham ned i den dybe Taarnkjælder: "den Rævestreg skal I faae betalt, Hans Wittinghof! Vi to maae mødes og det før jer Bryllupsdag, om jeg saa skal staae op af Graven for det samme."

Fangens afmægtige Trudsel besvaredes med en haanlig Latter af den fine Kammersvend, som, uden selv at røre en Haand, lumskelig havde ladet ham snære og fange af Jægerne, og som nu ilede op ad Slotstrappen uden at værdige sin forbittrede Medbeiler et Blik.

Mellem en Flok Huuskarle, som kort efter, med Lygter, Hakker og Murerværktøi, gik ind ad Borgestudøren, var der en ængstelig Mumlen.

"Vil I nu troe mig en anden Gang?" — hviskede en gammel Huuskarl — "hvor der er skeet saa-

danne Ting, som her paa Segeberg, kan det aldrig gaae rigtigt til. Hvor den Onde eengang har faaet Spillerum, er han ikke god at blive qvit."

"Sladder!" — sagde en Anden — "hvad I saae i Løngangen har vel været et Dyr eller en formummet Gavstrik; men hvem det saa var, saaer han nu blive, hvor han er, til Dommedag. Vi har muret godt til for Indgangen; det veed jeg."

"Men den Karl kan have hundrede Udgange" — svarede den gamle Huuskarl — "Jeg veed nok hvad jeg saae, og havde jeg ikke, Gud skee Tak og Ære! — havt en Smule bedre Samvittighed, end Kunz Taarnvægter, var jeg maaskee ogsaa faldet død om paa Stedet."

"Det var paa en Maade hans Lykke, den gamle Skjelm!" — hviskede een af Fangefogdens Haandlangere — "var han kommen levende derfra, skulde jeg kylet ham i Tudsehullet. Det havde været godt nok til ham; men Vorherre har maaskee været ham naadigere, end vor Frue."

Gaardsfogden kom nu ogsaa ind i Borgestuen med nogle flere Huuskarle, der bare den gamle Kunz Taarnvægters Liig. Han havde seet sin forraadte Herres Gjenfærd i Løngangen — paastod man — eller det, der var værre.

Da det var Midnat, var der mørkt og stille paa Segeberg Slot. Kun i Høienloftsværelset ligeoverfor

det sorte Taarn brændte der endnu Lys. Her sad Fru Elisabeth alene i sit Sovekammer. Om den Djævelskikkelse, de overtroiske Huuskarle troede at have seet ved Opdagelsen af den farlige Løngang, og om Kunz Taarnvægters pludselige Død ved dette Syn var hun underrettet. At dette formeentlige Spøgerie stod i Forbindelse med det hemmelige Besøg, Prinds Otto lod til at have modtaget i Riddercarceret, var hun overbeviist om, og der var føiet Anstalter til at gribe den dumdristige underjordiske Gjest, saasnart han lod sig see. Fru Elisabeth syntes angreben af den Uro og Spænding, denne Aftens Begivenheder havde medført. Kampen i hendes Inderste var endnu ikke ophørt. Den fangne Junker Ottos Martyrblik mod det Glimt af Stjernehimlen, hun havde været saa haard at berøve ham, var trængt hende dybere i Sjælen, end hun selv syntes at ville tilstaae sig. Den grumt tilfredsstillede Hævnlyst lod kun lidet til at glæde hende, og hun saae i dette Øieblik selv langt ulykkeligere ud, end nogensinde. Et stort Metalspeil hang ligefor hende paa Muren i Sovekamret, og da hun nu saae sit eget Billede deri, foer hun forfærdet sammen. "Gjør Hevnen ikke lykkeligere — skjønnere gjør den ikke" — sagde hun med et Udtryk af lønlig Selvforagt, idet hun reiste sig og hang sin Skarlagenskaabe over Speilet. Maanen skinnede paa det sorte Taarn ligeoverfor hendes Vindue; hun støttede

Albuen mod den brede Vindueskarm og stirrede en Tidlang ud paa Fangetaarnet, der bestod af en eneste rund Muur, uden anden Aabning, end den svære laasede Jerndør, som bevogtedes af en Skildvagt. Idet hun med en uvilkaarlig Gysen vendte sig bort fra Vinduet, ligesom om Fængslet med den evige Nat havde bævet for hendes Blik og truet med at styrte knusende over hende, stirrede hun dødbleg paa Væggen i Værelset ligeoverfor Vinduet, hvor en gammel Ridders mand i Legemsstørrelse var afbildet paa Panelet, og hun udstødte et ængsteligt Skrig. Det kom hende for som den gamle afmalede Ridder havde stirret paa hende med et Par levende frygtelige Øine og blinket. Hun svimlede, men fattede sig og greb Lyset fra Bordet ved hendes Seng; hun holdt det op mod Billedets Ansigt og undersøgte det nøie. Nu saae hun først, at Billedets Øine vare hule og ligesom udskaarne, og nu opdagede hun tillige en halvudslettet Indskrift paa den ormstukne Trætavle; der stod: "Adolphus VI Comes & Eqves Dom. Arcis Segeberg. Anno Domini M°CCC°."

"Den myrdede Grev Adolph!" — udbrød hun og tabte Lyset af Haanden. Hun stod nu i Mørke og troede at høre en underlig Puslen omkring sig, ligesom Nogen rørte sig i Muren bag de hule Paneler; idetsamme hørte hun langtborte i den stille Nat fra den anden Side af Traven nogle dybe sørgelige Jagthorn-

toner, liig dem, den ulykkelige Ridder Hartvig tilforn pleiede at udstøde, naar han om Natten gjorde Pilgrimsreiser over sin Søns Blodplet. "Lys, Lys!" — raabte Fru Elisabeth og greb i Klokkestrængen, idet hun næsten afmægtig segnede om paa sit Leie. Da Ternerne kom med Lys, fandt de den strenge Borgfrue i en feberagtig Tilstand. "Bliv hos mig!" — bød hun — "Mørket er græsseligt — flere Lys! — Tilstop Øinene paa det Skræmsel! — tilhyl det!" — vedblev hun og pegede paa den myrdede Greves Billede — "hvad kan jeg for hans Fald? — det er min Broders Sag — han gjorde hvad han selv vilde. — Det skal bort, det grimme Billede. — Hvad kan man ikke indbilde sig i Mulm og Nat, med Feber i Blodet. — Muren skal undersøges — den er huul og falsk, som al Verden — den skjuler hemmelige Mordere. — Ja, Segeberg er en Morderhule. Fleer Lys! — Imorgen skal han ogsaa faae Lys derovre — Han skal baade see Sol og Stjerner. — Jeg vil troe hans Æresord. — Kong Eriks Dronning maatte hævnes — jeg er den store Geerts Søster — men umenneskelig er jeg ikke. — Fleer Lys!" —

I Fru Elisabeths Sovekammer blev der nu saa lyst som til en Høitid. Efterhaanden forsvandt dog atter den usædvanlige Belysning, og der blev igjen stille i Høienloftsbygningen. Det skumle Segeberg Slot, med sine gothiske Taarne og Mure paa det høie

Kalkbjerg, glindsede dog smukt i Maanelyset ved Søen, medens det kastede sin store Skygge ud imod Traven i den tungsindige Octobernat. Floden brusede eenstonigt. Efteraarsvinden susede gjennem det visnende Løv i Fruerlunden. Den spøgelseagtige Ridder Hartvig gik ikke længer i Riddersalen og blæste i sit Jagthorn; men fra den anden Side af Traven bar Vinden endnu nogle fjerne hendøende Valdhorntoner hen over Slottet, som skjulte Danmarks ulykkelige Prinds og den unge forvovne Eventyrer.

[redacted]